



DAN WALKER

aventură
& mister

PIRATAȚII VĂZDURILOR

corint junior

„Pirați malefici, dar și cumsecade, și aventuri fantastice inteligente [...]. Este o poveste alertă – lupte, raiduri, insule pe cer, comori, pirați răi (da, se pare că sunt și niște pirați BUNI acolo, precum și acele personaje negative, dar bune, de modă veche), prietenie, curaj și familie. [...] O aventură remarcabilă și strălucitoare cu tâlhari, plină de răsturnări de situație, de care se va bucura oricine are un minim spirit de cutezător.“

Waterstones Finchley

„O minunată aventură printre nori! Când Zoya este răpită din fața orfelinatului care i-a fost casă, se trezește la bordul navei-pirat *Libelula*. Acești hoți ai aerului fură doar de la bogați și, la fel ca Robin Hood, dau totul celor săraci. Sunt mai mult o familie decât o bandă de pirați! O aventură de modă veche, plină de acțiune și umor.”

Waterstones Maidstone

DAN WALKER



**Imprint coordonat de
GABRIELA MITROVICI**

DAN WALKER

PIRATII VĂZDURILOR

Traducere din limba engleză
de Dana Săporan

corint junior

Redactare: ADELINA DRAGOMIR
Tehnoredactare: MIHAELA CIUFU

Dan Walker, *Sky Thieves*
Text © Dan Walker, 2017
Ilustrații © James Fraser

Pirații văzduhurilor a fost publicată pentru prima oară în limba engleză, în 2017. Această traducere este publicată prin intermediul Oxford University Press.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

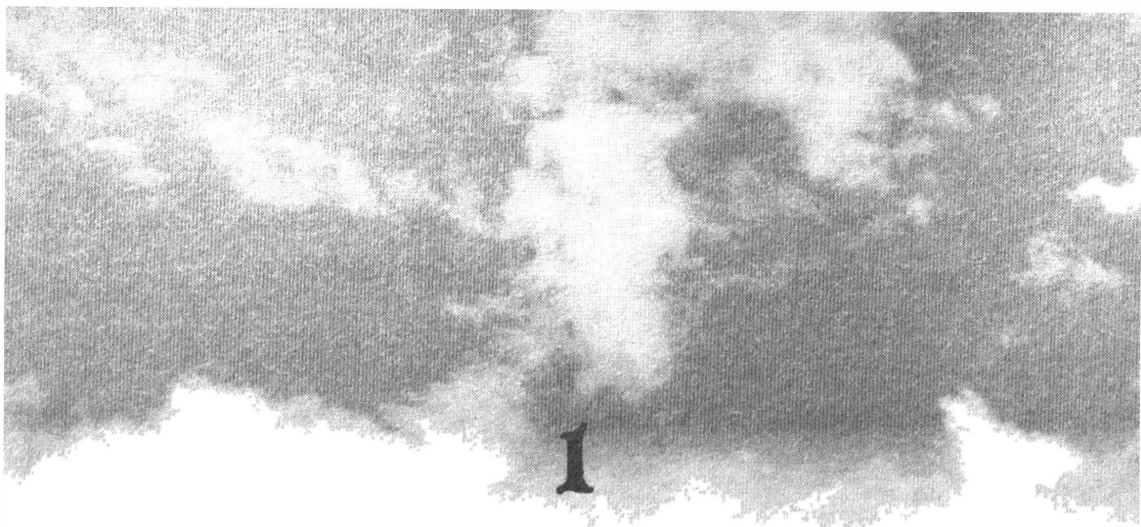
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALKER, DAN

**Pirații văzduhurilor / Dan Walker ; trad. din lb. engleză
de Dana Săporan. - București : Corint Junior, 2021
ISBN 978-973-128-785-0**

I. Săporan, Dana (trad.)

821.111

Pentru Dominika



Prima care se ivi din tavanul biroului fu laba unui picior.

Își făcu apariția dintre căpriorii acoperișului și fu de îndată urmată de un picior, iar apoi de trupul unei fete. Toate trei se roteau și se zbăteau de parcă ar fi dansat. După numai o clipă însă, mișcarea încetă. Laba, piciorul și posteriorul atârnară în aer, apoi Zoya DeLarose coborî pe podea. Ateriză în ghemuit, iar ochii îi sclipiră în întuneric.

E liber, se gândi ea.

Zoya traversă încăperea și apăsă un întrerupător, învăluind camera într-o lumină portocalie. Nu apucase să se obișnuiască bine cu lumina, când își zări reflexia în oglindă și tresări. Părul ei blond, tuns bob, era acum o încâlceală de țepi și de pânze de păianjen, iar fața îi era zgâriată. Cât despre hainele ei, erau și ele sfâșiate.

— Fir-ar să fie, mormăi ca pentru sine, trăgând de o ață care atârna. Chiar îmi plăcea bluza asta.

Se afla în biroul dlui Whycherley, proprietarul și directorul orfelinatului în care crescuse. Camera se schimbase prea puțin de la ultima vizită a Zoyei.

Dl Whycherley era un bărbat obișnuit, iar biroul său, cu dulapuri, calendar, cuier, ceainic, căni și coș de gunoi, îi era ca o oglindă. Singura lui ciudățenie era obsesia pentru pirații văzduhurilor și corăbiile lor, o fascinație pe care Zoya i-o împărtășea. În pofida avertismentelor repetate de a se ține departe de pirați („derbedei și oameni de nimic, care n-au muncit o zi în viața lor!“), natura lor rebelă nu-l oprise câtuși de puțin pe dl Whycherley să adune cea mai mare colecție de obiecte de-ale piraților văzduhurilor, între care tablouri, brelocuri și aeromodele. Până și biblioteca din birou includea o secțiune dedicată piraților. Zoyei îi picară ochii taman pe o astfel de carte — *Pirații văzduhurilor. Prădând cerurile* — și își propuse să îl întrebe pe dl Whycherley, cu prima ocazie când urmau să aibă una dintre „discuțiile“ lor, dacă ar putea să o împrumute.

Doar un alt obiect din încăpere mai ieșea în evidență: biroul din lemn frumos ornat al dlui Whycherley. Zoya știa că medalionul ei se afla înăuntru. Dl Whycherley îi confiscase pandantivul, cu trei zile în urmă, drept pedeapsă pentru că organizase o întrecere ca să afle care dintre prietenii ei putea să înghită cele mai multe ouă fără să dea la boboci. Răspunsul fusese, evident, niciunul, iar

dl Whycherley îi confiscase pandantivul timp de o săptămână. Ceea ce, pentru Zoya, era tortură pură. Se simțea ca într-o menghină cu fiecare oră care trecea fără să aibă medalionul, până în punctul în care abia mai sufla. Medalionul era tot ce avea mai de preț, era amuleta ei norocoasă, singurul obiect al ei și doar al ei din tot orfelinatul. Așadar, nu fusese decât o chestiune de timp până când să se hotărască să încerce să-l recupereze.

Zoya își duse mâna la buzunarul de la spate, iar de acolo scoase o agrafă de păr. Crescând într-un orfelinat, învățase o mulțime de trucuri, însă niciunul mai util ca acela de a desface încuietori. O îndoi în forma unei agrafe de hârtie, apoi o vârî în încuietorea sertarului de sus. Înclinându-și capul pentru a se putea concentra mai bine, începu să miște agrafa în interior, dreapta-stânga, până când auzi un clic.

Deschise sertarul. Înăuntru, medalionul său lucea în lumina lanternei. Apucă pandantivul, răsuflă ușurată, apoi se uită la deschizătura din tavan.

— Bun, e momentul să o șterg de-aici.

— Prea târziu, din păcate, se auzi o voce undeva în spatele ei.

Zoya se întoarse, deși știa deja despre cine era vorba. O singură persoană din orfelinat avea vocea atât de groasă.

— Bună seara, domnule Whycherley.



2

— Zoya DeLarose, trebuia să-mi închipui, zise dl Whycherley.

— Mă așteptam să vă faceți apariția abia peste cinci minute, spuse Zoya.

— Ah, îmi cer scuze, răspunse dl Whycherley. N-am avut niciodată noțiunea timpului. Acum, că ne-am lămurit, ai putea să-mi spui ce anume cauți aici și ce-i cu ținuta asta pe biroul meu?

Zoya își luă un scurt răgaz pentru a se gândi.

— Ca să te cred, continuă dl Whycherley, va trebui să vii cu o scuză incredibil de bună, Zoya, chiar și pentru cineva ca tine.

Zoya trecu în revistă toate scuzele din lume: că i se păruse că a luat foc ceva, că a auzit un tâlhar, că avusese un coșmar. Dar niciuna nu era verosimilă. Dl Whycherley ar fi crezut mai degrabă că era somnambulă decât orice altă aiureală despre incendii și hoți.

— Domnule, făcu Zoya, nu-mi vine nimic în minte care nu m-ar băga și mai rău în bucluc.

— Înțelept, răspunse dl Whycherley. Ce-ai zice, în acest caz, să-mi spui adevărul? Ar fi prima dată.

Dl Whycherley o privi atent pe Zoya în timp ce fata sfredelea mocheta cu piciorul și își dădu seama că nu avea să-i spună în veci adevărul. Își dădu haina jos și o agăță în cuier. Era un bărbat înalt, cu o claie ciufulită de păr castaniu, ceea ce-l făcea să arate în permanență de parcă tocmai scăpase de un uragan. Cămașa îi era mereu boțită, pătată și cu două numere mai mari. Una peste alta, părea mai degrabă un pirat dezorganizat decât directorul unui orfelinat.

Cu toate acestea, dl Whycherley era o adevărată forță a naturii. Făcuse oameni din generații de orfani fără de noroc, treabă care îi câștigase un loc aparte în inima Zoyei. Și, într-adevăr, el era singurul om pe care Zoya chiar îl respecta.

Dl Whycherley știa lucrul ăsta și se folosea de el ori de câte ori era nevoie. Iar acum era o asemenea ocazie. Se așeză cu picioarele pe birou și se holbă la podea o bună bucată de timp fără să scoată un cuvânt, lăsând liniștea să învăluie încăperea. Apoi, într-un final, Zoya privi în altă parte. În acel moment, dl Whycherley rupse tăcerea.

— De cât timp te afli în orfelinatul meu, Zoya?

— De 12 ani, domnule.

— Și de câte ori ai fost în biroul meu în tot acest timp?

— Nu știu, domnule.

— Nu știi? Ei bine, din fericire, eu țin o evidență.

Dl Whycherley deschise sertarul de sus al biroului, de unde scoase o cărțuție roșie. O puse pe birou, o deschise aproape la mijloc, trasă o linie invizibilă cu degetul până când găsi numele Zoyei, apoi o închise brusc.

— De 88 de ori, spuse el, chiar 89 dacă punem la socoteală și vizita asta. Cu alte cuvinte, de 88 de ori am fost nevoit să îți atrag atenția asupra felului în care te porți. Încep să cred că vorbele mele îți intră pe-o ureche și îți ies pe cealaltă, fără să zăbovească măcar o clipă.

Dl Whycherley își arcui sprâncenele în așteptarea unui răspuns, însă Zoya nu spuse nimic.

— Vrei să-ți spun ceva?

— Domnule?

— Sunt director de foarte mult timp. Sute de copii mi-au trecut pragul — unii smintiți, unii obraznici, alții de-a dreptul proști. Am avut chiar și copii inteligenți, deși aceștia sunt rari. Hai să-ți zic o chestie, Zoya: tu ești, fără doar și poate, cel mai isteț copil pe care l-am luat sub aripa mea.

Zoya zâmbi.

— Țasta nu-i un compliment, zise dl Whycherley. Vezi tu, e foarte ușor să fii deștept. E ceva cu

care te naști. Mai greu este să te hotărăști ce faci cu inteligența ta. Și cred că tu ți-o irosești pe-a ta. Bun, iar eu ți-am zis tot ce ai nevoie să știi pentru ca asta să nu se întâmple, continuă el. Ți-am zis să pui osul la treabă, să citești, să iei note bune. Vrei să îți întinzi aripile și să îți iei zborul de-aici, nu-i așa?

Zoya tresări. Dl Whycherley avea dreptate. Visa de multă vreme să scape de orfelinat și să se avânte spre ceruri, fie ca pilot pentru transportul mărfurilor poștei, fie ca soldat al aviației militare, fie chiar ca membru al echipajului uneia dintre corăbiile faimoșilor pirați ai văzduhurilor — Zoyei chiar nu-i păsa care dintre ele, câtă vreme avea să ajungă printre nori.

— Ei bine, ai putea. Ai putea deveni pilot, avocat, doctor, orice. Dar depinde numai de tine, Zoya. N-o pot face în locul tău.

Dl Whycherley se opri pentru a-și trage răsuflarea. Zoya văzu cum roțițele creierului lui se pun în mișcare. O clipă mai târziu, se aplecă și deschise sertarul pe care Zoya îl descuiase ceva mai devreme. Iar din interior scoase medalionul Zoyei — un pandantiv oval, întunecat, care se leagăna pe-un lăntisor. Zoya se întinse pentru a-l apuca, dar dl Whycherley îl ridică prea sus ca ea să-l mai poată ajunge.

— Bănuiesc că asta căutai, nu?

Zoya se uită la medalion, apoi la dl Whycherley. Încuviință din cap.

Dl Whycherley dădu din cap, apoi îi aruncă Zoyei medalionul.

— N-a avut niciun rost să ți-l confisc, nu-i așa?

Zoya își puse medalionul la gât și, pentru prima dată de zile bune, nu mai simți un gol în stomac.

— O parte din mine consideră că e inutil să te pedepsesc, zise dl Whycherley. Nu e ca și cum asta te va opri să faci năzbâtii. Însă n-ar fi corect față de ceilalți.

Scrâșni din dinți, apoi se uită peste calendarul aflat deasupra bibliotecii.

— Ah, am găsit.

Se întoarse spre Zoya cu un zâmbet răutăcios.

— În dimineața asta are loc o excursie la Muzeul Aviației.

Inima Zoyei tresări de încântare. O excursie la muzeul cu cea mai mare colecție de aeronave din lume!

— Dl Maxim îi duce pe cei mici. Vei merge și tu cu ei. Cadou din partea mea.

Dl Whycherley îi făcu cu ochiul.

Zoyei îi pieri subit tot entuziasmul la auzul veștii că va merge cu puștimea.

— Dar...

Bărbatul o privi pe Zoya fără să clipească.

— Vei merge, reluă el, și, în funcție de felul în care te porți, vom decide dacă e necesar sau nu să aplicăm o nouă pedeapsă. Înțelegi ce zic?

Zoya deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise și dădu din cap aprobator.

Dl Whycherley își coborî picioarele de pe birou, se ridică de pe scaun și deschise ușa biroului.

— Și acum întinde-o de aici până nu mă răzgândesc!



Fabuloasa Lume a Mașinăriilor Zburătoare a lui Garibald Amstad fusese fondată de cel mai bogat producător de aeronave din lume („Dacă o poți pilota, noi o putem construi!“). Amstad își dorise să le ofere ceva în schimb tuturor celor care îi cumpăraseră aeronavele ieftine și-l făcuseră multimilionar.

De îndată ce trecu mânăta pe ușile muzeului, turma de puștani fu întâmpinată de o procesiune de vase comerciale, autobuze aeriene, aeronave turistice, nave de război, vase de croazieră și corăbii zburătoare ale piraților văzduhurilor.

— Doamnelor și domnilor, domnișoare și domnișori, bine ați venit în Fabuloasa Lume a Mașinăriilor Zburătoare! zise ghidul desemnat să se ocupe în ziua aceea de grupul lor. Vă rog să vă lăsați lucrurile după teighea, apoi vom putea începe fabulosul tur al mașinăriilor zburătoare.

Ghidul era un bărbat îndesat. Purta un costum verde și o gambetă, iar buza superioară îi era decorată cu o mustață stufoasă, răsucită la capete.

— Numele meu este Rodger Bartholomew Panklehurst și voi fi ghidul vostru astăzi. Șeful meu, dl Amstad, mi-a spus cât de speciali sunteți toți pentru el și m-a rugat să vă fac un tur extraspecial. Tinere, zise el arătând cu degetul înspre unul dintre copiii mai mici din grupul Zoyei, cum te cheamă?

Puștiul înlemni, cu degetul încă în nara pe care și-o scobește.

— M-M-Marvy...

— M-M-Marvy, îmi place. Marvy, cum crezi că se plimbă cei mai mulți vizitatori prin Fabuloasa Lume a Mașinărilor Zburătoare?

Marvy se uită la învățătorul său, dl Maxim, care îi făcuse semn că poate să răspundă.

— Pe jos?

— Exact. Pe jos. Crezi că micuții de la Orfelinatul dlui Whycherley ar trebui să-și tocească bocancii plimbându-se pe jos pe-aici?

— Da, răspunse Marvy, încercând să-i fie pe plac.

— Bineînțeles că nu! spuse Rodger Panklehurst. Să las niște invitați de seamă ca voi să mergeți pe jos toată ziua? Nici pomeneală! Pentru invitații extraspeciali, avem o tratație extraspecială.

Pe peretele din spatele ghidului se afla un buton roșu, sub care era fixat un semn cu „nu apăsați“. Rodger se îndreptă către buton, se întoarse către puști și, făcându-le complice cu ochiul, îl apăsă. Se auzi un *clic* discret, apoi peretele din spatele său se dădu la o parte, dezvăluind o cale ferată și o serie de vagoane

în forma faimoasei corăbii zburătoare a lui Amstad. Puștii rămaseră cu gura căscată și până și Zoya avu nevoie de un moment pentru a-și reveni din uimire. După doar o clipă de mirare, micuții se năpustiră în vagoane, înghiontindu-se pentru a prinde cele mai bune locuri, în timp ce dl Maxim reuși să ocupe ultimul loc disponibil. Rodger sări pe platforma din față și își întinse brațele.

— Cine vrea să vadă niște vase zburătoare?

Copiii aplaudară.

— Cine vrea să vadă primul vas zburător construit vreodată?

— Noooi! țipară cei mici.

— Cine vrea să vadă rămășițele *Zăpăcitei Poleite*, cu care nemaipomeniții frați Șmecherie au făcut înconjurul lumii în aer pentru prima oară?

— Noi vrem!

— Cine vrea să vadă, zise Rodger, savurând fiecare cuvințel, întunecata corabie a morții a Teribilului Căpitan Barbă-Soioasă?

— Noi!

— În acest caz, conchise Rodger, puneți-vă centurile de siguranță, fiindcă VOM ZBURA!

Pentru Zoya, Fabuloasa Lume a Mașinariilor Zburătoare era o adevărată revelație. Faptul că vedea pentru prima oară aeronavele despre care citise, reale și strălucitoare, aproape că o copleșise. Se jucase

de-atâtea ori cu prietenii ei de-a frații Șmecherie sau îi făcuse să meargă pe scândură precum Teribilul Căpitan Barbă-Soioasă, încât acum, că într-adevăr se afla printre ele, i se părea că a pășit într-o poveste.

Zoya se întoarse la corabia care o fascina cel mai tare: cea a lui Barbă-Soioasă — o monstruozitate neagră cu turboreactoare și o baterie de artilerie care ar fi făcut-o până și pe cea a aviației miliare să pălească prin comparație. Zoya își trecu degetele de-a lungul chilei navei, simțindu-i fierul rece. Ceva mai jos, o boltă se arcuia dezvăluind carena. Câțiva vizitatori care mișunau pe lângă navă băgară capul înăuntru, apoi pășiră în interior. Zoya îi urmă. Se trezi într-o cabină uriașă, luminată cu lămpi, în care familiile se opriseră să ia masa, așezate pe rândurile de bănci. Peretele din spatele lor era dedicat în întregime tablourilor care îi înfățișau pe piratii văzduhurilor, organizați într-o piramidă, de la cel mai puțin intimidant la cel mai amenințător. Zoya îi recunoscuse pe câțiva dintre ei — pe Fixyx, pe Sfărâmbă-Aur și pe bărbatul în a cărui corabie se aflau, Barbă-Soioasă. Singurul tâlhar fără portret era cel aflat în vârful piramidei, un pirat atât de nemilos, încât puțini dintre cei care îl întâlнисeră supraviețuiseră: Lendon Kane.

Zoya se așeză pe o bancă în fața peretelui și-și scoase prânzul. Nu după mult timp, hăituit, dl Maxim se prăbuși lângă ea.

— Gata, nu mai pot, zise el furios. Dacă dl Whycherley chiar vrea ca puștii să viziteze locul ăsta, n-are decât să îi aducă el.

Zoya chicoti în timp ce dl Maxim se rățoia la un orfan aflat în apropiere, care tocmai aruncase un sendviș pe puntea corabiei lui Barbă-Soioasă.

— Încă nu-mi vine să cred că dlui Whycherley îi plac vasele zburătoare, spuse Zoya.

— Le adoră, răspunse dl Maxim.

— De unde i se trage pasiunea asta?

— Din aviația militară. A fost pe punctul de a se înrola când era mai tânăr. Avea deja o săptămână de când făcea antrenamentele de bază când a renunțat.

— De ce?

— Din cauza orfelinatului. Un prieten de-ai lui i-a oferit fabrica după ce a pierdut la un joc de cărți, iar dl Whycherley s-a gândit că era o ofertă prea bună ca să refuze. Și el a trăit pe străzi pe când era copil. Cred că de aici și ideea de a vă oferi vouă un cămin. A transformat fabrica în orfelinat. Sunt convins că plănuia să se întoarcă în armată la un moment dat, dar orfelinatul i-a acaparat întreaga existență.

— Dar dumneavoastră? întrebă Zoya. Cum ați ajuns acolo?

— Foarte simplu: datorită dlui Whycherley. Înainte să încep munca la orfelinat, promisem o ofertă în altă parte. Aceeași slujbă, dar cu un salariu mai bun.

— Și de ce nu ați acceptat?

— Pentru că la interviul cu dl Whycherley mi-am dat seama că stau de vorbă cu un om de ispravă. Iar tatăl meu mi-a spus, pe când eram doar un puști: „Găsește un om de ispravă și învață de la el“. Ceea ce am și făcut.

Dl Maxim mușcă din sendviș și își mută apoi privirea asupra peretelui cu pirați.

— Habar n-aveți cât sunteți de norocoși!

Zoya se gândi de câte ori îi oferise dl Whycherley o a doua șansă. Înțelegea ce voia să spună dl Maxim.



4

La întoarcerea de la muzeu, traficul se dovedi mai îngrozitor decât de obicei. Zoya stătea singură în partea din față a autobuzului, departe de ceilalți copii. În mod normal, s-ar fi enervat din cauza ambuteiajului, dar în acea după-amiază nu-i păsa. Avea nevoie de timp pentru a reflecta. Își scoase medalionul de sub bluză și îl strânse în pumn. Închise apoi ochii și se concentra asupra gândurilor sale. După un minut, reuși să se piardă în lumea liniștită din mintea ei.

Dl Whycherley nu exagerase când îi spusese Zoyei că era a 89-a oară când se afla în biroul lui. Într-adevăr, acelea erau doar dățile în care fusese prinsă. Dacă ar fi fost muștruluită de fiecare dată când călcase pe bec, numărul s-ar fi apropiat de 300.

Zoya nu era mândră de comportamentul ei. Și nu se mândrea nici cu faptul că îl dezamăgea pe dl Whycherley. Era singurul adult din viața ei care-i ceruse să se respecte pe ea însăși.

— Dacă nu vă arătați vouă respect, copii, îi plăcea dlui Whycherley să spună, să nu vă plângeți când nimeni altcineva nu o face.

Înapoi în autobuz, Zoya deschise ochii. Era timpul să facă o schimbare. Din buzunarul din spate, scoase un creion și o bucată de hârtie.

Dragă dle Whycherley,

Îmi pare rău că v-am dezamăgit. Nu se va mai întâmpla.

N-am de gând să-mi petrec toată viața cățărându-mă pe acoperișuri.

Zoya.

Într-un colț, desenă o față zâmbitoare, apoi împături bucata de hârtie cât se putu și o vârî în buzunar.

În cele din urmă, autobuzul coti pe ultima stradă înainte de a ajunge la orfelinat, moment în care motivul traficului infernal deveni evident. În calea lor, blocându-le accesul, era o masă de oameni care se întindea de pe trotuar până în stradă. Atât de mare era mulțimea, încât formase un perete de nepătruns. Toate capetele din mulțime erau îndreptate către orfelinat, fiecare străduindu-se să vadă peste cei din față. Zoya urmă cu privirea direcția în care se uitau și zări o altă mulțime de oameni, și mai mare, aflată taman în fața clădirii. Dl Maxim văzu și el, așa că se întoarse înspre șofer.

— Oprește aici, te rog.

Șoferul opri.

— Ce se întâmplă? întrebă Zoya.

— Mă duc să aflu, răspunse dl Maxim. Rămâi cu cei mici.

Dl Maxim sări din autobuz, alergă de-a lungul străzii, apoi începu să-și croiască drum prin mulțime, îndreptându-se către orfelinat. Ceva nu era în regulă. Zoya îi strigă șoferului să stea cu ochii pe copii, apoi se avântă și ea pe străzile pietruite. O luă la goană în urma dlui Maxim, croindu-și și ea drum printre grupurile de oameni. Odată ajunsă mai aproape de clădire, zări un cordon care nu era vizibil din autobuz. Se afla cam la un metru deasupra solului și era roșu cu alb.

— Nu miroase-a bine, auzi pe cineva spunând.

Aliniați pe peluza din față erau colegii ei orfani. Profesorii lor — palizi, îngrămădiți laolaltă — vorbeau în șoaptă. Ultimul lucru pe care și-l dorea Zoya era să fie prinsă înainte de a-și fi dat seama ce se întâmpla, așa că lăsă un rând de oameni între ea și profesori și se strecură pe alea principală care ducea la intrarea din față. De acolo, pentru prima dată, avu o priveliște clară asupra întregii scene. Orfelinatul era înconjurat de acel cordon roșu cu alb. De-a lungul acestuia, din loc în loc, se aflau soldați ai aviației militare, ușor

de recunoscut datorită umerilor largi și uniformelor vișinii impecabile. Preț de o clipă, Zoya se întreabă dacă era posibil să se strecoare pe lângă ei și să ajungă în orfelinat, dar conchise că era prea riscant, așa că își mută din nou atenția asupra mulțimii. Măcar de-ar fi zărit pe cineva cunoscut, în care avea încredere...

Mulțimea din jurul Zoyei era compactă, iar o parte dintre oameni se străduia să vadă ce se petrecea înăuntrul orfelinatului, în timp ce noi și noi oameni soseau de pe străzile din apropiere. Pe când îi scana în căutarea unui chip familiar, Zoya îl zări pentru prima dată pe bărbatul în negru.

Se ținea la distanță de restul mulțimii, purtând un costum gri-cărbune, iar pe deasupra, un palton negru. Pe cap avea un joben, de sub care țâșneau smocuri dese de păr uleios. Era înalt, slab, cu trupul disproporționat — trunchiul mai lung decât picioarele —, ceea ce îi dădea un aer ciudat, de parcă nu și-ar fi putut menține echilibrul. O mustață deasă îi decora buza superioară.

Zoya își dădu seama că se holba la el, iar după o clipă realizează că și bărbatul se holba la ea. Ochii lui palizi și sfredelitori o priveau atent, apoi el îi zâmbi — dar nu fu un zâmbet cald, ci unul care îi îngheță Zoyei sângele în vine. Îl țintui cu privirea preț de încă un

moment, neputându-și lua ochii de la el, după care o doamnă corpulentă păși între ei. După ce aceasta trecu mai departe, Zoya se uită în locul în care fusese bărbatul, dar acesta se făcuse nevăzut. Înainte de a apuca să-și adune gândurile, auzi un strigăt.

— DeLarose, parcă-ți spusesem să rămâi în autobuz!

Dl Maxim traversă peluza până la ea.

— Ce se petrece? întrebă Zoya.

— Nu știu.

Dl Maxim făcu un semn peste umăr înspre o pereche de soldați.

— Idioții ăștia nu mă cred că lucrez aici.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Zoya.

— Sunt sigur că totul e în regulă. Și acum întoarce-te în autobuz, până aflu ce se întâmplă.

Dl Maxim se îndreaptă din nou către soldații aviației militare. Ceva din panica pe care o simțise în vocea lui o făcu să-și dorească și mai înverșunat să rămână. Îl urmă prin mulțime și se opri la câțiva pași distanță, în spatele unui grup de oameni. Din ascunzătoarea sa, îi vedea foarte bine pe dl Maxim și pe soldați — bărbați masivi, înfricoșători, cu încruntături feroase. Păreau să își ceară scuze.

— Domnule, ne cerem scuze. Aveam ordine să nu lăsăm pe nimeni înăuntru dacă nu identificăm persoana. Ni s-a spus însă cine sunteți. Acum puteți trece.

Și soldații se dădură la o parte.

— Nu vreau să intru! izbucni dl Maxim. Am un autobuz plin cu copii înfometați care vor să intre în clădire! Deci vreți să-mi spuneți ce se petrece sau trebuie să vorbesc cu comandantul vostru?

Soldatul care vorbise mai devreme îi aruncă o privire colegului său, care îi făcu semn că poate să continue. Zoya se apropie pe furiș și mai mult.

— Dle Maxim, a avut loc un incident. O spargere. Doi bărbați au intrat în orfelinat după prânz. Căutau un copil. Din câte înțelegem, dl Whycherley le-a ținut piept...

Apoi ofițerul tăcu și arătă, peste umăr, înspre orfelinat. Tocmai în acel moment, pe ușa din lateralul clădirii ieșeau un bărbat și o femeie, împingând o targă pe care se afla ceva masiv, acoperit cu o pătură. Dlui Maxim îi luă puțin timp să înțeleagă ce vedea. Nu și Zoyei. Ea înțelese de îndată, simțind cum parcă cineva tocmai îi înfipse un cuțit în inimă.

Dl Whycherley nu mai era.

Zoyei i se tăie respirația. Simți că lumea i se prăbușește, că totul în jurul ei dispare — soldații, oamenii, copacii, clădirile, autobuzele, absolut tot. Vocile mulțimii păreau să se audă de la kilometri depărtare, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui ocean. De când se știa, lumea ei îl inclusesese pe dl Whycherley. El fusese singurul lucru stabil din viața ei de când avea mai puțin de un an. Dacă într-adevăr dl Whycherley nu mai era — dacă totul era real —, atunci ceva în lumea ei tocmai se prăbușise. Zoya simțea asta la fel de clar pe cât îi era de evident că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Mai trecu o clipă până când dl Maxim înțelese ce se petrecea. Apoi, încă un minut până reuși să se adune. Scoase o batistă din buzunar, își șterse lacrimile și trase aer în piept.

— Dar copiii? întrebă el. A fost cineva rănit?

— Copiii sunt bine, răspunse soldatul care i se adresase mai devreme. Un alt profesor a încasat un pumn în față, iar dl Whycherley...

Soldatul făcu o pauză.

— În orice caz, copiii sunt bine.

— Ați spus că veniseră după unul dintre copii. Știți despre cine e vorba?

— Da, spuse ofițerul, scotocind prin buzunar după agendă. Mi-am notat aici.

Dădu paginile până când găsi ce căuta.

— Numele e... stați să văd... Zoya DeLarose.

Zoya simți cum sângele i se pune dintr-odată în mișcare. Primul ei instinct fu să o ia la goană, să fugă cât mai departe de orfelinat și de tot ce se întâmplase. Dar nu știa nimic despre intruși, nici măcar cum arătau. Fără informația asta, și dacă rămânea, și dacă fugea, pericolul în care se afla era același. Rămase deci ținută locului.

— DeLarose, repetă dl Maxim. Ce vor de la ea?

— N-am idee, răspunse soldatul, dar ceea ce știu e că superiorul meu vrea să-i vorbească urgent.

— Zoya a fost cu mine toată după-amiaza, zise dl Maxim. Dacă vreți să vorbiți cu ea, e în autobuzul acela...

Înainte însă să apuce să-și termine vorba, Zoya făcu un pas înainte.

— Sunt aici.

Dl Maxim se întoarse să vadă de unde venea vocea. Păli subit când o zări pe Zoya. Se îndreptă către ea și o aduse lângă soldați. Ofițerii se uitară unul la celălalt.

— Ea e DeLarose?

— Da.

Zoya stătea dinaintea ofițerului, ciufulită, îmbujorată, tremurând toată.

— Apropie-te, draga mea, zise el cu blândețe. Trebuie să vii cu noi la bază ca să ne răspunzi la niște întrebări. Te simți în stare să faci asta?

Zoya se uită la dl Maxim, care încuviință din cap.

— S-sigur.

— Bun, spuse ofițerul.

Își pipăi buzunarele, ca să fie sigur că are totul la el.

— Trebuie să plecăm chiar acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vă mulțumesc, domnule.

Își puse mâna pe după umerii Zoyei, apoi se întoarse din nou spre dl Maxim.

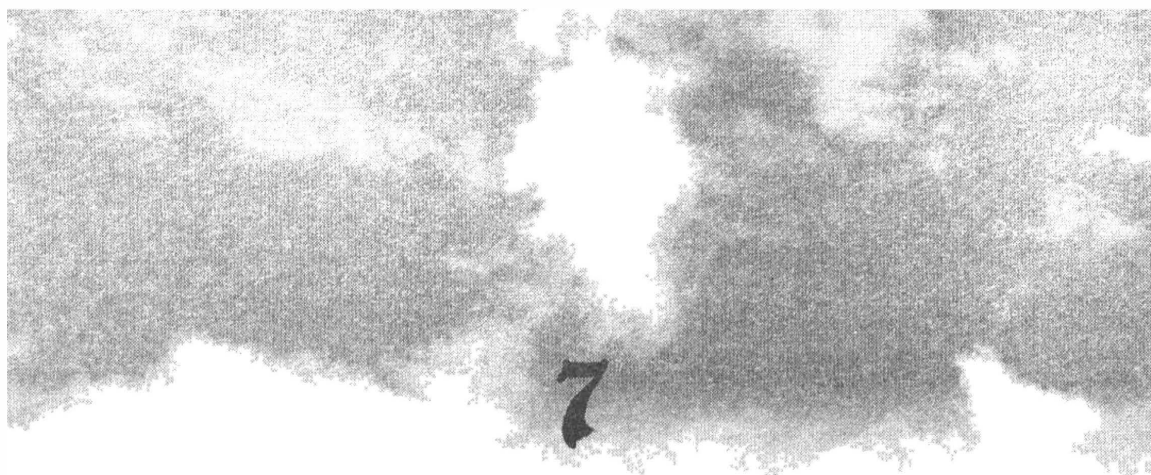
— Interogatoriul n-ar trebui să dureze mult. Dacă doriți să veniți la bază cam într-o oră, cu siguranță va fi gata de plecare.

Și, spunând acestea, ofițerii o luară pe Zoya și se îndepărtară de mulțime, îndreptându-se către zona unde fata zărise trupul neînsuflețit al dlui Whycherley. Amintirea o afectă în așa măsură, încât nu fu decât vag conștientă de ce se întâmpla în jurul ei în timp ce soldații o duceau spre un refugiu, într-un colț al aleii.

— Așteaptă aici o clipă până ne ducem după transportor.

Zoya făcu întocmai cum i se spusese, bucuroasă că nu trebuia să meargă ori să gândească. Îl urmări pe ofițer cu privirea în timp ce se îndepărta și abia îl observă pe cel de-al doilea, care îi luă locul lângă ea. Doar când simți un braț muscular în jurul gâtului și se trezi cu chipul acoperit cu o bucată de pânză urât mirositoare, Zoya își dădu seama că făcuse o mare greșeală.

Apoi totul se cufundă în întuneric.



Se trezi într-o beznă desăvârșită. O clipă avu impresia că e în pat, la orfelinat, așa că se răsuci și vru să se dezvelească. În acel moment realizează însă că nu era învelită cu o pătură și că patul ei părea să fie mult mai tare și mai rece decât și-l amintea.

— Hmm.

Doar ce-i plecă sunetul acela de pe buze, că evenimintele din ziua precedentă îi și năvăliră în minte — muzeul, mulțimea strânsă la orfelinat, dl Whycherley, răpirea. Un val de panică o cuprinse amintindu-și atacul de pe alee. Acei soldați ai aviației militare, acei... *oricine-or fi fost ei*, o răpiseră. Își duse de îndată mâna la piept, pipăind să vadă dacă mai avea pandantivul, și simți umflătura familiară sub bluză. *Măcar te mai am pe tine.*

Scârț.

Zoya nu se clinti. Respiră încet în beznă și cântări situația în care se afla. Oriunde se întâmpla să fie, știa sigur că nu voia să fie acolo. Și oricine ar

fi fost oamenii ăia, sigur nu-și dorea să se afle în preajma lor. Asta însemna că trebuia să evadeze. Adică să-și folosească creierul. Își deșteptă simțurile și se strădui să-și pună roțițele în mișcare.

Scârț.

Asta era! Sunetul era atât de ritmic, atât de constant, că abia îl remarcase. Cert e că era real și se auzea pe fundal, însoțit de o mișcare de balans.

Scârț-cranț-scârț-cranț.

— Ciudat.

Tiptil, în caz că soldații aviației militare care o răpiseră se aflau în afara încăperii, coborî pe podea. Ochii i se obișnuiseră oarecum cu întunericul, așa că reuși să deslușească puțin mai mult din ce era în jurul ei. Părea să fie un spațiu din lemn, fără nimic altceva în afară de un mop aruncat într-un colț și o țeavă de încălzire dintr-un perete. Sute de gânganii mișunau de colo-colo pe podeaua luminată doar de o rază care pătrundea printr-o crăpătură aflată în capătul opus al încăperii. Zoya simți fiori reci pe șira spinării.

Se deplasă de-a lungul încăperii, pipăind pereții în căutarea ușii. În scurt timp o dibui și îi căută în întuneric clanța. Când dădu de ea, fu cuprinsă de un amestec de teamă și de bucurie. Luă o gură de aer stătut și se forță să continue. Apucă mânerul și îl răsuci — numai un picuț — ca să vadă dacă se mișcă.

Nu se clinti.

Normal că nu te răpeau și apoi te lăsau într-o cameră descuiată!

Zoya scotoci prin buzunarul de la spate. Îngropată sub un pumn de monede și bucățele de hârtie se afla agrafa îndoită de care se folosisese pentru a descuia sertarul biroului dlui Whycherley.

— Așa mai vii de-acasă!

Treizeci de secunde mai târziu, încuietoarea era deschisă. În timp ce băga agrafa înapoi în buzunar, Zoya se gândi ce avea de făcut. Dacă deschidea ușa și evada, cel mai probabil avea să dea peste răpitori ei. Pe de altă parte, dacă rămânea acolo, oricum aveau să vină după ea mai devreme sau mai târziu. Și cine știe ce planuri aveau? Dacă erau aceiași oameni care-l omorâseră pe dl Whycherley...

Răsuci mânerul.

O pală rece de vânt o izbi pe Zoya în față. Înaintea ei se afla un perete de lăzi de două ori cât ea. În dreapta ei, numai întuneric. Iar în stânga, tot ce putu să vadă fu luna.

O nouă rafală îi trecu pe la grumaz, așa că Zoya își ridică gulerul jachetei. Vântul bătea cu putere în josul tunelului și îi urla în urechi, făcând-o să se teamă și mai tare decât se temea deja. Se auzeau însă și alte sunete — clinchet de metale și scârțâit de

podele. De undeva din apropiere venea un zgomot ca de bătaie de aripi și, ceva mai departe, se auzea țipătul aspru al unui bărbat.

Zoya se lipi de lăzi și se strecură de-a lungul culoarului, ciulind urechile după sunete care-ar fi putut fi produse de un om. După o vreme, o intersecție în formă de T se arată din întuneric — unul dintre brațe era format de celula ei, un altul — din lăzi. În spate, calea era blocată de un perete care-i ajungea până la umeri. Zoya se uită peste, încercând să deslușească ceva, dar nu zări nimic altceva decât beznă. Era ca și cum lumea s-ar fi îndepărtat tot mai mult.

Nedumerită, se apropie tiptil de intersecție și se uită după colț să vadă dacă noul drum era liber. Mulțumită de rezultat, se apropie de perete și se cățără ca să vadă ce-i după el. Atât de șocată fu de ce descoperi, încât își dădu drumul și se prăbuși pe podea. Rămase acolo preț de câteva clipe, holbându-se la podeaua de lemn, apoi se ridică din nou ca să fie sigură că nu avea halucinații.

N-are cum...

Zoya cercetă cu privirea peretele care se întindea cât vedea cu ochii în ambele direcții. În acel moment, îi pică fisa. Vântul, lemnul care scârțâia, bătaia de aripi — toate aveau sens. Pricepu de ce răpitorii ei nu se deranjaseră să-i lege mâinile, de

ce nu o încuiaseră într-o cameră mai bine păzită. N-avea rost. Deși reușise să scape din celulă, era în continuare captivă și urma să rămână astfel cât aveau chef răpitorii ei.

Zoya DeLarose se afla la peste 1,5 kilometri înălțime, călătorind în înaltul cerurilor. Era captivă pe o corabie zburătoare enormă.

Zoyei îi bătea inima atât de nebunește, încât nu mai percepea pauzele dintre două bătăi. Respirația îi era aidoma, un du-te vino, iar frigul îi îngheța plămânii. În depărtare, luna arunca o lumină rece pe cerul întunecat, învăluită în nori pufoși care ajungeau până la corabie — globuri albastru-închis și argintiu cu smocuri rătăcitoare.

O corabie! Zoyei nu-i venea să creadă.

Corabia îi amintea de cele pe care le văzuse în muzeul lui Garibald Amstad — corăbii de război curbate, din lemn, cu labirinturi de pasarele, gabii, pânze, punți și cabine. Și totuși, aceasta era considerabil mai mare. Din punctul în care se afla, de la limita bordului, își dădu ea seama, vedea puntea centrală, unde ieșeau în evidență trei catarge uriașe, fiecare lat cât corpul ei, decorate cu o împletitură de plase argintii și gabii din lemn. Din acestea se desfăceau pânze mari, albe, toate legate între ele,

fluturând în vântul serii, lovindu-se de catarge. Apoi corabia se curba, iar restul se pierdea în ceață. Zoya deslușea vag conturul punții de comandă din apropierea pupei — o platformă mică, pătrată, precedată de câteva trepte. Deasupra, strălucind chiar și noaptea, se afla timona din alamă. Lângă Zoya se întindeau o serie de încăperi, care formau o potcoavă, unul dintre brațe fiind alcătuit de celula ei. Ceva mai jos, de-a lungul punții, spre dreapta ei — dincolo de încăperi —, cele două laturi ale corabiei se uneau alcătuind prora, silueta sculptată în vârful ei ridicându-se într-atât, încât se afla aproape la același nivel cu cele mai de jos pânze. Deși impresionantă, corabia era o vechitură în ruină.

Zdrang.

O ușă se trânti undeva în josul culoarului. În secunda următoare, Zoya deja se îndrepta către un șir de butoaie, lipite de perete, aflate în stânga ei. Sări spre ele ca o felină și ateriză între ele și bord. Apoi se întoarse pe călcâie, fiind pregătită de atac în orice moment. Își ținu răsuflarea, inima bătându-i nebunește, și așteptă.

După un minut, îndrăzni să arunce un ochi. În depărtare, un bărbat lumina cu lanterna în sus și-n jos de-a lungul vasului. Urmă șirul de lăzi pe lângă care Zoya se strecurase ceva mai devreme, lovind

câte una când i se părea că vede ceva, apoi se făcu nevăzut după colț. Zoya râsuflă ușurată, după ce-și ținuse respirația preț de un minut.

Trebuie s-o șterg de aici.

Singurul membru al echipajului care se mai afla pe punte era un băiat mai mic cu vreun an sau doi decât Zoya. Îl zări într-una dintre gabiile arborelui mare, jucându-se cu un binoclu și pălăvrăgind cu o pisică, aflată lângă el. Pe când se întreba ce-o fi căutând un băiat cu o privire atât de prietenoasă pe vasul răpitorilor, Zoya zări pentru prima oară parașutele.

Erau trei cu totul, aruncate peste o traversă din lemn. Zoya mai văzuse așa ceva la muzeu, ceea ce însemna că erau destul de vechi. Într-adevăr, pânza parașutelor era cam ponosită, iar coardele păreau și ele uzate. Și totuși, erau singura ei scăpare. Prefera să își încerce norocul cu o parașută decât să afle ce aveau de gând să facă răpitorii cu ea.

Zoya pipăi podeaua în jurul ei, căutând ceva de aruncat. Nu găsi nimic la picioarele ei, dar apoi observă că unul dintre butoaie avea dopul îndreptat spre ea. Dacă ar putea să-l scoată, să-l arunce înspre băiat, să aștepte ca el să plece să vadă ce se-ntâmplă, apoi să fugă și să înșface o parașută, s-ar echipa imediat, apoi ar sări și ar fi liberă.

Zoya apucă dopul și-l trase cu ambele mâini. La început, păru blocat, dar apoi, după ce-l mai răsuci puțin și mai trase de el de câteva ori, începu să cedeze. Într-un final, ieși cu totul. Preț de câteva secunde, îl privi pe băiat jucându-se cu pisica și așteptă ca el să se uite în altă parte, să se întoarcă, să facă *orice*, numai să-i ofere o porțiță. În cele din urmă, pisica fu salvarea ei, fiindcă o dibui în ascunzătoare și începu să miaune pentru a-i atrage atenția.

— La ce miauni? întrebă băiatul, răsucindu-se în gabie.

Zoya simți că asta era șansa ei. Aruncă dopul cu toată puterea și-l urmări cum zboară prin aer și se lovește apoi de un cârlig de metal undeva la un metru deasupra băiatului. El își ridică privirea de îndată înspre cârlig, străduindu-se să-și dea seama ce anume făcuse acel zgomot.

Zoya țâșni din spatele butoaielor și o luă la fugă spre parașute. În goana ei, cântări rapid care era cel mai puțin zdrențuită, apoi sări și-o apucă. Inițial, sacul se agăță de catarg, dar, din câteva smucituri, Zoya reuși să-l elibereze. Apoi așteptă, cu brațele în aer, să cadă parașuta, sperând că va reuși să o prindă înainte să se prăbușească, zgomotos, pe punte. Dar parașuta îi pică fix în brațe înainte să apuce măcar să-și termine gândul, așa că

se întoarce pe călcâie și o luă la goană, cu sacul în spate, spre ascunzătoare.

Acolo, își fixă parașuta pe umeri și strânse curelele. Prinse apoi cablul parașutei și trase puțin de el. Părea în regulă. Se uită mai apoi pe după butoaie, cercetând culoarul în căutarea unui loc potrivit de unde să sară. Pe la jumătatea lui descoperi o crăpătură în lemn. Ce-i drept, era mică, dar era singura ei opțiune.

După ce se asigură că drumul era liber, Zoya se furișă până în dreptul breșei, apoi se strecură în ea. Dacă era să evadeze, acum era momentul propice să o facă. Verifică încă o dată curelele parașutei, apoi se aplecă peste marginea corabiei. O porțiune mică a carenei era perfect dreaptă, apoi se curba spre interior și dispărea. În depărtare, cât vedea cu ochii, doar cer. Dedesubt, la vreo 3 kilometri, zări pata portocalie, abia vizibilă, a unui oraș în noapte. Era o priveliște frumoasă și caldă în întunecimea din jur. *S-ar părea că aceasta este ținta mea.*

Zoya închise ochii și se aruncă în gol. Un țipăt mut i se așeză pe figură, preț de câteva secunde, până constată că prăbușirea în gol de pe o corabie zburătoare nu era chiar așa de nasoală. De fapt, era chiar liniștitoare. Vântul nu-i lovea obrazii, nici vreun zgomot asurzitor nu-i răsună în urechi în timp ce străbătea atmosfera. Era liniște și pace.

Apoi deschise ochii.

Ceva nu era în regulă. Norii fantomatici ai nopții pluteau în exact aceeași formulă ca și mai devreme, iar carena era în continuare în spatele său. Privi spre stânga, apoi spre dreapta. Nimic. Abia când se uită în sus văzu ceea ce trebuie să fi fost cel mai mare om de pe planetă. Brațul lui, mai lat decât talia Zoyei, ținea strâns coardele parașutei.

— Domnule căpitan, spuse bărbatul cel masiv după câteva minute.

O trânti pe Zoya într-un fotoliu vechi din piele.

— Mulțam, Beebee, răspunse o altă voce, deși Zoya nu-și putea da seama de unde venea.

Beebee azvârli apoi parașuta Zoyei într-un colț al încăperii, îi zâmbi larg și se făcu nevăzut.

Zoya se uită în jurul ei. Se afla într-o încăpere decorată din belșug cu ceasornice vechi, rafturi cu cărți, canapele și o puzderie de tablouri, atât de multe, încât ar fi putut umple cu ușurință o galerie de artă. Încăperea era luminată de câteva lămpi cu ulei care te făceau să te simți ca într-un vis. Lângă parașuta Zoyei se afla o masă solidă, acoperită cu firmituri de la o mie de oște, iar în colțul opus, un birou, și el plin cu resturi de mâncare. Însă niciuna dintre acestea nu era piesa centrală a încăperii. Onoarea îi revenea unei hărți mecanice, așezate pe un soclu în mijlocul camerei. O singură privire

fu suficientă pentru ca Zoya să-și dea seama că era cea mai detaliată hartă pe care o văzuse vreodată. Acoperea întregul glob și cuprindea fiecare munte, râu, ocean și oraș. Privirea i se opri asupra ei, analizând-o pe îndelete.

— Impresionantă, nu-i așa?

De data asta, Zoya reperă direcția din care venea vocea și întoarse capul. Așezat în apropierea biroului, cu trupul și chipul în penumbră, se afla un bărbat. Zoya scrută întunericul. Bărbatul se lăsase pe spate și o studia atent. Purta o pereche de bocanci robuști, care se asortau cu vesta neagră și cămașa albă. Părul scurt, grizonant, îi încadra sprâncenele stufoase și mustața îngrijită. Când își dădu seama că Zoya îl zărise, se mișcă neliniștit, moment în care pumnalul agățat la brâu căzu cu răsunet pe podea.

— Nu te teme, spuse el, ești în siguranță.

Zoya nu zise nimic. În schimb, se aruncă asupra lui, lovindu-l în piept cu toată forța de care era în stare.

— Ce vrei de la mine? țipă ea în timp ce-l lovea. Te urăsc! L-ai ucis pe dl Whycherley! Ce vrei de la mine?!

Toată furia pe care o simțea țâșni dintr-odată la suprafață. Continua să îl lovească cu pumnii, fără să se gândească prea mult la pumnalul care se afla lângă el. Bărbatul îi permise Zoyei să-i care pumni

în piept și în brațe până când se înroși toată și se prăbuși pe podea. O ridică apoi și o duse înapoi pe fotoliul din piele, iar el se întoarse la birou.

— Sper că te simți mai bine acum, Zoya DeLarose. Își aranjă hainele.

— Ai avut parte de niște ore grele. Dar, ține minte ce-ți spun, asta e ultima oară când pui mâna pe mine sau pe membrii echipajului meu, ai priceput?

Zoya îl privi cu ochii înlăcrimați.

— Cine ești?

— Numele meu, răspunse bărbatul, este Carlos Manuel Vaspine. Iar noi doi trebuie să vorbim.

Zoya nu scoase un cuvânt. Atacul o epuizase și, în plus, bărbatul avea un *ceva* care o făcea să-și dorească să-l asculte. Vaspine se îndreptă către masa lângă care Beebee, matahala, aruncase parașuta Zoyei. Făcu un semn cu capul înspre parașută.

— Noroc că te-a prins Beebee. Am tăiat coar-
dele parașutelor cu luni în urmă. Am avut nevoie
de ele ca să-i legăm pe prizonieri. Te-ai fi făcut
chiseliță.

Zoya se încruntă.

— Zoya, continuă Vaspine, constatând că gluma
lui nu avusese efectul scontat, ai idee unde te afli?

— În compania bărbatului care l-a omorât pe dl
Whycherley.

Vaspine o fulgeră cu privirea.

— Ai grijă pe cine acuzi, domnișoară! Richard
Whycherley mi-a fost prieten. Moartea lui mă în-
tristează nespus.

Zoya se holbă la el. Dacă spunea adevărul — dacă oamenii acestui bărbat nu erau răspunzători de moartea dlui Whycherley —, atunci cine erau? Și de ce o răpiseră?

— De fapt, continuă Vaspine, prietenia dintre mine și Richard e motivul pentru care te afli aici. Acum *știi* unde te afli?

Singurul indiciu pe care îl avea Zoya erau soldații care o răpiseră.

— Sunt pe o aeronavă a aviației militare?

Vaspine pufni zeflemitor.

— Bufonii ăia? N-ar fi în stare să salveze o mai-muță de la zoo.

— Bărbații care m-au răpit purtau uniforme militare, replică Zoya.

— Nu te grăbi să judeci o situație doar prin prisma a ceea ce vezi, spuse Vaspine. Mi-am trimis oamenii deghizați în soldați cu un scop anume. Cum crezi că s-ar fi descurcat doi pirați ai văzduhurilor la locul crimei dacă n-ar fi fost deghizați?

Cuvintele *pirați ai văzduhurilor* ajunseră la urechile Zoyei, dar ea nu le pricepu imediat înțelesul. Deși citise toată viața despre ei și se jucase de-a pirații în fiecare pauză, nici prin gând nu-i trecuse că avea să stea de vorbă cu căpitanul lor, în cabina lui. Apoi exclamă dintr-odată:

— Ești un pirat al văzduhurilor?

— Toți oamenii de pe corabia asta sunt, răspunse Vaspine. Și tu la fel, măcar pentru o vreme.

Zoyei îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Vrei să spui că sunt prizoniera voastră?

— Să spunem că vei rămâne aici o perioadă. Nu ești în siguranță.

— Și aici *sunt*?! întrebă Zoya. Cu pirații văzduhurilor? Voi sunteți cei mai periculoși oameni din lume!

— De unde știi asta?

— Toată lumea știe treaba asta.

Vaspine zâmbi.

— Presupun că majoritatea piraților ne creează o reputație proastă. Dar amintește-ți ce ți-am spus despre graba de a judeca la prima vedere. Nu toți suntem așa cum se spune.

O clipă, niciunul nu mai scoase un cuvânt, singurele sunete fiind pocniturile lămpilor cu ulei. Vaspine o fixa pe Zoya cu privirea.

— Spune-mi, domnișoară DeLarose, ai auzit vreodată de *Libelula*?

Zoya auzise. *Libelula* era una dintre puținele corăbii zburătoare ale piraților despre care dl Whycherley vorbea de bine. Pirații de pe *Libelula* nu se încăierau, nici nu omorau pe nimeni. Nu făceau decât să jefuiască acele corăbii zburătoare suficient de bogate încât

să nu fie păgubite și donau fiecare bănuț nevoiașilor, celor care aveau nevoie disperată de hrană, de haine și de-un acoperiș deasupra capului.

— Ai fost cumva pe *Libelula*? întrebă Zoya.

— Dacă am fost pe ea? râse Vaspine. Se ridică și făcu un semn larg cu mâna. Dar e a mea!

Zoya se uită în jurul ei.

— Asta-i *Libelula*?

Vaspine încuviință.

— Nu te lăsa păcălită. Poate că pare spectaculoasă, dar, de fapt, e o ruină pe interior.

Își trecu degetele de-a lungul peretelui aflat în apropiere.

— Dar, gata cu asta! Spune-mi ce știi despre *Cavalerul Alb*.

Zoya ridică din umeri, nedumerită.

— Nu mare lucru. Doar ce-am învățat la orfelinat.

Vaspine se ridică și păru că desenează în aer un drapel imaginar.

— Scursura văzduhurilor. Teroarea supremă.

Dădu apoi din cap.

— Numai minciuni. Acea corabie n-a fost o năpastă, așa cum susține aviația militară sus și tare. De fapt, era condusă de doi dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— Jupiter și Dominika... zise Zoya.

Vaspine încuviință, impresionat.

— Dar sunt doi dintre cei mai teribili pirați din istorie, protestă Zoya. Au ucis mii de oameni!

— Dimpotrivă, o corectă Vaspine. N-au ucis nici măcar o muscă.

— De unde știi?

— Fiindcă, răspunse Vaspine, trăgând aer adânc în piept, eram cu ei atunci când se presupune că făceau toate astea.

Zoya râse nervos.

— Ai... ai lucrat pe *Cavalerul Alb*?

— Eu și un bărbat pe nume Lendon Kane. Eram locotenenții lui Jupiter.

— Cum erau?

— Jupiter și Dominika?

Vaspine reflectă asupra întrebării.

— Erau oameni buni. Blânzi, de treabă. Erau ca noi. Nu jefuiau niciodată în interes personal. Și nici n-au făcut vreodată rău cuiva.

Zoya se încruntă.

— Am auzit de Kane.

În minte îi veni imaginea piramidei piraților din Fabuloasa Lume a Mașinărilor Zburătoare a lui Garibald Amstad.

— Nu-mi spune că el era blând.

— Aici ai dreptate. E diavolul întruchipat.

— Deci ce s-a întâmplat?

Vaspine oftă.

— Mult timp, totul a fost bine. După care Dominika a adus pe lume un copil, iar din acel moment, Jupiter n-a mai părăsit niciodată corabia. Era de părere că raidurile erau mult prea periculoase pentru un bărbat cu un copilaș. Așa că a lăsat totul pe mâinile mele și ale lui Kane. Lucrurile au mers firesc la început, însă la un moment dat am remarcat o schimbare la Kane. Începuse să devină cam violent cu oamenii pe care îi jefuiam, pe care îi și lovea. Le-a ordonat tuturor membrilor echipajului să aibă arme la ei. Plus că ura faptul că Jupiter le dăruia altora prada noastră. Kane se plângea mereu de treaba asta pe la spatele lui. Jupiter știa ce face Kane, dar îl lăsa în pace. Mare greșeală. Kane i-a întărâtat luni de zile pe ceilalți, până când i-a convins să se răzvrătească.

Zoya se foi în fotoliu.

— Plănuise lovitura săptămâni de-a rândul. Eu n-am aflat decât atunci când Jupiter și Dominika au venit cu copilașul în cabina mea într-o noapte. Nu-l mai văzusem pe Jupiter niciodată atât de tulburat. Mi-a spus de revoltă, de faptul că Lendon Kane îi omorâse pe toți cei care i se împotriviseră, iar acum restul echipajului îl căuta pentru a duce treaba până la capăt. I-am zis că ar trebui să luptăm și mi-a spus că asta intenționa să facă, dar că avea o altă misiune

pentru mine. A scos un pandantiv, l-a îndesat într-o păturică în care și-a înfășat copilașul, apoi mi l-a dat mie. „Du-l într-un loc sigur“, mi-a spus. „Știu că vei găsi locul potrivit. Voi pune capăt revoltei.“ Bineînțeles că n-am fost de acord. Eram cel mai priceput spadasin de pe corabie, mai bun chiar și decât Jupiter. Știam că avea nevoie de mine. Însă și el, și Dominika au insistat să plec. Așa că m-am suit în transportor, am zburat pe pământ și am lăsat bebelușul la un orfelinat. Când m-am întors în locul unde era *Cavalerul Alb*, corabia dispăruse. Am căutat-o peste tot, dar n-am reușit să dau de ea. Am coborât din nou pe pământ ca să mă hotărâsc ce aveam de făcut. Câteva zile mai târziu, am prins din zbor o bârfă cum că Lendon Kane și oamenii lui pur și simplu i-au încercuit pe Jupiter și pe Dominika și i-au ucis cu sânge rece.

Se lăsă tăcerea după ce Vaspine își încheie povestea. Căpitanul se uita în gol, fără să scoată un cuvânt, sub privirile Zoyei.

— Și ce s-a întâmplat cu bebelușul? întrebă Zoya.

— Nu ești prostuță, Zoya. Știi foarte bine ce s-a întâmplat cu bebelușul.

— Rosește cuvintele, te rog. Ca să fiu sigură că am înțeles bine.

Vaspine se uită la ea.

— Zoya, bebelușul erai tu.

Zoya dădu din cap.

— Da, zise Vaspine, chiar eu te-am dus la orfelinat. M-am interesat de tine toți anii ăștia.

— Părinții mei au fost...

Vaspine încuviință.

— De ce n-ai venit să mă iei de-acolo?

— Erai în siguranță la orfelinat. N-am spus nimă-nui unde te-am dus și știam că pot să am încredere în Richard Whycherley. Kane n-avea cum să dea de tine.

— Să dea de mine?

Zoya se ridică brusc în picioare.

— De ce-ar fi vrut să dea de mine?

Vaspine deschise gura vrând să spună ceva, apoi ezită. Când își relua vorba, o sfredeli pe Zoya cu privirea.

— Zoya, trebuie să înțelegi că bărbatul ăsta e nemilos. Iar tu ești ultima rudă în viață a lui Jupiter. Normal că te-a căutat.

— Dar de ce l-a ucis pe dl Whycherley?

— Probabil că Richard l-a înfruntat când Kane a pătruns cu forța în orfelinat. Dumnezeu știe cum a dat de tine, dar ai avut noroc că nu erai acolo. Mă mir că nu te-a prins, chiar și așa. Oamenii mei mi-au spus că era acolo când te-au luat.

Zoya se gândi la minutele pe care le petrecuse în afara orfelinatului. Dintr-odată, își aminti de bărbatul în negru.

— Cum arată Kane?

Vaspine își înclină capul.

— Înalt, slab, cu părul negru. Cu mustață. Ah, și poartă joben...

— L-am văzut! zise Zoya. Mă urmărea cu privirea în ziua aceea, când eram în afara orfelinatului.

— Atunci înseamnă că am fost și mai norocoși decât credeam. Bufonii ăia de la aviația militară, prin simpla lor prezență, ți-au salvat viața.

Căpitanul clipi obosit, apoi își frecă ochii.

— Bun. Pentru moment, vei rămâne pe *Libelula*. Numai Dumnezeu știe că nu i-am putea ține piept corabiei lui Kane dacă ne-ar găsi — nicio corabie zburătoare nu-i poate face față *Umbrei*. Însă nicăieri nu ești mai în siguranță ca aici.

— De unde știu că nu ești chiar tu Kane? întrebă Zoya dintr-odată. La urma urmei, ești cel care m-a răpit. De unde să știu dacă nu cumva toată treaba asta nu-i altceva decât un șiretlic?

— Nu ai de unde să știi. Dar momentan sunt singurul pirat pe care-l cunoști.

Căpitanul se îndreaptă spre fereastra cabinei sale, dădu la o parte jaluzelele și privi pe punte. Când se întoarse, privirea lui era gânditoare.

— Acestea fiind spuse, suspiciunea ta nu e lipsită de temei, Zoya. Pereții corăbiilor vechi, cum e *Libelula*, au ochi și urechi. Ar fi înțelept, așadar, să-ți ții deocamdată trecutul doar pentru tine.

— Și dacă mă întreabă cineva ceva?

— Spune adevărul, răspunse Vaspine. Sau, cel puțin, o parte din el.

Se duse în celălalt capăt al încăperii, apucă o mătură și i-o oferi.

— Spune-le că ești o orfană pe care am luat-o ca să muncească pe corabie. Om de serviciu. Înflorește. Dar, orice-ar fi, nu-i menționa pe părinții tăi, nici pe Kane, nici pandantivul, zise el făcând un semn înspre gâtul Zoyei.

Zoya se ridică în picioare și îl privi în ochi pe căpitan.

— Voi fi bine?

— S-ar putea, răspunse el, dacă îmi urmezi instrucțiunile și mă lași să mă gândesc. Acum, îți sugerez să o ștergi de-aici până nu se prinde careva că se petrece ceva. Beebee te așteaptă afară, îți va arăta el unde poți să dormi.

Zoya se îndreptă spre uşă.

— Nicio vorbuliţă nimănui, Zoya.

Zoya încuviinţă.

Beebee nu spuse nimic când Zoya îşi făcu apariţia, ci se mulţumi să se dea jos de pe grilajul metalic pe care stătea şi apoi să o ia pe sub bolta de lemn care ducea spre restul corabiei. Zoya îl urmă, trecând pe lângă celula ei improvizată, apoi printr-un tunel îngust. Într-un colţ mai retras se afla un fel de cămăruţă, căptuşită cu scânduri şi acoperită cu covoare vechi. Singura sursă de lumină era o lampă cu ulei.

— Aici e? întrebă Zoya.

Beebee îi făcu semn cu mâna înspre o deschizătură în partea din faţă a camerei, apoi plecă.

— Ei bine, e ori asta, ori celula. Iar în celula aia se scurge apa ca dintr-o stropitoare. Decizia îţi aparţine.

Zoya îl privi îndepărtându-se, oftă, apoi ridică bucata de covor care acoperea intrarea şi se strecură înăuntru.

Afară, vântul încă bătea cu putere, fluturând pânza de deasupra şi împrăştiind apa acumulată în ea. O carpetă subţire acoperea întreaga cămăruţă. Locul era întunecat, dar micuţa lampă cu ulei dezvăluia o mulţime de pete. Înghesuită într-un colţ se afla o pilotă umplută cu paie, acoperită cu un strat de praf atât de gros, încât Zoya simţi fiori reci pe

șira spinării. O scutură pe puntea din afara camerei, se întinse pe carpetă și apoi trase pătura peste ea. Tremurând toată, asculta sfârâitul corabiei și răpăitul picăturilor de ploaie. Zgomotele se auzeau mai puternic decât din celula ei. Timp de oră, Zoya se foi încercând să adoarmă. Gândurile îi zburau la Jupiter, la Kane, la căpitanul Vaspine, la pandantivul ei. După o vreme, își simți pleoapele tot mai grele, până când, întocmai ca o lumânare stinsă de vânt, se cufundă în lumea viselor în prima ei noapte pe-o corabie zburătoare.

Soarele strălucea de mult pe cer când Zoya ieși din cămăruța ei. Razele de soare erau însoțite de briza dimineții care brăzda carena și îi lovea cor-tul. Pe punte, un furnicar de oameni se deplasa de colo-colo, fiecare cu un scop bine determinat și cu o privire atât de hotărâtă, încât Zoya era convinsă că, orice-ar fi avut de făcut, sarcina avea să fie dusă la bun sfârșit. Erau doisprezece în total și purtau pantaloni rupți, pulovere zdrențuite și veste din bumbac. Vreo doi dintre ei aveau și tatuaje, pe brațe și pe gât. Zoya se avântă în mijlocul furnicarului, străduindu-se să nu se ciocnească de ei. Aproape că se aștepta ca toată lumea să se oprească brusc din ce făcea și să se holbeze la ea, dar cei mai mulți o ignorară. Singura care o băgă în seamă fu o bătrânică, cu brațele pline de mopuri, care o îndemnă să i se dea din drum.

Zoya sări într-o parte, apoi se împiedică încercând să evite un pirat care se apropia din direcția opusă. Când își recăpătă echilibrul, se pomeni la

marginea corabiei, în apropierea locului de unde încercase să sară în seara anterioară. În întuneric, totul păruse sinistru și înfricoșător. La lumina zilei însă, corabia și totul dimprejur păreau splendide. Spațiul enorm, cerul liber o făceau pe Zoya să se simtă de parcă s-ar fi aflat într-un montagne russe, în vârful lumii. Urmări cum prora corabiei despică norii, apoi se aplecă peste bord și privi în jos, înspre pământ. Noaptea văzuse niște luminițe portocalii abia perceptibile. Acum însă, priveliștea îi dezvălui o împletitură de munți, râuri, lacuri, păduri și câmpii. Un stol de păsări zbura dedesubt, în stânga și-n dreapta corabiei, oglindind forma *Libelulei*.

Pe când urmărea păsările cu interes, Zoya se pomeni cu prima ei insultă din partea unui pirat al văzduhurilor.

— Alo! Urecheato!

Auzi acea voce, dar n-avu habar de unde provenea. Se uită în jur, aproape așteptându-se să-l vadă pe căpitanul Vaspine sau pe Beebee.

— Da? făcu Zoya.

— Sus.

Zoya urmă direcția vocii, undeva la câțiva metri deasupra ei. Un puști stătea pe o bârnă de lemn. Când fu convins că fusese zărit, se rostogoli înapoi de pe bârnă, se învârti în aer și ateriză în picioare pe punte. Zoya îl recunoscuse — era băiatul pe care-l

văzuse cu o zi înainte într-o gabie. Puștiul o studie cu prudență.

Era un băiat cu înfățișare stranie, decise Zoya. Ceva mai mic decât ea, purta o pereche de pantaloni negri, tociți, și o cămașă roasă, bleu-deschis. De susținerea pantalonilor se ocupa o pereche de bretele portocalii, una dintre ele franjurată la capăt. Avea o față mică, atașată unui corp bronzat, zvelt, și se holba la Zoya de sub o claie de păr cafeniu.

— Mi-ai jucat o festă urâtă aseară, zise el, jucându-se cu dopul pe care-l aruncase Zoya înspre el. Am aflat în dimineața asta.

Aruncă dopul spre Zoya, însă acesta ricoșă și nimeri pe punte.

— Scuze, ridică Zoya din umeri. Trebuia să-ți distrag cumva atenția.

— Urât, continuă băiatul. Ar trebui să te pocnesc, fiindcă ai îndrăznit să vii pe corabia mea și să-mi faci necazuri.

Zoya se strâmbă, cerându-și scuze.

— Da' cum de mai ești aici? întrebă puștiul. Le aruncă o privire piraților din preajmă, apoi se întoarse la Zoya. De ce nu te-a aruncat și pe tine căpitanul peste bord, ca pe orice alt neavenit?

Amintindu-și întâlnirea cu căpitanul, Zoya se îndoi profund că asta era procedura. Dar nu spuse nimic. Tăcerea ei îl făcu pe băiat să continue.

— M-ai băgat în belele aseară.

— N-ar trebui să te lași păcălit așa ușor, în acest caz.

Băiatul vru să spună ceva, dar se răzgândi. Când în sfârșit vorbi, tonul îi era aspru.

— Și totuși, ce cauți aici?

Se avântă spre ea și o lovi în piept.

— Vii pe corabia mea.

Încă o lovitură.

— Mă bagi în belele.

Și încă una.

— După care faci pe tupeista cu mine.

Și încă una.

Zoya se dădea în spate la fiecare lovitură, încercând să se ferească de brațele puștiului. Dar cu fiecare pas înapoi, simțea cum sângele începe să-i clocoțească. Imagini cu dl Whycherley și orfelinatul se întrepătrunseră cu chipul puștiului, până când văzu negru în fața ochilor. Așteptă ca puștiul să ridice brațele încă o dată, apoi îl apucă de încheieturi și i le răsuci cu putere. Fără să-i dea drumul, îl suci într-o parte, lipindu-l de un catarg. Apoi se prăbuși pe punte, urmărind să vadă dacă îi remarcase cineva isprava. Câțiva pirați se aflau în apropiere, însă cei mai mulți păreau prea prinși cu treburile lor ca să fi observat ceva. Zoya își îndreptă din nou atenția asupra băiatului, care-și apucase una dintre bretele, agățată de catarg. Pe chipul

lui se citi nedumerire, apoi furie. Țâșni spre Zoya, acoperind-o cu o ploaie de pumni, la care Zoya răspunse aidoma, lovindu-i brațele și pieptul. Nu după mult timp, se rostogoleau pe punte, luptându-se, fiecare încercând să ajungă deasupra. Toată povestea dură vreo treizeci de secunde, timp în care Zoya încasă vreo câțiva pumni, dar îi și împărți, la rândul său, până când, de undeva de sus, o voce tună:

— Gata!

Zoya și puștiul înghețară.

— Ce naiba credeți că faceți?!

Zoya își desprinsese brațele încolăcite cu ale băiatului și-l împinse la o parte. Ceva mai departe se afla un bărbat în vârstă, cu mâinile în șolduri și sprâncelele stufoase încruntate într-un „V” ascuțit. În jurul lui se mai aflau vreo câțiva pirați care-și abandonaseră treburile și se holbau la cei doi copii.

— Dacă vedea căpitanul scena asta, praf v-ar fi făcut, zise bătrânul. Să vă bateți pe *Libelula*. Am trăit s-o văd și pe-asta!

Zoya îi aruncă o privire puștiului, care părea rușinat.

— N-am vrut decât...

— Ah, ia s-auzim, făcu bătrânul, încrucișându-și brațele. Dacă nu mă înșel, ai dat de belea aseară fiindcă ți-ai părăsit postul. Sunt tare curios care ți-e scuza acum...

Zoya se ridică în picioare și-și scutură hainele.

— I-am cerut eu ajutorul.

Bărbatul se opri la jumătatea frazei.

— Poftim?

— I-am cerut ajutorul.

Bărbatul o privi în ochi.

— I-auzi. Și tu ești cumva nou-venita despre care am tot auzit vorbindu-se?

Zoya încuviință.

— Mă rătăcisem și l-am rugat să mă ajute.

— Așa deci.

Bărbatul o cântări din cap până-n picioare.

— Ei bine, o regulă pe care trebuie să o știi, domnișorico, e că nu ai voie să-i distragi pe ceilalți pirați atunci când lucrează. Ai face bine să reții asta.

Zoya zâmbi.

— Așa voi face.

— Foarte bine, zise bătrânul.

Îi aruncă puștiului o ultimă privire, dădu din cap, apoi le făcu celorlalți semn să se întoarcă la treburile lor. Zoya așteptă ca aceștia să se îndepărteze, apoi îi întinse mâna băiatului. El se holbă la ea, privind-o cu neîncredere, după care întinse și el mâna.

— Îți cer scuze pentru aseară, zise Zoya. Și îți mai cer scuze și pentru...

Făcu un semn din cap, arătând spre o vânătaie care începuse să i se vadă băiatului pe braț.

Puștiul își privi pumnii, apoi se uită la semnele pe care i le lăsaseră Zoyei pe unul dintre obraji.

— Și eu îți cer scuze pentru...

Făcu o pauză, apoi reluă.

— ...aia.

Zoya zâmbi în vreme ce băiatul își îndesa capătul rupt al bretelei în cămașă.

— Boșorogul ăla avea dreptate, nu-i așa? zise băiatul. Ești nouă?

Zoya încuviință.

— Cum te cheamă?

— Zoya DeLarose.

— Ei bine, eu sunt Bucker Blake, spuse băiatul. Și cred că-ți sunt dator. Vrei să urci cu mine în gabie? O să-ți fac turul de onoare.

— Sigur, răspunse Zoya. Dar cum ajungem acolo?

Bucker o privi de parcă fata tocmai și-ar fi aruncat creierul peste bord.

— Ne cățărăm, prostuțo.

Și, spunând acestea, țâșni înspre cel mai apropiat catarg.

Bucker se cățăraseră deja până la bârna care făcea legătura dintre gabiile corabiei atunci când Zoya ajunse la baza lui. Se strădui să țină pasul, dar, în ciuda eforturilor sale, rămânea mereu în urmă.

— Haide, o strigă Bucker. Până și melcii sunt mai rapizi ca tine!

Când ajunseră la arborele mare, se luară la întrecere să vadă cine ajunge primul la platforma aflată la cea mai mare înălțime. Zoya se trase în sus pe greement¹, urcând câte două trepte deodată, hotărâtă să-și demonstreze viteza. Însă Bucker era deja atât de departe, încât nici măcar un păianjen pe pânza lui nu l-ar mai fi ajuns din urmă. Când ajunse sus într-un final — abia respirând —, el îi aruncă un zâmbet compătimator.

— Dacă vrei să te duc în cârcă data viitoare, nu trebuie decât să-mi spui.

1. Greement — totalitatea catargelor (arborilor), velelor și parâmelor unei nave sau ambarcațiuni cu pânze (n. trad.).

Platforma se afla în vârful arborelui mare aidoma unei înghețate în cornetul său. Nu părea să aibă vreun alt scop decât acela de loc de refugiu, unde echipajul putea să aibă parte de puțină liniște. După ce se propti bine pe scândurile de lemn, Zoya se simți și ea mulțumită. Briza care-i flutura pletele îi amintea de zilele în care se cocoța pe acoperișul orfelinatului.

— E un spațiu cam mic, zise Bucker, împingându-se în ea.

— Așa s-ar părea.

— Toate instrumentele ăstea i-au aparținut cândva Doctorului.

Bucker făcu un semn cu mâna înspre telescoapele și instrumentele de măsurat împrăștiate peste tot.

— Era omul de știință al corabiei. A plecat acum vreun an. Cel mai deștept om din lume, îi făcu Bucker cu ochiul Zoyei. Sau, cel puțin, asta susținea el. Dacă mă-ntrebi pe mine, era mai degrabă un boșorog morocănos.

Îi aruncă Zoyei un binoclu și o îndemnă să-l folosească. Zoya și-l puse greșit la ochi prima dată, iar Bucker se văzu nevoit să o înghiontească pentru a o corecta.

— De unde te-au cules?!

Din vârful arborelui mare, Zoya vedea întreaga corabie. Echipajul, mișunând în continuare cu treburile de dimineață, părea alcătuit din niște furnici.

— Bun, zise Bucker, luând încă un binoclu, hai să-ți zic care cine e. L-ai cunoscut deja pe cel mai important om de pe corabie, bineînțeles.

— Pe căpitan.

— Pe mine, prostuțo! Deși nici căpitanul nu-i de lepădat, cred.

Zoya chicoti.

— Apoi, trebuie să te pui bine cu Cid Talpă-Ușoară, zise Bucker. El e pilotul.

Bucker arată înspre prora corabiei. Pe o platformă ridicată se afla un bărbat înalt, athletic, cu părul până la umeri, decolorat de soare și fixat cu o bandană. Peste un tricou alb purta o geacă maro de piele, specifică piloților, care-i amintea Zoyei de vechiturile pe care le văzuse în muzeul lui Garibald Amstad. Cu o mână învârtea o monedă de aur, iar pe cealaltă o ținea pe timona vasului.

— Vezi cum urlă? o întrebă Bucker.

Zoya vedea foarte bine. În tot acest timp, nu făcuse decât să țipe la un membru al echipajului, care împietrise.

— De fapt, e un tip de treabă, zise Bucker. Doar că e cam stresat atunci când zboară. Asta susține mama, în orice caz.

— Unde-i mama ta?

— Acolo, spuse Bucker, ducându-și genunchii la bărbie și învârtindu-se pe spate. Arată apoi înspre

o doamnă voinică, la vreo patruzeci de ani, care se sprijinea de peretele de lăzi în spatele căruia Zoya se ascunsese în seara precedentă. În fața ei, vreo doi pirați exersau lupta cu săbiile.

— Mama ta îi învață să lupte cu sabia? întrebă Zoya, impresionată.

— Rosie Blake e cea mai tare din văzduh!

Zoya urmări cum femeia îi smulge sabia unuia dintre învățăceii săi și o mișcă hotărât înspre celălalt. Cel de-al doilea învățacel scăpă sabia din mână și dădu din cap uimit.

Zoya se întoarse spre Bucker.

— Și Beebee?

— Beebee? făcu Bucker. Mi-e cel mai bun prieten de pe toată corabia.

Se mișcă pe burtă ca să-și poată întinde capul peste marginea platformei. Zoya făcu la fel, ignorând senzația de greață din stomac. Îl zări pe Beebee, care încerca să se joace cu o pasăre ce sătea aproape de parapet, la babord¹. Pasărea, temându-se probabil că urma să devină tocăniță, se dădea înapoi de fiecare dată când Beebee făcea un pas înspre ea. Uimirea care se citea pe chipul lui Beebee îl făcu pe Bucker să chicotească. Făcu un semn din cap înspre Beebee.

— Stai numa' să vezi cum luptă.

1. Babord — partea stângă a unei nave, privind de la pupă spre proră (n. trad.).

Beebee era uriaș, chiar mai mare decât i se păruse Zoyei cu o seară înainte. Capul lui era cât trunchiul ei și era acoperit cu o căciulă groasă, reiată. Bicepșii enormi amenințau să-i rupă mânecile tricoului alb.

— Chiar așa? făcu Zoya.

— Da, răspunse Bucker. Cu o singură mână, ar putea sfărâma craniul celor mai mulți oameni. Și e campion la box. A câștigat toate luptele în care a intrat vreodată.

— Mișto.

Zoya își ridică binoclul vrând să se uite mai bine, dar în acel moment zări ceva la orizont. La început, crezu că era o altă corabie zburătoare care despica norii, însă apoi își dădu seama că, dac-ar fi fost așa, ar fi trebuit să fie una acoperită complet de zăpadă. Ceva nu era în regulă. Îi arătă și lui Bucker formațiunea pe care o văzuse.

— Ce-i aia?

Bucker, care până atunci studiase unul dintre instrumentele Doctorului, se întoarse spre Zoya și se uită prin binoclu. Chipul îi îngheță subit când își dădu seama ce avea în fața ochilor.

— O, Doamne, se tângui el. Nu din nou. Cid o să mă omoare!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zoya.

— Vezi bucata aia înnegrită din vârf?

— Nu, spuse Zoya.

— Tocmai.

Bucker se dădu jos cu spatele de pe platformă și începu să coboare pe plasă.

— Uite ce e, îți cer scuze pentru bătaia de mai de vreme. Mi-a părut bine să te cunosc, ne mai vedem! Apoi se făcu nevăzut printre pânze. Zoya își ridică binoclul ca să se mai uite o dată la obiectul misterios. De data asta, simți un ghem în stomac. Dinaintea corabiei, apropiindu-se tot mai mult, era un munte. Doar că, în locul în care ar fi trebuit să se afle culmea, se ițea un ocean portocaliu clocotitor. O, *uau*, își spuse Zoya în sinea ei, mai să cadă de pe platformă, *un vulcan*.

Zoya o zbughi de pe platformă, ba cățărându-se, ba picând de-a dreptul de pe greement. Făcu bășici în palme încercând să se țină după Bucker, care ajunsese deja mult sub ea. Pe la jumătatea drumului, Zoya se opri și se uită înspre vulcan, care devenise între timp mult mai mare. Din craterul său încrețit, vulcanul scuipa vălătuci mari de cenușă, care se apropiau de corabie, întunecându-i Zoyei priveliștea. Socoti că mai aveau cam un minut până când urmau să fie învăluiți în cenușă și încă unul până când aveau să se izbească de vulcan.

Zoya grăbi pasul și ajunse pe punte, cu inima bătându-i să-i iasă din piept și cu palmele, carne vie. Se uită în jurul ei, căutându-l pe Bucker, care ajunsese între timp în cealaltă parte a corabiei și alerga spre Cid. Neavând unde altundeva să se ducă, se luă după el.

Când ajunse în dreptul lui, Bucker striga din toți rărunchii.

— ...acolo, un vulcan!

Cid îi aruncă băiatului o privire care părea să spună că mai auzise gluma și cu altă ocazie și că n-avea chef să o audă din nou. Dar când Bucker rămase neclintit, deveni brusc foarte serios. Își băgă imediat pipa în buzunar și miji ochii, privind în depărtare. Deveni livid. Își puse la ochi un binoclu și se mai holbă încă vreo câteva secunde — iar fruntea i se încreți tot mai tare pe măsură ce studia mai atent priveliștea —, apoi azvârli binoclul și se întoarse spre Bucker.

— Ai lăsat-o pe ultima clipă de data asta, puștiule!

Dar înainte ca Bucker să poată răspunde, Cid se și apucase să împartă ordine în stânga și-n dreapta.

— Măriți viteza! urlă el. Ridicați vela de tot!

După ce îi puse pe toți în mișcare, pilotul reveni la Bucker.

— Bun, iar acum ai face bine să-l găsești pe Beebee în următoarele treizeci de secunde, că, de nu, vom mânca lavă la prânz.

Bucker țâșni imediat către proră, iar Zoya rămase singură cu Cid. Îl privi cu atenție ca să vadă care avea să-i fie următoarea mișcare, dar el nu se clinti. În schimb, se lăsă pe timona corabiei și se holbă la vulcanul care se apropia amenințător. Zoyei îi veni să se ducă glonț la el și să-i urle să facă ceva. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare să n-o ia la goană și să nu apuce timona.

— De ce nu schimbăm direcția? lăsa Zoya să-i scape.

Cid își întoarse capul lent spre ea.

— În vreo zece secunde, corabia se va izbi de un perete de aer fierbinte. În acel moment, hardughia asta de lemn va începe să se scuture ca o tamburină. Nici douăzeci de oameni n-ar fi suficient de puternici pentru a ține timona. Un singur om de pe corabia asta e în stare să o facă...

Cid se uită peste umărul Zoyei.

— ...și tocmai ce-a ajuns.

Zoya se întoarse și îi văzu pe Bucker, urmat de Beebee, Vaspine și mama lui Bucker, care alergau spre proră.

— L-am găsit, zise Bucker în clipa în care ajunse la ei.

— Foarte bine, puștiule.

Cid se întoarse către Beebee.

— Beebee, prinde timona și trage de ea cât de tare poți tu!

— În ce direcție?

— În oricare!

Beebee se puse pe treabă. Cid îl prinse pe vlăjgan de braț pe când se îndepărta.

— Orice-ar fi, nu-i da drumul!

Beebee se fixă în spatele timonei în clipa în care Vaspine și Rosie ajunseră și ei.

— Ce se petrece? întrebă căpitanul.

— Sper că ai niște cârnați la tine, zise Cid, făcându-i semn peste umăr, fiindcă atmosfera va deveni incendiară.

Vaspine se întoarse spre vulcanul care se înălța amenințător dinaintea lor și din al cărui crater continuau să se reverse cu furie valuri de cenușă. După care se întoarse din nou spre Beebee și îi zâmbi larg.

— Ține-te bine, fiule!

Beebee își încleștă mâinile pe timonă taman în momentul în care corabia fu lovită de primul val de aer încins. Corabia se cutremură, dărâmându-i pe toți ca pe niște popice. Doar Beebee rămase în picioare, ținându-se de timonă cu mâinile sale uriașe și rotindu-i spițele. În cele din urmă, timona se blocă în cel mai îndepărtat punct al său, iar Beebee se lăsă asupra ei ca să evite ca roata să revină în poziția inițială, mușchii reliefându-i-se pe sub piele sub presiunea efortului.

Pe măsură ce se apropia de vulcan, corabia deveni tot mai instabilă, azvârlindu-i pe Zoya și pe toți ceilalți cât colo. Zoya avu norcul să fie făcută afiș pe un catarg mai mic, pe care-l cuprinse cu ambele brațe. Odată ce se apucă bine, începu să facă mici pași împrejur, până când zări vulcanul. În acel moment, deja putea desluși câte-un bolovan ici-colo pe versant și îi simțea căldura arzându-i fruntea. Un

puternic miros de sulf o făcu să-și desprindă un braț de pe catarg și să și-l ducă la nas.

La puntea de comandă, Beebee începuse să tremure. Un zgomot profund, răgușit, ieșea din gâtul lui de fiecare dată când expira, iar o venă îi pulsa atât de tare la tâmplă, că părea că stă să explodeze.

— Încă zece secunde, strigă Cid.

Beebee scoase un răget atât de puternic, încât Bucker tresări. Se lăsă peste timonă, sforțându-se pentru ultima oară, fiecare fibră a trupului său părând la fel de dură ca granitul. Încet-încet, corabia se îndepărtă de vulcan către cerul senin. Pe măsură ce lăsau vulcanul tot mai mult în urmă, turbulențele deveniră tot mai puțin violente. Unul câte unul, membrii echipajului se ridicară în picioare, clătănându-se. Doar după ce fu sigur că nu mai erau în niciun pericol, Beebee dădu drumul timonei și se prăbuși pe punte.

— Data viitoare, îi zise lui Bucker, abia respirând, când îmi spui că mă așteaptă o surpriză...

— Da?

— ...să știi că prefer înghețata.

Trecu aproape o zi întreagă înainte ca lucrurile să revină la normal pe corabie. Zoya își umplu timpul alergând de colo-colo de la un pirat la altul, oferindu-se să-i ajute și străduindu-se să-și ascundă nemulțumirea când era refuzată. Din când în când, câte unuia i se făcea milă de ea, fiindcă era nouă, și îi inventa ceva de făcut. În timp ce-și îndeplinea sarcina, Zoya îi descosea despre viața lor pe corabie, evitând însă, cât de bine se pricepea, să răspundă la întrebările despre viața ei.

La apusul soarelui, mare parte din funingine fusese curățată de pe punte, focurile stinse, vesela și oalele reasezate în dulapuri, iar paturile îndreptate. Împreună cu restul echipajului, Zoya se duse înăuntru pentru masa de seară, apoi se reîntoarse pe punte pentru a sta de vorbă cu alți pirăți. Primul cu care sporovăi fu un fost acrobat de circ, al cărui rol pe *Libelula* era acela de a-și contorsiona trupul pentru a pătrunde în cele mai inaccesibile locuri de pe

corăbiile pe care le jefuiau. Apoi stătu de vorbă cu o doamnă care se lăuda că avea zece copii la sol și care își dorea ca fiecare dintre ei să aibă propria corabie zburătoare... „la fel ca șefu“.

Într-un final, Zoya ajunse la puntea de comandă, unde avusese loc întreaga scenă cu vulcanul. Acum era învăluită în liniște. Timona — care fusese forțată la maximum de Beebee — stătea nemișcată în mijlocul platformei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Zoya se strecură până la ea, închipuindu-și că era căpitanul propriei corăbii. Apucă de cavile, de fiecare parte a timonei, și încercă să vadă cât de mult poate roti.

— E mult mai ușor când n-ai de-a face cu un vulcan, spuse o voce.

În spatele Zoyei se afla Beebee, care stătea pe jos, cu spatele lipit de bord. Avea lângă el o sticlă de dezinfectant cu care își îngrijea palmele făcute fereniță. Zoya se duse la el.

— Te dor, nu-i așa?

— Au fost și mai rău de atât.

— A fost incredibil ce ai făcut.

— E ușor când ești așa de mare ca mine, îi ignoră Beebee complimentul. Zoya, nu?

Zoya încuviință.

— N-ai mai încercat iar să sari de pe vreo corabie, nu-i așa?

Zoya se înroși amintindu-și ce se întâmplase.

— Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Beebee termină cu dezinfectatul rănilor, apoi se ridică și se duse la timonă ca să vadă dacă nu cumva provocase vreo stricăciune.

— Îmi pare rău că a trebuit să te-apuc de coardă, continuă el. Puteam să-ți rup gâtul. Pe de altă parte, n-a fost tocmai isteț să sari de pe o corabie zburătoare, așa că suntem chit.

— Mda, fu de acord Zoya.

I se alătură lui Beebee la timonă.

— Știi, dintre toți oamenii aștia de pe corabie, tu te apropii cel mai mult de felul în care îmi imaginam că arată un pirat al văzduhurilor.

— Fiindcă sunt mare?

— Da, și fiindcă ai mușchi, îți lipsesc vreo câțiva dinți, ai tatuaje...

Beebee râse.

— Bănuiesc că par, într-adevăr, mai înfricoșător decât ceilalți. Ce trebuie să-ți amintești, totuși: căpitanul nu se află în fruntea unei corăbii zburătoare obișnuite.

Beebee privi în depărtare la o corabie care tocmai trecea pe lângă ei. Zoya se uită și ea. În vârful catargului mare se ițea un steag negru.

— Un pirat obișnuit n-ar fi rezistat prea mult sub comanda căpitanului.

— Dar tu cum de-ai reușit?

Beebee râse din nou, fără să se mai oprească însă, iar Zoya avu senzația că spusese ceva amuzant.

— Nu-s atât de periculos pe cât par, spuse el, într-un final. Poate că par rudă cu dracu', dar, de fapt, am fost învățat să fiu un om bun și drept pe când eram doar un puști, așa că bun și drept am rămas.

— Dar cu cicatricile tale cum rămâne?

Beebee se opri să-și aleagă cuvintele.

— Câteodată trebuie să lupți pentru ce e drept.

— Te-am văzut când te jucai cu păsările, zise Zoya. Beebee își dădu ochii peste cap.

— M-ai văzut, ai? Am tot încercat să mă împrietenesc cu creaturile astea mici, dar nu vor să se apropie de mine nici să le pici cu ceară. Am încercat de toate — să stau jos, să stau în picioare, să le ignor, să le momesc cu bunătăți, am încercat până și să le zâmbesc!

Beebee rânji, dezvăluindu-și dinții atât de strâmbi, încât Zoya înțelese pe dată de ce se speriau păsările de el.

— Tot ce-mi doresc e să țin una în palmă.

Di Whycherley fusese un ornitolog pasionat, despre care se spunea adesea că știe mai multe despre păsări decât păsările însele. În grădina orfelinatului avea vreo două tăvițe cu hrană pentru păsări, iar Zoya era adesea cea care le curăța și reumplea, drept pedeapsă pentru năzbâtiile ei. Așa că știa tot ce se putea ști despre păsări și era convinsă că-l putea

învăța și pe Beebee cum să și le facă prietene pe cele de pe *Libelula*.

Zoya se uită de-a lungul punții de comandă să vadă dacă era vreo pasăre primprejur. Singura pe care o zări fu un porumbel care ciugulea ceva în spațele punții. Zoya stăpânea foarte bine gânguritul porumbeilor, așa că începu să-l imite. Pasărea își înclină capul și o fixă pe Zoya. Cu ochii ațintiți asupra lui, Zoya se apropie de porumbel, până când ajunse la doar un metru distanță de el.

— Fii atentă, o să-și ia zborul, făcu Beebee, dar Zoya îi făcu semn cu mâna să tacă. Pe cealaltă o ținea întinsă, lipită de punte, în direcția păsării. Porumbelul se uită temător. Porni apoi cu pași mici către ea. Zoya rămase nemișcată, așteptând ca pasărea să facă și ultimii pași — apoi porumbelul îi sări direct în palmă. Beebee se uită la pasăre, apoi la Zoya.

— Cum...? îngăimă el.

— Secretul e gânguritul, șopti ea. Pot să te învăț, dar va dura ceva.

Beebee se apropie de pasăre, dar mișcarea fu prea bruscă, așa că porumbelul își luă zborul. Îl urmăriră cum se îndepărtează pe partea laterală a corabiei, apoi se face nevăzut.

— Înțelegi ce zic? spuse Beebee.

— Trebuie să fii blând, zise Zoya.

— Blandetea nu-i tocmai punctul meu forte. Auzi, vrei să mă-nveți cum să momesc și eu o pasăre, să se așeze în mâna mea?

— Sigur că da, răspunse Zoya. Și poate mă înveți și tu pe mine să mă bat?

Beebee chicoti.

— Te-am mirosit că ești o bătaușă din clipa în care te-am zărit. Foarte bine, dacă mă ajuți, te voi face cea mai tare pugilistă de pe vas.

Îi făcu cu ochiul.

— În afară de mine, bineînțeles.

— Bineînțeles, încuviință Zoya.

Mai pălăvrăgîră vreo câteva minute, după care Beebee se scuză și plecă spre cabinele echipajului. Ajunsese deja în dreptul punții de comandă când se opri, ridică un deget și se întoarse spre Zoya.

— Era să uit, zise el, căpitanul a reușit să-ți facă rost de o cabină. Vrei s-o vezi?

Zoya își aminti noaptea petrecută în cămăruță și o trecu un fior rece pe șira spinării.

— Da, te rog.

Zoya îl urmă pe Beebee de-a lungul punții, pe lângă vreo trei pirați care făceau tracțiuni la una dintre grinzile transversale, apoi înspre cabina căpitanului. Înainte să ajungă însă la pasajul care ducea către Vaspine, Beebee se aplecă pe sub o boltă, o coti la stânga, după care se opri în fața unei uși mici din lemn.

— Aici, zise el. Crezi că te descurci să ajungi înapoi pe punte dimineața?

Zoya zâmbi.

— Cred că da.

Beebee dădu din cap, apoi se făcu nevăzut.

Camera era destul de primitoare. Se uită de jur împrejur o vreme și decise că era dotată cu toate cele trebuincioase — un pat, o masă, un scaun, o lampă și chiar și cu un maldăr de cărți de citit, în caz că se plictisea.

Preț de câteva secunde, Zoya nu scoase un sunet, deopotrivă încântată și speriată. Apoi își simți ochii tot mai obosiți. Și zărindu-și patul care, deși nu neapărat confortabil, era totuși un pat, Zoya încuie ușa, își aruncă pantofii cât colo și se strecură sub așternuturi.

Zoyei îi luă ceva timp să adoarmă. Se tot foi, iar la un moment dat chiar își azvârli pătura pe podea, după care se dădu jos din pat ca să o recupereze. Povestea pe care i-o spusese Vaspine nu-i dădea pace. Avea atât de multe întrebări despre tatăl și despre mama ei! Ce fel de oameni erau? Cum vorbeau? Cum se mișcau? Se gândi și la Kane. Ce avea să se întâmple dacă nu puteau să scape de el? Dacă nu avea să renunțe niciodată?

Într-un final adormi, dar după vreo câteva ore, în miezul nopții, fu trezită de o bătaie la ușă. La început, nu reuși să-și dea seama dacă sunetul era real sau parte din vis, așa că se întoarse pe cealaltă parte și-l ignoră. Când îl auzi din nou însă — insistent, de data asta —, își dădu seama că într-adevăr era cineva la ușă. Cu ochii mișiți, se dădu jos din pat și deschise ușa.

— Da?

Bucker se afla în prag, cu o expresie iritată pe chip.

— Mă bucur că ai catadicsit să deschizi într-un final, zise el, fiindcă mă pregăteam să-l chem pe Beebee să-ți dărâme ușa.

— Amuzant, mormăi Zoya.

— Văd că nu ești o persoană matinală, continuă Bucker, ridicând din sprâncene. Hai, îmbracă-te! Căpitanul vrea să te vadă.

— Pe mine?

— Nu, pe regele lumii. Normal că pe tine!

— De ce?

— Hai odată! făcu Bucker.

Zoya se îmbracă și îl urmă pe Bucker, care se îndrepta grăbit către cabina lui Vaspine. Deși era toiul nopții — Zoya își dădu seama după luna plină de pe cer —, corabia era plină de viață. Pirații umblau de colo-colo — meștereau la pânze, cărau hrană, armuri, arme. Zoya remarcă îndată că toată lumea era îmbrăcată în negru și că, exceptând trei lămpi cu flacăra mică, toate luminile fuseseră stinse.

— Ce se petrece? îl întrebă pe Beebee când trecu pe lângă ea.

— Domnișoara cu păsările! făcu Beebee, dar, înainte să poată obține vreo informație de la el, Bucker o prinse de braț și o trase după el. Când ajunseră la cabina lui Vaspine, constatară că era ticsită de lume. În clipa în care o zări pe Zoya, le ceru tuturor să plece, mai puțin ei și lui Rosie.

— Baftă, le ură Vaspine în timp ce se îndepărtau.

— Ne vedem mai târziu, Zoya, spuse Bucker, închizând ușa după el.

Vaspine îi ceru Zoyei să stea jos.

— Ai cunoscut-o pe mama lui Bucker, nu-i așa?

— Nu în mod oficial.

— Eu sunt Rosie, zise femeia, întinzându-i mâna. Îmi pare bine să te cunosc. Bucker mi-a povestit totul despre tine.

Vaspine se așează pe biroul din fața Zoyei.

— Zoya, s-a ivit o ocazie prea bună ca să o ratăm.

— OK, zise Zoya, așteptând continuarea.

— O corabie zburătoare a fost zărită undeva spre dreapta, spuse Rosie.

Se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile.

— Aruncă și tu un ochi.

Zoya se apropie și se uită în direcția indicată de Rosie. În depărtare, zări două linii paralele de luminițe pâlpâitoare, abia vizibile. De la fereastra cabinei lui Vaspine păreau minuscule, dar dacă vasul se afla la o distanță atât de mare pe cât părea, iar ea reușea totuși să le deslușească, trebuia să fie o corabie enormă!

— N-avem parte de prea multe șanse ca aceasta, continuă Rosie. Este un vas de croazieră, care plimbă turiștii prin lumea-ntreagă. E plin de oameni

bogați. Banii pe care-i vom lua de la ei le vor asigura oamenilor de la sol hrana pe un an întreg.

— Ne imbarcăm în noaptea asta, spuse Vaspine. În vreo zece minute. Eu voi conduce echipa. În mod normal, cel mai nou membru ne însoțește ca să învețe mersul lucrurilor. Dar fiindcă tu abia ni te-ai alăturat, aș vrea să stai de pază într-una dintre gabii...

Zoya tresări.

— Nu!

— Poftim?

— Vreau să vin cu voi.

Vaspine se uită la Rosie, care se află încă în dreptul ferestrei. Femeia ridică o sprânceană.

— Rosie, spuse căpitanul, ești drăguță să ne lași un pic singuri?

Rosie încuviință din cap, apoi îi aruncă Zoyei un zâmbet și părăsi încăperea. După ce ieși, Vaspine se apropie de fată.

— Zoya, nu te protejez de Kane doar ca să te expun unor pericole și mai mari.

— Dar vreau să merg, făcu Zoya. În cazul în care Kane își face apariția, iar eu nu învăț să lupt, voi fi o victimă sigură.

Vaspine făcu un semn din cap înspre luminițele care pâlpâiau în depărtare.

— Va fi periculos. S-ar putea să aibă agenți de pază, agenți ai aviației militare. Noi știm ce avem de făcut, dar tu, nu.

— Și cum se presupune că o să învăț?

— O să înveți. Dar în timp.

Zoya își stoarse creierii, încercând să găsească o cale prin care să-l convingă, apoi ridică un deget.

— Știu să fac chestii, zise ea. Mă pricep la furișat. Și știu să deschid încuietori. Am deschis-o pe cea de la celula în care mă băgașezi.

Vaspine îi aruncă o privire piezișă. Simțind că avea o șansă, Zoya se uită în jurul ei, căutând o încuietoare pe care să o deschidă. Singurul obiect la îndemână era seiful căpitanului — o cutie neagră din fier, aflată pe podea, lângă biroul lui. Zoya se îndreptă spre el, îngenunche și se apucă să desfacă încuietoarea. După un minut, se auzi un *clic* de undeva din spatele cutiei, urmat de sunetul emis de un arc. Ușa seifului se deschise.

Căpitanul o privi, apoi se duse la seif. Se aplecă să studieze încuietoarea, plimbându-și degetele peste ea și analizând situația. Apoi închise ușa și puse încuietoarea la loc. Își îndreptă spatele și se duse la birou, pierdut în gânduri. În tot acest timp, Zoya nu scoase un cuvânt. Învățase de mult să-și țină gura

după ce demonstra ce avea de demonstrat. În cele din urmă, căpitanul se întoarse către ea.

— Dacă vii, stai numai cu mine și nu te îndepărtezi nici măcar cu un pas. E clar?

— Da.

— Și faci exact ce-ți spun.

Zoya încuviință.

— În acest caz, spuse Vaspine, în zece minute să fii gata de plecare. Du-te!

Doisprezece pirați stăteau aliniați pe punte, gata să ia parte la raid. Toți erau îmbrăcați în negru, cu chipurile mângălite și părul înnegrit. Câțiva dintre ei își aruncară priviri suspicioase când o zăriră pe Zoya, dar fata se mulțumi să le zâmbească. În stânga ei, Rosie își ascuțea sabia, în timp ce sporovăia cu un alt pirat. Și Beebee era acolo, înfășurându-și încheieturile de parcă s-ar fi pregătit de un meci de box. La dreapta lui Beebee se afla Cid, iar în față, adresându-li-se tuturor, Vaspine.

Zoya îl zări pe Bucker, care se aplecă peste bord, ignorându-l complet pe căpitan. Se strecură lângă el și îl bătu pe umăr. Bucker se întoarse brusc, având deja pregătită o scuză care să-i justifice neatenția, dar când o zări pe Zoya, se relaxă.

— Nu face de-astea! zise el. Am crezut că ești mama!

Zoya se uită spre Rosie, care îl asculta pe căpitan.

— Aha, mersi!

Bucker începu să râdă.

— Să înțeleg că vii și tu, așadar?

— Dacă stau mereu pe lângă el.

Bucker se aplecă spre ea.

— Nu-ți face griji, și mie mi-a zis la fel la primul meu jaf. Își uită repede cuvintele dacă își dă seama că nu te pui aiurea în pericol.

Zoya se cățăără pe bord.

— Se vede corabia? întrebă Bucker. Ne ținem după ea de ceva vreme.

În depărtare se zărea silueta unui vas uriaș. Chiar și de la o asemenea distanță, corabia era suficient de mare încât să eclipseze luna, conturând o aureolă bizară, în formă de corabie, deopotrivă frumoasă și înfricoșătoare. Presărate de-a lungul carenei vasului de croazieră erau aceleași luminițe abia vizibile pe care Zoya le zărise din cabina căpitanului, doar că acum își putea da seama că era vorba despre niște hublouri. Lor li se alăturau, undeva deasupra vasului, noi sclipiri colorate, care explodau, apoi se stingeau — pânze de păianjen, fântâni și roți.

— Uau, șopti Zoya, credeam că artificiile nu-s permise pe vasele zburătoare.

— Nu sunt, zise Bucker, îi sperie pe ceilalți piloți. Dar vasele de croazieră le folosesc oricum. E incredibil câte chestii îți poți permite fără să pățești nimic atunci când ești bogat!

Zoya se uită din nou înspre vasul de croazieră și se încruntă.

— Și totuși, care-i planul de atac?

— În seara asta are loc o cină specială pe vas, organizată în cinstea familiilor bogate care se ocupă de comerțul cu arme în partea asta a cerului, răspunse Bucker. De asta sunt artificii. Ne vom strecura la bord, apoi până sus prin cale, după care ne vom întâlni toți în sala de mese. Nici nu-și vor da seama ce i-a lovit.

Zoya încuviință. Începu să bată darabana pe marginea bordului.

Bucker se uită în zare.

— Ți-e frică?

— De raid?

Zoya încetă să se mai joace cu degetele.

— Cred. Un pic. Deși cred că nu voi fi într-un pericol mai mare decât sunt deja.

Zoya își dădu seama imediat că făcuse o greșeală, dar era prea târziu. Chipul lui Bucker se luminează de îndată ce realizează ce spusese fata. Un secret! Zoya se gândi că avea cam cinci secunde la dispoziție să găsească o explicație plauzibilă și începu să-și stoarcă creierii în căutarea uneia. Dar înainte ca Bucker să apuce să spună ceva, Zoya fu salvată de Rosie, care se aplecă și o prinse de mânecă.

— Zoya, tu ai zis că vrei să vii cu noi, așa că fii atentă!

Rosie se întoarse din nou spre căpitan. Zoya îi aruncă o privire lui Bucker, apoi zâmbi și ridică din umeri. Înainte ca el să o poată apuca de braț, Zoya își luă tălpășița și se strecură prin mulțime pentru a ajunge în față. Când ajunse acolo, căpitanul tocmai se pregătea să încheie. Ultimele sale cuvinte fură urmate de urale din partea piraților prezenți. Vaspine așteptă ca uralele să se stingă, apoi se întoarse către Cid, care fuma pipă sprijinit de bord.

— Cid?

— Șefule?

— Du-ne acolo.

În următoarea oră, Cid cârmi *Libelula* spre vasul de croazieră. Când se apropiară suficient de mult pentru a le vedea gabiile, Vaspine ordonă ca toate luminile care mai erau aprinse să fie stinse. Corabia avea să se apropie în liniște deplină, invizibilă pe cerul întunecat al nopții. Zoya își întinse capul într-o parte și ascultă vântul care cutreiera carena. Luna, acum complet acoperită, arunca o lumină discretă pe puntea vasului de croazieră. Privind mai atent, abia desluși siluetele oamenilor aflați la bord.

Simți apoi o bătaie pe umăr.

— Haide, șopti Beebee.

În beznă, Zoyei îi era greu să se țină după Beebee, așa că îl apucă de tricou și speră ca totul să meargă strună. După câteva minute de înaintat pe dibuite, ajunseră la extremitatea prorei. Vaspine conduse grupul prin îngrămădeală către două transportoare mici, deschise în partea superioară și fixate de punte. Se opri când ajunse în dreptul celei dintâi și

așteptă ca fiecare pirat să treacă prin dreptul lui, ca să-i arate unde trebuia să se urce.

— Tu vii cu mine, îi spuse Zoyei, când îi veni rândul.

Zoya se urcă în vasul de lângă ea și se așeză lângă Bucker.

— Și acum ce urmează? șopti ea.

În spatele ei, Vaspine tocmai îi indicase ultimului pirat unde să se așeze și sări pe singurul loc care mai rămăsese liber.

— Acum urmează partea dificilă, spuse Bucker. Trebuie să ne urcăm pe vasul lor fără ca ei să se prindă.

Cu o mișcare din încheietură, Vaspine făcu semn ca ambele transportoare să fie desprinse de corabie. Motoarele lor prinseră viață, iar în clipa următoare se îndreptau deja către vasul de croazieră. Pirații nu scoteau un sunet, privind înainte sau în urma lor, la *Libelula*, profitând de șansa atât de rară de a vedea corabia de dedesubt. Motoarele erau atât de silențioase, încât Zoya se simțea neliniștită și se ruga să intervină ceva care să spargă tăcerea. Își imagină că tusea i-ar fi putut gădila pieptul unuia dintre ei și, nici bine n-apucă să-și termine gândul, că și simți cum i se înalță pe gât. Își duse rapid mâna la gură, pregătită să înăbușe sunetul, dar înainte să apuce să-l amuțească de tot, tusea explodă scurt și ascuțit.

— Liniște deplină! spuse Vaspine, aruncându-i o privire aspră Zoyei.

Transportoarele se apropiau treptat de zona centrală a vasului de croazieră, poziționate dedesubtul acestuia. Într-un minut, se apropiară într-atât de mult, încât Zoya putu să deslușească scârțâitul chilei în bătaia vântului. Erau deja atât de aproape, că Vaspine, chiar și așezat, putea să lovească ușor în carena vasului. Repetă bătaia de mai multe ori, până când descoperi punctul pe care-l căuta și le făcu semn ambelor transportoare să se oprească.

— Aici! îi făcu semn lui Beebee.

Beebee se ridică și scoase de sub scaun un dispozitiv despre care Zoya n-avea nici cea mai vagă idee ce-ar putea fi. Lung cât antebrațul lui, era prevăzut cu un mâner lustruit și o piedică la un capăt, iar la celălalt, cu o lamă circulară zimțată. Beebee îl ridică deasupra capului, apăsă un buton și se apucă să taie carena. Dispozitivul abia dacă făcea vreun zgomot.

— Doctorul, murmură Bucker.

— Ce? șopti Zoya.

— Fierăstrăul, e al Doctorului. L-a meșterit înainte să plece. Funcționează prin vibrații.

Zoya îl văzu pe Beebee decupând un cerc mare în chila navei, suficient de larg pentru ca prin el să se poată strecura trei oameni. Tot atâția trebuiră să țină bucata în loc când Beebee se pregătea

să încheie cercul. După încă vreo câteva secunde, termină treaba, iar pirații scoaseră bucata de lemn, pe care o aruncară apoi peste bord. Zoya o urmări dispărând în beznă.

— Sunteți pregătiți? întrebă Vaspine.

Răspunsurile fură douăsprezece „da”-uri șoptite. Unul câte unul, pirații părăsiră transportoarele și se urcară pe vas prin deschizătură. Ultimul fu căpitanul, care, după ce urcă pe vas, îi făcu semn femeii aflate dedesubt să ducă transportoarele înapoi la *Libelula*. Zoya văzu cum femeia leagă vehiculele unul de celălalt cu o frânghie, apoi pornește motoarele. Acum, că singura lor cale de scăpare se îndepărta, avu o senzație de neliniște în stomac. *Am face bine să nu o dăm în bară!*

Vaspine, pe de altă parte, era la fel de calm ca întotdeauna. În întunericul calei, aprinse un chibrit și se întoarse către pirați.

— Organizați-vă în grupuri. Ne vedem aici în zece minute. Fără greșeli și, foarte important, fără victime. S-a-nțeles?

— Da.

Vaspine stinse chibritul.

— Atunci, să mergem!

Zoya rămase lângă Vaspine, în timp ce restul se împrăștiară care-ncotro. Din câte putuse să-și dea seama în întuneric, se aflau în sala motoarelor. Era înconjurată de turnuri uriașe de metal, care ajungeau până la tavan, fiecare sâsâind și pocnind ritmic. Aerul din încăpere era fierbinte și plin de aburi, iar un miros puternic de petrol îi provoca Zoyei o senzație teribilă de greutate.

Vaspine o conduse prin labirint, luând-o când la stânga, când la dreapta, de parcă ar mai fi făcut drumul de o mie de ori. După o vreme, Zoya își dădu seama că se îndreptau către o luminiță aflată în capătul îndepărtat al punții. Acolo, în ușă, înfulecând un sendviș, stătea unul dintre inginerii vasului de croazieră.

— Cum vom trece de el? șopti Zoya.

Ascunzându-se în spatele unei pompe de motor, Vaspine îi făcu Zoyei cu ochiul.

— Așa.

Cu capul plecat, căpitanul o luă la fugă pe lângă pompă și ajunse fix în spatele inginerului. Mecanicul, neauzind nimic, continua să-și mănânce sendvișul și să privească în depărtare. Dintr-un săculeț, Vaspine scoase o bucată mică de metal. O sărută o dată, apoi o lăsă să cadă printre roțile zimțate înșiruite de-a lungul carcasei pompei. Bucata de metal se prăvăli printre roți, apoi se opri și, dintr-odată, vălătuci de fum începură să iasă din lateralul lor. Inginerul auzi zgomotul, își aruncă sendvișul pe o masă aflată în apropiere și se duse târșându-și picioarele să vadă ce se întâmplase. Într-o fracțiune de secundă, Vaspine sări din ascunzătoarea sa, îl apucă pe inginer de-un loc aflat între gât și umăr, îl țină bine o clipă, apoi îl prinse pe când se prăvălea la pământ.

Zoya dădu din cap uimită, nevenindu-i să creadă la ce tocmai asistase. O clipă mai devreme, bărbatul fusese treaz, apoi Vaspine îl prinsese și gata, leșinase. Înainte să apuce să mai analizeze situația, Vaspine o chemă la el.

— Ajută-mă să-l duc în magazia aia.

Zoya îl prinse pe bărbat de picioare și îl ridică. Inginerul era greu, dar împreună reușiră să-l ducă în cămăruță. După ce îl ascunseră, Vaspine trase vreo două lăzi dintr-o grămadă aflată lângă peretele opus și le puse una peste alta în fața ușii. Apoi scoase o batistă din vestă și își sterse mâinile de praf.

— Strânsoarea Odessa, îi explică el în timp ce-și ștergea mâinile. E mai rapidă decât o lovitură în cap când vrei să lași pe cineva lat.

— Dar cum? întrebă Zoya.

Vaspine rânji.

— Așa.

Își puse degetul mare și pe cel arătător de la mâna dreaptă pe gâtul Zoyei, exact cum făcuse mai de vreme cu inginerul. Nu trebui decât să apese puțin pentru ca Zoya să simtă că pulsul i se accelerează, vederea i se încețosează, iar corpul îi este străbătut de înțepături și furnicături. Vaspine o eliberă însă din strânsoare înainte ca Zoya să se prelingă, la fel ca inginerul, pe podea. Câteva clipe mai târziu, își revenise de tot.

— Incredibil.

— Bun, făcu căpitanul, fiindcă tu o vei face pe următoarea.

Zoyei îi pică fața. Înainte să apuce însă să spună ceva, Vaspine se și strecurase pe ușă și începuse să urce treptele care duceau spre zona principală a vasului. Zoya o luă la fugă pentru a ține pasul cu el, frecându-și gâtul în locul în care o strânsese Vaspine. În fața ei, căpitanul se mișca precum o felină, sărind de la un perete la altul, ca să nu-i fie remarcată prezența. Împreună, se strecurară de-a lungul vasului de croazieră — pe lângă saloane, bucătării,

dormitoare —, furișându-se când puteau și lăsând lat pe oricine le ieșea în cale.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e să-și dea seama că suntem aici înainte să ne facem intrarea așa cum se cuvine, zise Vaspine.

În cele din urmă, după ce dădură un colț, se treziră în fața unor uși duble din lemn de stejar. Pe o plăcuță, deasupra lor, era scris „Sală de mese“. Sub plăcuță se afla un cărucior pentru mâncare, plin ochi cu tăvi de argint. Vaspine se apropie de cărucior, luă una dintre tăvi, o înclină astfel încât să-și poată vedea chipul reflectat în ea, după care se apucă să-și aranjeze părul. Apoi, mulțumit, îi aruncă Zoyei un zâmbet, după care deschise larg ușile. În sala de mese, vreo sută de bogătani își întoarseră privirile spre el.

— Mâinile sus, doamnelor și domnilor, zise Vaspine, asta-i un răid!

Încet, în încăpere se lăsă tăcerea. Mesenii își puseră tacâmurile pe masă și îi priveau pe Vaspine și pe ceilalți pirați care dăduseră și ei buzna înăuntru din diferite colțuri ale sălii. Jumătate dintre ei erau șocați, în timp ce cealaltă jumătate zâmbeau. Vreo doi începură chiar să râdă.

— Mereu se întâmplă la fel, șopti Bucker, care se strecurase până la Zoya de undeva din apropierea bucătăriei, locul prin care-și făcuse intrarea. Jumătate își dau seama că-i un jaf, în timp ce restul au senzația că asistă la un spectacol.

Parcă pentru a-i întări spusele, un bărbat durdu-liu cu perciuni stufoși se ridică în picioare și începu să aplaude.

— Bravo! zise el. Croaziera asta e din ce în ce mai mișto!

Comentariul bărbatului convinse și alți meseni că nu era vorba decât despre un spectacol, așa că aplaudară și ei. Strigară și mai tare când o pereche

de soldați ai aviației militare care stăteau de pază se îndreptară spre intruși.

— Dați-le un pumn în nas din partea mea, spuse bărbatul cu perciuni, simulând lovitura-n aer.

Soldații arătau întocmai ca aceia pe care Zoya îi văzuse în afara orfelinatului, singura diferență fiind că aceștia aveau la ei pistoale cu electroșocuri.

Vaspine îi zări pe cei doi care se apropiau de el și scrută sala în căutarea lui Beebee, pe care-l văzu stând de pază lângă o masă. Fără să scoată un cuvânt, căpitanul îi transmise ce anume își dorea să facă. De parcă ar fi ieșit la o plimbare la malul mării, Beebee se puse între căpitan și cei doi soldați. Deși masivi și ei, ofițerii erau totuși mult mai mici decât Beebee, care era mai înalt cu un cap decât ei. Când îl zăriră, își scoaseră pistoalele cu electroșocuri.

— Puteți să le încercați pe mine, spuse Beebee, făcând semn înspre pistoale, dar nu vor reuși decât să mă gâdile puțin. În schimb, când vă voi prinde eu, veți avea senzația că s-a prăvălit un munte peste voi.

Soldații se holbară la Beebee. Nimeni din sala de mese nu mai scotea un sunet. Mai trecură vreo câteva secunde, răstimp în care cei doi ofițeri se uitară unul la altul, apoi hotărâră în tăcere să nu-și folosească pistoalele cu electroșocuri și să se îndrepte către colțul opus al sălii.

— Regret să vă anunț că acesta nu este un spectacol, zise Vaspine. Numele meu este Carlos Vaspine, sunt pirat al văzduhurilor, iar acesta este echipajul meu. Am venit să vă jefuim, nu să vă rănim. În câteva momente, acești oameni drăguți vă vor lega de scaune cu o sfoară pe care o puteți păstra drept amintire după ce plecăm. Între timp, voi o să fiți cuminți, fiindcă, de nu, o să stați puțin de vorbă cu prietenul meu aici de față.

Vaspine se întoarse spre Beebee, care zâmbi.

În următoarele cincisprezece minute, pirații, între care și Zoya, forfotiră încolo și-ncoace de-a lungul sălii, legându-i pe meseni de scaunele lor și luându-le banii și bijuteriile. Vaspine mergea în urma lor, vorbind cu fiecare pasager în parte, asigurându-i pe toți că banii urmau să fie folosiți în scopuri nobile.

— Fiecare bănuț va ajunge la cineva care are nevoie de el mai mult decât tine și decât mine, îi spuse unei femei furibunde. Sper că asta vă face să vă simțiți un picuț mai bine.

Când toți cei prezenți fură legați, iar bunurile lor de valoare ajunseră la pirați (Zoya nu mai văzuse niciodată în viața ei atât de multe monede, cercei, coliere și brățări), Vaspine le ordonă oamenilor săi să pună prada în doi saci, în partea din față a sălii. Rosie îi păzea, cu sabia strălucindu-i în lumina

candelabrelor. Când terminară, pirații i se alăturară lui Rosie, iar Vaspine făcu un pas înainte.

— Vă mulțumesc mult, le spuse el mesenilor, ați fost minunați. Mă voi asigura că asta nu va fi fost singura dată când v-am jefuit.

Așteptă să audă râsete. Dar lumea rămase tăcută.

— O glumiță, atâta tot, murmură el ca pentru sine. Din curiozitate, care dintre voi e căpitanul?

Toate capetele se întoarseră. Undeva către spatele sălii, un bărbat îndesat își dădu câteva șuvițe de păr de pe ochi și își îndreptă umerii.

— Eu sunt căpitanul. Ce dorești?

— Aș dori să stăm puțin de vorbă, dle... ?

— Beefheart.

— Căpitane Beefheart, haide să discutăm!

Beebee își croi drum printre mese, îl eliberă pe căpitan și îl ridică apoi în picioare. Zoya se folosi de acest prilej pentru a se strecura de lângă Vaspine lângă Bucker, care mânca niște căpșune, cu gândul în altă parte.

— Îmi place! șopti ea.

— Și mie! zise Bucker, înghițind încă o căpșună.

— Nu căpșunele, raidul!

— Aaa, zâmbi el. Bineînțeles.

Zoya remarcă faptul că Bucker era complet lipsit de entuziasm.

— Nu ești de aceeași părere?

— Nu-i vorba de asta, doar că eu am asistat la treaba asta de multe ori.

Ridică din umeri.

— Uite, mai bine întoarce-te. O să-ți placă partea asta.

Zoya se întoarce la timp pentru a-l zări pe căpitanul vasului apropiindu-se de Vaspine. Vaspine îl apucă strâns de umăr și îl roți astfel încât amândoi să stea cu spatele la meseni. Beebee se afla între ei și mulțime, împiedicându-i pe ceilalți să vadă ce se petrecea.

— Ce-i? făcu Zoya.

Bucker îi făcu semn să continue să se uite.

După ce se asigură că nu sunt văzuți, Vaspine își luă brațul de pe umărul căpitanului și îi scutură haina. Apoi scoase din buzunarul vestei un săculeț și îi goli conținutul în palma căpitanului. Numără cele cinci monede, pe care apoi le puse la loc în săculeț, iar săculețul — în buzunarul căpitanului.

— Aaa, făcu Zoya, picându-i fisa. E complice la jaf!

Bucker începu să râdă.

— Zoya, îmi ești simpatică, dar jur că ești cel mai încet om pe care l-am cunoscut vreodată!

Și spunând acestea, se îndepărtă de ea și se duse să înfulece și niște prăjituri.

În schimb, bărbatul durduliu cu perciunii stufoși, care atunci când pirații dăduseră buzna în sala de mese strigase „Bravo!“, cu siguranță nu mânca prăjituri. Ba, dimpotrivă, veselie sa inițială se transformase acum în furie în toată regula, astfel că-i privea cu ură pe Vaspine și pe căpitanul vasului de croazieră, forțând-o pe Zoya să-i arunce și ea aceeași căutătură dușmănoasă.

— E grozav, zise Vaspine. Îți rămân dator.

— Mi-ești dator o sută, răspunse căpitanul, având grijă să vorbească încet. Aviația militară a început să se întrebe cum de *tocmai* vasele la cârma cărora mă aflu eu se întâmplă să fie jefuite.

Vaspine mai scoase o monedă din buzunar și o lăsa să pice în buzunarul căpitanului Beefheart.

— Va fi nevoie de mai mult de-atât de data asta, Carlos. Acum chiar sunt pe urmele noastre. Nu m-ar mira să stea chiar în clipa asta cu ochii pe noi.

Vaspine însă se mulțumi să facă un semn cu mâna, care voia să spună că nu are de ce să-și facă griji.

— În orice caz, reluă Beefheart, nu vom mai putea s-o facem prea curând. Vreau să le dau răgaz celor de la aviația militară s-o ia pe urmele altora.

— Mi se pare corect, spuse Vaspine, deși o zise pe un ton care dădea de înțeles că-și va uita vorba în secunda în care va părăsi vasul. Iar acum am face bine să te ducem înapoi la locul tău. Ca de obicei?

— Ca de obicei, fu de acord Beefheart.

Și spunând asta, căpitanul trecu anevoie pe lângă Vaspine și Beebee, îndreptându-se către meseni. Vaspine strigă după el pe un ton jignit vădit exagerat.

— Cum îți permiți să ne numești bandiți? Suntem niște eroi!

— Sunteți niște bandiți! țipă Beefheart.

— Eroi!

Pe la jumătatea drumului către masa lui, se întoarse spre Vaspine.

— Domnule, adevărații eroi au onoare. Nu se urcă la bordul vaselor lipsite de apărare, nu jefuiesc pasagerii de tot ce au și nici nu leagă femeile de scaune de parc-ar fi niște nelegiuite.

Făcu un gest amplu cu mâna de-a lungul încăperii.

— O adevărată rușine!

— Stai puțin, zise Vaspine, care o luă furios înspre căpitan, fiind oprit însă și țintuit locului de Beebee.

— Da, așa, ține-l, exclamă Beefheart. N-aș vrea să fiu nevoit să-l fac să vadă stele verzi.

Își aruncă mâinile în aer, într-un gest menit să-i anime pe meseni, care-l încurajară cu urale.

— De parc-ai putea! țipă Vaspine. Își închise pumnul și se smuci, vrând să scape din strânsoarea lui Beebee.

Și-o ținură tot așa.

Zoya urmări pantomima până când atenția îi fu distrasă de o mișcare pe care o zări cu colțul ochiului. În dreapta ei se afla bărbatul cu perciunii stufoși. La fel ca toți ceilalți pasageri, era legat cu mâinile la spate de scaun. Zoya nu-și putea da seama exact de ce, dar ceva i se părea în neregulă la felul în care bărbatul se smucea și se zvârcolea. Înainte să poată spune ceva, bărbatul își eliberase mâinile și pusese bucata de sfoară pe masă. Abia după o clipă Zoya își dădu seama ce era în neregulă la scena la care asistase, dar bărbatul deja pusese mâna pe-un cuțit de friptură și se îndrepta rapid spre partea din față a sălii, unde Vaspine și Beefheart își desfășurau mica scenetă.

Zoya înlemni.

Așteptă ca și altcineva să observe ce se petrecea, dar atenția tuturor era îndreptată către partea din față a încăperii. Timpul păru să încetinească. Bărbatul alerga spre Vaspine, fiecare pas răsunând în mintea Zoyei. Îl zări apoi ridicând în aer cuțitul, gata să-l lovească. Fruntea îi fu acoperită de-ndată cu broboane

de sudoare. Fără să mai stea pe gânduri, Zoya o luă la goană, străduindu-se să-l ajungă din urmă. Beebee îi auzi pașii și se întoarse să vadă ce se întâmplă. Trupul i se încordă când îl zări pe bărbat, dar era mult prea departe pentru a putea face ceva. Zoya grăbi pasul, ajunse fix în urma lui și îi sări în spate. Își duse un braț în jurul gâtului bărbatului și strânse cu putere, astfel încât acesta se dezechilibra și se prăbuși peste ea. Lipită de podea, Zoya abia mai respira. Bărbatul își dădu seama și un rânjel îi brăzdă imediat chipul. Ridică în aer cuțitul de friptură și...

Zoya scoase un țipăt.

În aceeași clipă, își lansă brațul drept în aer și-l prinse pe bărbat de gât, cu degetul mare și cu cel arătător. Aplicând doar o foarte mică presiune, simți cum pulsul bărbatului se accelerează, apoi văzu cum ochii i se împăienjenesc și un fior îi cuprinde tot corpul. Apoi, pleoapele-i căzură, iar trupul i se relaxă cu totul. Zoya zări cuțitul care i se apropia de piept și-l sprijini pe bărbat cu genunchii, aruncându-l spre stânga, în timp ce ea se dădu spre dreapta. Bărbatul ateriză pe podea cu răsunet.

Fără să întârzie vreo clipă, Vaspine sări înainte.

— Vezi, Beefheart, nici măcar cel mai bun om al tău nu mă poate prinde.

Beefheart se prinse ce făcea Vaspine și-și înăbuși un hohot de râs.

— Da, și eu aș râde dacă vasul meu ar fi atât de ușor de prădat, continuă Vaspine, traversând sala de parc-ar fi mers pe-o scenă. Se duse la o fereastră și privi afară. Paralel cu vasul de croazieră plutea *Libelula*.

— Ei bine, n-am toată ziua la dispoziție, așa că, dacă nu vă deranjează, o să-mi iau zborul.

Spunând acestea, izbi cu putere în geam cu mânerul pumnalului, ieși prin cadrul ferestrei și se aruncă în gol.

Mulțimea scoase un țipăt. Câteva clipe mai târziu, restul piraților îl urmară. Zoya simți cum o mână o apucă de guler și o trage înspre fereastră. Ultimul lucru pe care-l zări, pe când era trasă cu spatele și scoasă de pe vas, fu chipul siderat al pasagerului cu perciunii stufoși, care tocmai își revenea.

După tot ce se întâmplase, plecarea de pe vasul de croazieră se dovedi relativ lipsită de peripeții. Vas-pine îi prinse pe toți pe măsură ce aterizau pe *Libelula*. Și după ce se convinse că toată lumea era bine și că nimeni nu rămăsese pe vas, îi făcu semn lui Cid să plece. Iar Cid îl ascultă, fără a se grăbi vreo clipă însă, știind că mamutul pe care îl prădaseră nu putea să se întoarcă suficient de rapid pentru a le lua urma.

Pirații care luaseră parte la raid își văzură apoi fiecare de-ale lui. Bucker avea să intre în tura de noapte, așa că o lovi pe Zoya în braț în semn de ră-mas-bun, apoi o zbughi înspre arborele mare.

Zoyei încă îi mai bătea inima nebunește, așa că decise să mai stea puțin pe punte, ca să se liniștească înainte de culcare. Tot ce citise despre pirații văzdu-hurilor — aventurile, aurul și nestematele, evadările neînfricate — pălea în comparație cu ceea ce se în-tâmpla de fapt. Felul în care se strecuraseră înăuntru,

cum se furișaseră de-a lungul vasului de croazieră, cum păcălise Vaspine mulțimea, Beefheart, cum se încăierase ea cu bărbatul masiv, felul teatral în care-și făcuse căpitanul ieșirea — toate i se păreau extraordinare. Nu mai avea niciun dubiu: voia să fie și ea un pirat al văzduhurilor.

Trebuia să muncească. Poate că lui Kane îi păsa din cine se trăgea, dar nu și echipajului de pe *Libelula*. Corabia era o mașinărie care mergea ca unsă. Fiecare dop își avea rostul său. Așa că Zoya trebuia să găsească acel *ceva* care le lipsea, acel *ceva* pe care l-ar fi putut face doar ea, acel *ceva* care să facă mașinăria să meargă și mai bine. *Faptul că-i salvase viața căpitanului sigur era un bun punct de plecare.*

Nimic nu tulbură liniștea nopții câtă vreme Zoya rămase pe punte — cu excepția unui moment de panică, atunci când Bucker zări, la tribord¹, un vas care se ținea după ei. Câțiva pirați fură convinși că era vorba despre un vas de patrulă al aviației militare, gata să-i înșface, dar Cid le alungă imediat supozițiile nefondate.

— Dacă ăla-i un vas de patrulă, spuse el, atunci eu sunt ucenicul unui magician!

Încrederea lui Cid nu îi liniști prea mult pe cei aflați pe punte, care așteptară cu sufletul la gură

1. Tribord — partea dreaptă a unei nave, privind de la pupă spre proră (n. trad.).

până când vasul neidentificat zbură pe lângă ei, suficient de aproape pentru ca toată lumea să-și dea seama că era vorba despre un vas comercial.

— Abracadrabra, făcu Cid.

Zoya se duse la culcare, lăsându-l pe pilot să râdă pe sub mustăți.

Soarele era de mult pe cer când fu trezită de unul dintre membrii echipajului și zorită în cabina căpitanului. Când ajunse, Vaspine tocmai făcea inventarul raidului din seara precedentă.

— Nu-i ușor să fii pirat al văzduhurilor, zise el, fără s-o privească pe Zoya. Ești mereu pe fugă, încercând să ajungi primul la comoară înaintea altor vase. Dar o pradă ca aceasta face ca efortul să merite.

— Bineînțeles, fu Zoya de acord. Aș putea trăi de pe urma ei până la sfârșitul zilelor mele.

— Ai putea, spuse Vaspine, dar nu o vei face. Toți banii ăștia vor ajunge la oamenii care chiar au nevoie de ei.

Făcu o pauză, o privi pe Zoya, apoi îi aruncă o cârpă și o monedă soioasă.

— Curăț-o, spuse el.

Zoya luă cârpa și începu să frece moneda.

— Ai făcut o chestie deșteaptă aseară, salvându-mi viața. S-ar putea să fii mai utilă decât mă așteptam.

Zoya încuviință.

— Mi-a plăcut la nebunie. A fost cea mai captivantă chestie pe care-am făcut-o vreodată.

— Dacă aş fi primit o monedă de fiecare dată când un tânăr pirat mi-a spus asta...

Vaspine examinează moneda în lumina unei lămpi.

— Adică jafurile nu-s întotdeauna mișto?

— Oh, ba da, sunt mereu distractive, zise Vaspine. Ce urmează nu e însă la fel de amuzant.

— Ce vrei să spui? întrebă Zoya, frecând o pată care nu se dădea ștersă.

Căpitanul lăasă moneda și se duse la fereastră. Trase jaluzelele, dezvăluind puntea, apoi făcu un semn înspre pirați — unii dintre ei pălăvrăgeau, alții așteptau ceva, unii alergau de colo-colo, alții reparau te miri ce, unii făceau curat...

— Asta-i viața unui pirat al văzduhurilor, de fapt, zise Vaspine. Nu e cea mai strălucitoare.

— Dar mai au loc și jafuri, nu?

— Da, răspunse Vaspine, trăgând la loc jaluzelele și revenind la birou, dar îngrijirea corabiei — mai ales că vorbim de una atât de veche — ne ocupă cea mai mare parte a timpului.

— Vă pot ajuta și eu, spuse Zoya.

Vaspine încuviință.

— Echipajul va fi încântat. Vezi tu, le-am promis părinților tăi că vă voi ține, pe tine și pe medaliionul tău, departe de Kane, dar ceilalți nu-s fraieri.

Deocamdată n-au nici cea mai vagă idee cine e pe urma noastră, așa că, dacă vrei să te apere când va veni vremea, trebuie să devii una de-a lor. Iar asta înseamnă să lucrezi ca ei. Ia arată-mi moneda aia!

Zoya îi aruncă moneda, care străluci în lumina lămpii.

— Ai mai aflat ceva? întrebă ea.

— Despre Kane?

Zoya încuviință.

— Nu, nimic.

Zoya-și mușcă buza.

— Ce ne facem?

Vaspine trecu moneda Zoyei printre degete. După o clipă, o aruncă pe birou.

— Încă mă gândesc, răspunse el. Pentru moment, fii doar atentă. Dacă remarci ceva suspect, vino și spune-mi. Și, Zoya...

— Da.

— Nu-ți face griji!

Spunând acestea, Vaspine făcu un semn spre ușă, sugerându-i Zoyei să plece. Fata închise ușa în urma ei și rămase pe punte. Dacă învățase ceva până în acel moment era că, atunci când cineva îți spune să nu-ți faci griji, ar trebui să începi să-ți faci.

Zoya își petrecu dimineața care urmă discuției cu căpitanul dând cu mătura, curățând, spălând pe jos și ștergând praful de atât de multe ori, încât atunci când dădu de Bucker, care mergea împleticindu-se pe punte, dat fiind că întârziase o oră la următoarea tură de pază în gabie, fu mai mult decât încântată să-i accepte propunerea de-a lua o pauză.

— Plus că, zise Bucker, uitându-se la bășicile care începuseră să-i apară Zoyei în palme, chestiile alea chiar nu par amuzante.

Bucker o luă înainte spre arborele mare și ajunse în gabia lui, unde se trânti peste un morman de perne și scoase un geamăt. Apoi se apucă să-și reamenajeze spațiul, punând fiecare obiect acolo unde-i plăcea. Când termină, se lăsă pe spate și se uită la Zoya. După câteva secunde, se aplecă și ridică un deget, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva, apoi se lăsă din nou pe spate și continuă să se holbeze la Zoya. Fata îl privea parcă spunându-și că puștiul sigur a luat-o razna. În cele din urmă, băiatul se hotărî să vorbească.

— Mama mi-a spus să nu te-ntreb ce urmează să te-ntreb, dar cred că vrei să-mi spui, așa că te întreb oricum.

— Bine... zise Zoya.

— Aseară, când ne uitam la artificii, înainte de raid, ai spus ceva cum că ai fi în pericol. Ce voiai să spui cu asta?

Zoya se îmbujoră dintr-odată.

— N-am spus așa ceva.

— Zoya, dacă mă minți din nou, să știi că te arunc din gabia asta și atunci chiar vei fi în pericol.

O sclipire din ochii lui Bucker o făcu pe Zoya să înțeleagă că băiatul nu glumea.

— Dacă-ți spun, zise ea, nu ai voie să spui nimă-nui. Promite-mi!

— Îți promit.

Așa că Zoya se apucă să-i spună lui Bucker întreaga poveste — anii petrecuți în orfelinat, ziua excursiei la muzeu, întâlnirea cu Kane, dl Whycherley, răpirea, încercarea ei de evadare, tot ce-i spusese Vaspine despre tatăl și mama ei și despre pandantiv —, absolut tot.

După ce Zoya își termină povestea, Bucker se sprijini de una dintre marginile gabiei și scoase un chiuit.

— Uau, făcu el. Mă așteptam la ceva mișto, dar asta mi-a întrecut toate așteptările. Ha! Ești fata lui Jupiter. Ești o vedetă!

Zoya roși.

— Pot să mă uit?

Zoya duse mâna la medalion. Vaspine o avertizase să-l țină ascuns, dar ceva din felul în care o rugase Bucker o făcuse să aibă încredere să i-l arate. De fapt, *Bucker* avea ceva care o făcea să aibă încredere în el. Își desfăcu pandantivul de la gât și i-l puse în palmă.

— E greu, spuse el.

Medalionul avea culoarea onixului. Lanțul era un șirag de mărgele negre și albastre cât bobul de năut, iar pandantivul era oval și neted ca o piatră de râu. Bucker îl trecu dintr-o mână într-alta, ca să-i aprecieze greutatea, apoi se opri.

— Bun, dar ce vrea totuși?

— Kane?

Bucker încuviință.

— N-am idee, răspunse Zoya. Mi-aș dori să știu.

Zoya îl mai lăsă pe Bucker să îi țină medalionul câteva secunde, apoi i-l luă din palmă și și-l prinse din nou în jurul gâtului. Câteva clipe, amândoi rămaseră tăcuți. Corabia spinteca văzduhul înțesat de alte vase — Zoya numără vreo douăsprezece corăbii care zburau primprejur, ca într-un dans. În depărtare, ascunsă de umbra unui munte, zări o corabie mai mare decât toate celelalte la un loc — un hexagon de platforme cenușii și portocalii, dintre care o parte adăposteau clădiri albe, înalte, iar altele, macarale

și scări și pasarele. Deasupra navei era proiectată o imagine, însă Zoya, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-și dea seama ce anume reprezenta.

— Ce-i aia? îl întrebă pe Bucker.

Bucker se uită peste umăr.

— O, aia e o bază a aviației militare.

Privi înspre tribord. Vasul se îndepărta de ei.

— Bun, a remarcat-o și Cid.

— Nu, zise Zoya, eu mă refeream la proiecție.

— Ah, toate bazele ăstea aeriene au așa ceva. E o hologramă care dezvăluie harta regiunii și arată norii de furtună, tornadele, uraganele și furtunile de praf.

Miji ochii în lumina dimineții.

— De ce? Nu-mi spune că se-apropie o tornadă.

Zoya chicoti. Dar ceva nu-i plăcea la acea proiecție. Se lăsă pe spate în gabia lui Bucker și luă o lunetă de sub o grămadă de perne. Cu ea la ochi, putea observa baza aeriană așa cum se cuvine. Se uită pe îndelete, în sus și-n jos, la macarale, studiind fiecare soldat în parte, amuzându-se în sinea ei că îi putea observa fără ca ei măcar să aibă habar de existența sa. În cele din urmă, fixă luneta asupra proiecției, moment în care, fără să vrea, scoase un suspin de spaimă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Bucker.

Zoya nu-i răspunse. Proiectată la o înălțime de vreo 15 metri, lată cât o casă, cu tot cu jobenul și bastonul lui, era imaginea lui Lendon Kane.

Zoya examinează holograma. Marginile sale erau neclare, dar era Kane, fără doar și poate — ochii, mustața, trupul vânjos, toate îi aparțineau bărbatului în negru. Cu luneta încă la ochi, întinse o mână în spate, îl apucă pe Bucker de cămașă și-l trase spre ea.

— Holograma asta nu cred că arată vremea.

Bucker se uită din nou la baza aeriană. De data asta, zări și el acea formă ciudată, în locul obișnuitei hărți, și-i smulse Zoyei luneta. Privi holograma câteva secunde. Deschise gura să spună ceva, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, auziră agitație venind de undeva de pe punte, așa că se dușeră să afle despre ce era vorba.

Bucker și Zoya se alăturară unei mici mulțimi de pirați care se formase în afara cabinei lui Vaspine. De pe margine, Zoya îi vedea pe Rosie, Beebee și pe Cid, care le dădeau ordine celorlalți să nu se apropie de baza aeriană.

— Ce se petrece? îl întrebă Bucker pe unul dintre pirații aflați în preajmă.

— E ceva în neregulă cu harta vremii.

Cid îl zări pe Bucker. Întinse o mână și-l trase pe băiat din mulțime.

— De cât timp e așa? îl întrebă, arătând înspre hologramă.

— Nu știu, răspunse Bucker. Tocmai ce am zărit-o și noi.

O clipă mai târziu, ușa cabinei lui Vaspine se deschise, iar căpitanul păși afară. Fluieră o dată pentru a atrage atenția mulțimii.

— Doamnelor și domnilor, oricât de plăcută ar fi puțină distracție, nu e prima dată când dăm cu ochii de-o hartă a vremii care nu funcționează cum trebuie. Așa că vă rog să vă întoarceți la treburile voastre.

Mulțimea murmură nemulțumită.

— Știu, zise căpitanul. Chiar și așa, vă rog să vă întoarceți la posturile voastre. Ultimului îi tai rația la jumătate.

Zoya se întoarse pe călcâie, neștiind dacă ordinul se aplica și în cazul ei și al lui Bucker. Căpitanul își dădu seama de asta, așa că ridică imediat o mână.

— Nu și voi doi, spuse el. Rămâneți cu mine.

Cei doi așteptară să plece și ultimul pirat, apoi se duseră într-un suflet la căpitan. Umbra unei corăbii

trecu precum o fantomă pe deasupra punții *Libelulei*. Nori de fum negru, de la motorul cu ulei al aeronavei, se împrăștiară când o a doua corabie trecu pe deasupra prorei. Pasagerii se aplecau peste bord, uitându-se la hologramă.

Vaspine strigă peste umăr.

— Cid, du-ne la baza aeriană!

Pilotul se uită la Rosie și la Beebee, apoi la căpitan.

— Șefu', nu vrem să ne apropiem mai mult de-atât de o bază a aviației militare.

— Cid, spuse Vaspine cu hotărâre, du-ne acolo!

Pilotul dădu din cap, apoi se îndreptă spre puntea de comandă.

— Poartă... începu Rosie, apoi făcu o pauză, cântărind dacă să pună sau nu întrebarea. Chestia aia poartă un joben?

Vaspine încuviință.

— Deci e Kane?

— Ce naiba mai pune la cale de data asta? făcu Beebee.

Căpitanul îi aruncă o privire Zoyei, apoi bazei. În minutele care urmară, Cid cârmi *Libelula* până când o aduse pe direcția fortăreței plutitoare, apoi acționă motorul. Mai multe vase aflate în apropiere făcură același lucru până când formară o procesiune, toate aeronavele fiind aliniate perfect—vase comerciale, autobuze aeriene și un vas al unei patrule a aviației

militare care se întorcea la bază. Înaintea *Libelulei*, mai multe aeronave începuseră să se strângă în jurul hologramei.

Zoya auzi un zgomot care devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropiau. Părea să provină de undeva din apropierea proiecției, amplificat în așa fel încât să răsunе de-a lungul văzduhului. Zoya se uită la Bucker, care o privi la rândul său, apoi își făcu o mână pâlnie la ureche. Ascultă atent, dar sunetul era prea neclar pentru a putea fi deslușit.

Într-un final, *Libelula* se apropie de mulțimea de aeronave. Cid poziționează corabia în spatele unui autobuz aerian, apoi li se alătură celorlalți.

— Chiar nu cred că-i o idee bună, șefu', zise el.

Înspre baza hologramei urcau în acel moment câțiva soldați ai aviației militare, încercând să afle ce se petrecuse. Vaspine îl ignoră pe Cid și își îndreptă atenția către autobuzul aerian. Îl căută cu privirea pe căpitanul vasului și-l zări undeva în apropiere, studiind holograma.

— Salutare, strigă el, adoptând un ton prietenos, ce se întâmplă?

Căpitanul aeronavei — un bărbat scund, cu o pălărie de căpitan de vas pe cap — își întoarse privirea de la baza aeriană și se apropie de Vaspine.

— Mister total, răspunse el. S-ar părea că toate hărțile din regiune afișează aceeași hologramă.

Se uită către soldații aviației militare și-și dădu ochii peste cap.

— Bieții fraieri par complet depășiți de situație.

Zoya își îndreptă din nou privirea către hologramă. Unul dintre soldați ajunsese în mijlocul platformei și se chinuia să-și mențină echilibrul lângă vârful bastonului lui Kane. Din ceață se putea desluși o cameră de proiecție din cupru, de înălțimea soldatului, deasupra căreia se mișcau cu frenezie două roți de metal. Soldatul scoase un ciocan de la curea și-o lovi pe cea aflată mai jos. Fierul răsună când atinse roata și, preț de o clipă, sunetul pe care Zoya îl auzise mai devreme încetă. Soldatul păru foarte satisfăcut de isprava sa și ridică victorios brațele în aer. Dar, în următoarea secundă, zgomotul se auzi din nou, chiar mai puternic decât înainte. De data asta, Zoya își dădu seama că era vorba, de fapt, despre vocea unui bărbat. Căpitanul Vaspine se prinsese și el, așa că ridică o mână, semn că trebuiau să păstreze tăcerea.

— ... pe când aveam șaptesprezece ani, am omorât un bărbat fiindcă-și însușise partea care-mi revenea dintr-un jaf. Am râs când m-a implorat să-i cruț viața. La douăzeci de ani, am aruncat un om peste bord fiindcă mă ghidase greșit printr-o poartă.

Vocea lui Kane răsuna clar și răspicat. Capul i se mișca dintr-o parte într-alta în timp ce vorbea, iar privirea-i era rece. Holograma înregistrată — un amestec de sepia și albastru — pâlpâia în fața bazei aeriene, deformându-se ori de câte ori o pală mai puternică de vânt traversa valea.

— La douăzeci și patru de ani, l-am ucis pe bărbatul care-a încercat să mă vândă aviației militare. La treizeci de ani, mi-am omorât trei dintre oameni fiindcă voiau să-i recompensez mai generos pentru serviciile prestate.

Kane clipi alene, apoi se uită la aeronavele care se strânseseră în fața bazei. Le ațînți o bună bucată de vreme, ochii devenindu-i și mai întunecați, apoi vorbi din nou.

— Ce vreau să spun, bineînțeles, e că reacționez urât când cineva încearcă să mă împiedice să-mi ating țelul. Noi ne știm de multă vreme, Carlos. Mi te-ai fi putut alătura după revoltă.

Kane făcu o pauză și întinse o mână, cu palma în sus.

— Dar tu ai ales o altă cale.

Pe *Libelula*, căpitanul Vaspine se sprijinea de bord, cu mâinile încleștate pe lemnul acestuia. Zoya remarcă faptul că pumnii îi deveniseră albi. Câțiva metri mai departe, Rosie, Cid și Beebee se holbau la hologramă cu chipurile întunecate.

— Ce se petrece? întrebă Beebee.

— Liniște! i-o reteză căpitanul.

— Medalionul lui Jupiter îmi aparține, continuă Kane, iar vocea lui făcea puntea de sub picioarele Zoyei să vibreze. La fel și cristalul din seiful lui. Ai reușit s-o ții pe fată departe de mine timp de zece ani. Până acum.

Zoya se cutremură. Își duse mâna instinctiv la medalion. Bărbatul din hologramă o sfredelea cu o privire atât de pătrunzătoare, că se văzu nevoită să se uite în altă parte. Aeronavele din jurul *Libelulei* erau tăcute acum, astfel că singurele sunete care se mai auzeau de-a lungul văii erau scârțâitul punților și fluturatul pânzelor. Undeva înspre babord, Zoya auzi plânsetul unui copil.

— *Libelula* nu-i poate ține piept *Umbrei*, reluă Kane. În acest moment, nu am idee unde ești, dar să-ți spun o chestie...

Holograma lui Kane se aplecă amenințător peste aeronavele adunate în fața bazei aeriene, acoperind-o cu totul pe cea din urmă.

— Și vreau să-ți intre bine în cap, să fie primul lucru la care te gândești când deschizi ochii și ultimul înainte să adormi. Să ții bine minte, fiindcă nu e cale de întoarcere!

Chipul lui Kane se schimonosi de furie și rosti printre dinți:

— Sunt pe urmele voastre!

Apoi holograma dispăru.

În locul chipului lui Kane se afla acum doar baza aeriană, strălucind în lumina soarelui. Aeronavele din prejur rămaseră tăcute câteva secunde, singurele sunete fiind câte o tuse ici-colo. Apoi pasagerii începură să șușotească. Din autobuzul aerian de lângă ei, Zoya îl auzi pe căpitan adresându-i-se unuia dintre pasageri.

— Au găsit medalionul lui Jupiter? întrebă ridicând o sprânceană. Dacă da, n-aș vrea să fiu în pielea celor de la bordul *Libelulei*.

Zoya îl privi pe căpitanul Vaspine. Cid, Rosie și Beebee erau împietriți. Căpitanul le întâlnește, pe rând, privirea, apoi se opri asupra Zoyei.

— Întâlnire de urgență, le spuse tuturor printre dinții încleștați. În cabina mea. Acum!

Vaspine mai că smulse ușa din țâțâni intrând în cabină. În urma lui se aflau Rosie, Cid, Beebee, Zoya și Bucker. Toți se așezară, apoi îl fixară pe căpitan cu privirea. Vaspine se plimba de colo-colo prin încăpere, desfăcându-și cureaua cu arme de la brâu, pe care o trânti apoi pe podea.

— Cum naiba a reușit să facă asta? mârâi el.

Toți ceilalți își întoarseră capul spre Cid.

— Foarte simplu, spuse pilotul. N-ai nevoie decât de un om în interior, apoi aștepți momentul prielnic.

— Vorbim totuși de o bază a aviației militare! exclamă Vaspine.

Cid ridică din umeri.

— Și cum de n-am mai văzut-o până acum? își ieși din fire Vaspine. Căpitanul acelui autobuz a spus că fiecare hartă din regiune afișa aceeași hologramă. Cei din gabie ar fi trebui să le vadă.

Cid îi aruncă o privire lui Bucker, apoi se întoarse către Vaspine înainte ca acesta din urmă să observe.

— N-au văzut nimic, zise el.

— Carlos, nu e vina celor care stăteau de pază, interveni Rosie. E a noastră. Și a ta. Cum te-aștepți să fim pregătiți pentru așa ceva când nici măcar nu ne spui despre ce e vorba?

Vaspine oftă.

— Ai dreptate.

Rosie se uită la Zoya.

— E adevărat ce a spus Kane? Medalionul lui Jupiter chiar există? Și e la ea?

Vaspine încuviință.

— Dar cum poți să fii sigur?

Vaspine o sfredeli cu privirea.

— Pur și simplu știu.

Rosie se ridică de pe marginea canapelei. Făcu apoi câțiva pași de-a lungul încăperii și se întoarse.

— Sunt singura care e de părere că ne ascunzi ceva?

— Ce vrei să spui? Întrebă Beebee.

— Adică, de ce ne lasă Kane acest mesaj la două zile după sosirea Zoyei? Și unde a dat ea peste medalionul lui Jupiter?

Beebee se întoarse spre căpitan.

— E adevărat ce spune? îl întrebă.

Căpitanul se duse la biroul său și se sprijini de el cu ambele mâini.

— Da, e adevărat.

— Carlos, spuse Rosie, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne dezvălui întreaga poveste. Și mai bine o faci acum, cât mai putem schimba ceva.

Vaspine îi aruncă Zoyei o privire.

— E alegerea ta, fetițo.

Zoya îi privi pe fiecare în parte.

— Bine, încuviință ea. Spune-le!

Așa că Vaspine se apucă să le spună lui Rosie, lui Cid și lui Beebee întreaga poveste — despre perioada petrecută pe *Cavalerul Alb*, despre noaptea revoltei, despre cum a dus-o pe Zoya pe furiș la orfelinatul lui Richard Whycherley, absolut tot.

În încăpere se lăsase tăcerea. Vaspine se duse la bibliotecă, de unde scoase o carte îmbrăcată în piele de culoare roșie și-i frunzări paginile până când dădu peste ce căuta. Înăuntru era o poză cu Jupiter, Dominika și medalionul Zoyei. Vaspine puse degetul pe medalionul din imagine, apoi arată înspre cel de la gâtul Zoyei. Cid luă cartea, o ridică spre Zoya, apoi începu să râdă.

— Să fiu al naibii! spuse el.

Pe când studiau ei cartea cu interes, Vaspine se îndreptă spre hartă.

— Încă o chestie, zise el.

Se aplecă apoi și deschise o ușiță a biroului. Imaginea tridimensională a hărții începu să se preschimbe, la început neclară, apoi detaliind o secțiune

din colțul de sus din partea stângă. Pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară, Zoya desluși un morman de piatră. Perspectiva ei era de deasupra, puțin dintr-o parte, totuși era evident, datorită umbrei pe care o proiecta, că bolovanul plutea.

Vaspine observă că Zoya studia formațiunea de piatră.

— Insula din Ceruri, îi explică el. Casa piraților văzduhurilor din toată lumea. O insulă plutitoare uriașă. Nimeni nu știe cum funcționează, cert e că-i o lume de sine stătătoare, cu păduri, munți și râuri. Și casa unora dintre cei mai periculoși pirați ai văzduhurilor.

Se întoarce spre Zoya.

— Tatăl tău avea un seif pe insulă.

— Despre asta e vorba? întrebă Rosie. Despre seiful lui Jupiter? Dar nu era un mit?

— Așa cred mulți, răspunse Vaspine, dar el chiar există. Se zvonește că ar fi ticsit cu aur și nestemate. Dar adevărata lui valoare nu e dată de aceste flecușete.

Căpitanul apăsă un buton în lateralul hărții. Imaginea se schimbă, dizolvându-se, apoi recompunându-se într-un deșert. Dune înalte presărau galbenul insipid, iar în mijloc se afla o formațiune ovală, adâncă de vreo 2 centimetri.

— Deșertul Tamertin.

— Îl știi, interveni Zoya, iar chipul i se încruntă în timp ce încerca să-și amintească. E vorba despre cristale.

Vaspine încuviință.

— Cristalele Algrond.

Zoya citise despre ele într-o carte împrumutată de la bibliotecă. Un meteorit de cristal căzuse în deșertul Tamertin, formând craterul de pe harta lui Vaspine. Atât de puternic fusese impactul, încât îl făcuse mici fărâmițe care se împrăștiaseră la sute de kilometri depărtare. În cele din urmă, patru fragmente de cristal fuseseră recuperate și analizate de specialiștii din deșertul Tamertin, care constataseră că erau dintr-o substanță nemaiîntâlnită pe Terra. Astfel că fiecare fragment valora cât un imperiu.

— Nimeni nu știe sigur dacă un asemenea cristal se află în seiful tatălui tău. Dacă da, mie nu mi l-a arătat niciodată. În orice caz, Kane e convins că există. După ce-am părăsit corabia, a răscolit-o în căutarea cheii. Și, când nu a găsit-o, s-a dus la seif și a încercat să-l deschidă cu forța. Dar Jupiter era un om inteligent — își construise seiful din grafeu, cel mai dur material cunoscut. Ca să pătrundă în seif, Kane ar fi avut nevoie de toți explozibilii de pe planetă.

Vaspine făcu o scurtă pauză.

— Sau de cheia de la gâtul tău.

— Asta-i cheia? zise Zoya, strângând imediat medalionul în pumn.

Vaspine încuviință.

— După cum spuneam, tatăl tău era isteț.

Vaspine se întoarse la scaunul său.

— Și am ajuns în prezent. Mesajul lui Kane ne spune că n-a renunțat la țelul său. A tânjit după acel cristal Algrond timp de zece ani. Așa că nu se va da bătut cu una, cu două. Nu va ezita să ne distrugă corabia dacă asta-i va aduce cristalul.

— Atunci îl eliminăm, interveni Beebee. Cid ne duce la el după lăsarea întunericului și-l lovim cu un atac-surpriză.

— N-am rezista nici câteva minute, spuse Rosie.

— Secunde, o corectă Vaspine. Corabia lui e superioară *Libelulei*, în mod categoric. Nu ne putem lupta cu el.

Rosie făcu un semn înspre Zoya.

— Dar dacă i-am da pur și simplu medalionul? S-ar potoli?

Zoya își duse mâna la piept. Gândul că ar putea fi nevoită să renunțe la pandantiv o umplea de groază. Nu doar că era talismanul ei norocos, dar era și singurul lucru pe care-l avea de la părinții ei. Zoya tocmai se pregătea să spună toate acestea când Vaspine dădu din cap dezaprobat.

— Nu. Am promis acum zece ani că atât Zoya, cât și medalionul vor fi în siguranță.

— Dar nu ne putem ascunde, spuse Beebee.

— Nu ne vom ascunde, replică Vaspine. Dar s-ar putea să fim nevoiți să fugim.

Cid se ridică brusc de pe scaun.

— Nu-mi place. Dacă am învățat o chestie în toți anii ăștia în care am zburat, e că poți să fugi un timp, dar mai devreme sau mai târziu ești prins. Și toată lumea știe: Kane își capturează mereu prada.

— Nu neapărat.

Timp de câteva secunde, căpitanul scotoci pe lângă birou, apoi se întoarse înspre grup cu o hartă desenată de mână. Goli masa de lângă canapea și întinse harta. Părea să fi fost desenată chiar de căpitan, cu aceeași cerneală roșie pe care o ținea pe birou. În mijloc se afla schița unei aeronave. În jurul ei, păduri, râuri și lacuri, dar și sătucuri și orașe, inclusiv o metropolă numită Dalmația. Căpitanul îi lăsă să se familiarizeze cu harta câteva momente, apoi le indică un șir de munți aflați în partea stângă

a aeronavei. Zoya miji ochii pentru a le putea desluși denumirea: lanțul muntos dalmațian.

— Uitați-vă atent, spuse Vaspine. Urmați Munții Dalmațieni.

Zoya puse un deget în punctul cel mai sudic al lanțului muntos, apoi îl plimbă spre nord, urmând linia munților până la ocean. Trasă cu degetul lanțul muntos o dată și-ncă o dată, apoi, când era pe punctul să se dea bătută, zări o altă schiță. În munți, undeva la nord de *Libelula*, era un spațiu gol între două culmi. Îi citi denumirea.

— Trecătoarea Dalmațiană.

Cid se ridică brusc de la masă.

— Bineînțeles!

— Ce? întrebă Zoya.

— Căpitanul nostru. E un bărbat deștept.

— Ce? făcu și Bucker.

Vaspine smulse harta de sub nasul lui Rosie și al lui Beebee și o întinse din nou pe biroul său.

— Trecătoarea Dalmațiană este un canion îngust care duce înspre munți. Are o poartă la un capăt, care se continuă cu o galerie ce traversează munții până în cealaltă parte.

— Așa, și? întrebă nelămurit Bucker.

Vaspine trase aer în piept.

— Și *Umbra* lui Kane e o corabie uriașă. Atât de mare, încât, dacă ar încerca să traverseze galeria, ar dărâma muntele cu totul.

Zoyei îi pică fisa.

— Deci ne strecurăm prin galerie, iar ei nu o pot lua pe urmele noastre.

— Exact.

— Dar apoi ce vom face?

— Vom vedea la momentul potrivit.

Rosie îi ascultase fără să scoată o vorbă. Dădu din cap cu neîncredere, se apropie de biroul lui Vaspine și luă harta. O studie, apoi o puse la loc.

— Există totuși o problemă, spuse ea. Ce ne facem în cazul în care Kane dă de noi înainte să ajungem la trecătoare? *Umbra* e mult mai rapidă decât *Libelula*. Chiar și de-am zări monstruozitatea aia roșu cu negru de la 2 kilometri depărtare, tot n-am mai putea scăpa de ea.

— Haideți să-l luăm pe Doctor, interveni Cid.

Ceilalți îl priviră de parcă tocmai le-ar fi sugerat să-și înghită propriile picioare.

— Vorbesc serios, dacă-l luăm cu noi, poate ar reuși să ne mărească viteza? Mi-ar plăcea să-l văd pe Kane încercând să ne ajungă atunci!

Vaspine dădu din cap dezaprobat.

— Ar dura prea mult. Plus că, oricum, n-ar vrea să vină. Nu, acum suntem pe cont propriu.

Făcu un gest cu mâna, semn că discuția luase sfârșit.

— În orice caz, povestea asta trebuie să mă preocupe pe *mine*. Până una-alta, vreau ca toți să vă

întoarceți la treburile voastre. Trebuie să fim pregătiți. Kane ar putea apărea în orice moment.

Cid își dresă glasul.

— Bun, și înspre ce zări zburăm?

Vaspine deschise ușa cabinei sale și le făcu semn să plece.

— Spre nord, zise el, către Munții Dalmațieni. A sosit timpul să mărim distanța dintre noi și psihopatul ăla cu joben.

Vaspine o atinse pe umăr pe Zoya când trecu pe lângă el.

— Un moment.

Zoya se dădu deoparte. Vaspine așteaptă să plece toți, apoi închise ușa. Se duse la birou, trase un scaun și-i făcu semn Zoyei să se așeze.

— Rosie avea dreptate, spuse el. Corabia noastră chiar e mai slabă. Dar ne-am confruntat cu situații și mai puțin favorabile și le-am depășit cu bine.

— Mersi, zise Zoya.

— Nu-mi mulțumi deocamdată. Una e să promiți să protejezi pe cineva și cu totul alta e să o și faci.

Își împreună degetele mâinilor și se uită la Zoya de deasupra triunghiului pe care-l formaseră.

— Aici intervii tu.

— Eu?

— Doar nu credeaai că noi vom face totul, nu?

— Păi, nu...

— Bun. Vezi tu, dacă într-adevăr Kane e pe urmele noastre, atunci trebuie să știi că ești în stare să lupți. Dacă nu vom ajunge la trecătoare la timp sau în cazul în care Kane ne ajunge din urmă înainte să o traversăm, trebuie să fii în stare să ai grijă de tine.

Zoya dădu din cap dezaprobat.

— Ne-ar putea ajunge în orice moment. Nu pot să învăț să lupt de pe-o zi pe alta.

— Nu, zise el. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să începi. De altfel, ești norocoasă că te afli pe *Libelula*. Dacă există vreun om care te poate învăța să lupți în doi timpi și trei mișcări, acela e Rosie.

Zoya se încruntă. Realizând că fata era confuză, Vaspine își dădu ochii peste cap și se duse la ușă. Răsuci mânerul, apoi îi făcu semn Zoyei cu degetul mare să plece. Fata trecu pe sub brațul lui întins și se pomeni în lumina zilei. Înainte să se îndepărteze prea mult, căpitanul o strigă.

— Găsește-o pe Rosie. Spune-i să te pună să alegi.

— Să aleg? murmură Zoya.

— O să vezi.

Corabia străbătea alene văzduhul ticsit cu nori, astfel că puntea fusese învăluită într-o ceață care se revărsa peste bord și care făcea ca fiecare obiect să pară neclar. Zoya își croi drum printre aburi, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Toate lucrurile pe care le citise despre Kane, niște povești teribile

oricum, erau și mai îngrozitoare în fapt. Acum, că-i văzuse mesajul — zâmbetul care-ți îngheța sângele în vene, ochii goi, acea voce puternică și hotărâtă —, faptul că era pe urmele ei devenise dintr-odată real.

Zoya făcu un efort conștient să se concentreze.

Se așteptase să o găsească pe Rosie pe punte, lup-tându-se cu sabia cu un grup de pirați. Dar în acea după-amiază nu era nici urmă de ea. Zoya cercetă fiecare colțișor al corabiei în care Rosie s-ar fi putut afla, dar nu reuși să dea de ea. Începuse să-i întrebe pe toți cei pe care-i întâlnea dacă o văzuseră, dar ei fie îi spuneau că nu știau unde se află, fie îi dădeau indicații doar pentru ca, odată ajunsă acolo, să n-o găsească. Abia când i se făcu foame și se duse să-și ia ceva de mâncare dădu peste un indiciu. Bucătarul-șef, un bărbat uscățiv, care avea un cercel în formă de pește și un polonic tatuat pe antebraț, se însufleți la auzul numelui lui Rosie.

— Oh, făcu el, trântind încă un cartof în farfuria Zoyei, mi-e datorare niște bănuți. Pun pariu că-i în sala armelor.

— Unde vine asta? întrebă Zoya, lăsându-și farfuria pe tejghea.

Bucătarul deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Oftând, se întoarse spre bucătărie.

— Maddie, poți să-mi ții locul? Trebuie s-o duc undeva pe fata cea nouă.

Din bucătărie răsună un zgomot de tigăi trântite.

— Charlie Barley, mereu îmi ceri să...

Charlie se apucă să imite mormăielile colegei sale, apoi își scoase șorțul și se strecură pe sub tejghea. Zoya o luă după el către ieșirea din popotă — spre exasperarea celorlalți pirați, care se uitau deznădăjduiți când la bucătarul care se îndepărta, când la standul de mâncare care se golise —, apoi de-a lungul punții. Nori bulbucați îi înlocuiseră pe cei cețoși, iar stropi mari ricoșau de punte și se loveau de hainele Zoyei, făcând-o ciuciulete. Charlie o conduse spre puntea de comandă, unde nu se afla nimeni în afară de unul dintre ajutoarele lui Cid. Când îl zări pe Charlie, bărbatul își ridică ochii din carte.

— Bună ziua.

— Dacă asta-i o zi bună, spuse Charlie, nu vreau să știu cum e una proastă.

Charlie o conduse apoi pe Zoya spre o zonă a corabiei pe care încă nu o explorase. Această nouă zonă era aidoma prorei, plină cu aceleași lucruri nefolositoare. Charlie se duse către un butoi fixat într-un colț întunecat și îl dădu la o parte, dezvăluind o deschizătură pătrată, suficient de lată cât să treacă un om prin ea, de unde porneau niște scări care coborau. Luă un felinar agățat de bord și i-l dădu Zoyei.

— Sala armelor e pe-aici. Ți-aș zice cum să ajungi exact, dar e complicat și oricum îți vei da seama când te apropii.

— Cum?

— Ai auzit vreodată sunetul emis de douăsprezece săbii ascuțite în același timp?

Zoya dădu din cap că nu.

— Ei bine, o să-l auzi.

Zoya îndreptă felinarul înspre deschizătură. Lumina acestuia străpungea întunericul puțin, apoi scara era cufundată din nou în beznă. Se întoarse înspre bucătar.

— Și dacă mă rătăcesc?

Charlie ridică din umeri.

— Atunci vei fi în bucluc.

Zoya se încruntă, apoi îi mulțumi și-și croi drum spre măruntaiele corabiei. Pe când se făcea nevăzută, bucătarul-șef strigă după ea:

— Și spune-i lui Rosie să-mi dea banii ăia!

Punțile inferioare ale *Libelulei* îi aminteau Zoyei de acoperișul orfelinatului: erau întunecate, umede și absolut dezgustătoare. Dacă n-ar fi avut felinarul, se îndoia că ar fi văzut ceva, așa că se rugă în sinea ei ca flacăra să nu se stingă. Câțiva stropi de apă rece ca gheața îi căzură pe gât, apoi i se prelinseră pe spate și-o făcură să tresară. Abia în acel moment, Zoya își dădu seama că avea picioarele ude. Îndreptând felinarul înspre podea, constată că se afla într-o băltoacă maronie cu apă de ploaie. *Minunat.*

Neavând ce altceva să facă, Zoya își scutură picioarele și o luă înainte prin beznă, încercând să deslușească sunetul săbiilor ascuțite printre zăngănelile și scârțâielile corabiei. În următoarele minute, se împletici printr-un labirint de coridoare, încât mai că ameți. Își băgă capul prin nenumărate încăperi și deschise o multitudine de uși, doar pentru a da peste cămări, dormitoare sau toalete. În tot acest

timp, stătea cu urechile ciulite, sperând să audă sunetele din sala armelor. În cele din urmă, își pierdu orientarea și începu să meargă la întâmplare, cu felinarul înaintea, ca să nu dea peste vreun maldăr de lăzi sau peste vreun sac de cepe. Într-un final însă, zări o luminiță la capătul culoarului și se îndreptă spre ea. Nici măcar nu-i mai păsa dacă era sala armelor sau nu — tot ce-și dorea era o gură de aer proaspăt. Pătrățelul luminos se mări tot mai mult și mai mult, până când Zoya trecu pe sub o bârnă și se pomeni, uimită, afară. Nimerise într-un balcon care se profila în afara carenei *Libelulei*. De o parte și de alta a balconului se întindea carena însăși, pe care o puteai cuprinde cu privirea până la prima curbură. Nu mai ploua, deși continua să fie înnorat. Zoya trase aerul umed adânc în piept și-și coborî felinarul.

Balustrada balconului era din fier. Zoya își lăsă brațele pe ea, iar un fior îi străbătu tot corpul când pielea atinse metalul rece. Nu mult sub ea, sclipiri luminoase se îțeau deasupra unei pături de nori. Iar dedesubtul lor era pământul. Holbându-se în jos, Zoya începu să se simtă aiurea. Se afla la kilometri depărtare de pământ, urmărită de cel mai periculos pirat al văzduhurilor, cu sarcina de-a învăța să lupte, iar ea nici măcar nu era în stare să dea de profesoara ei.

— Ești inutilă, mormăi ea.

Zoya își desfăcu pandantivul de la gât și-l lăsă să penduleze deasupra balustradei. Îl privi balanșându-se încolo și-ncoace în aerul rece și simți imboldul de a-l lăsa să cadă în gol. Dacă ar fi făcut asta, toate problemele ei ar fi dispărut. Kane avea să o lase-n pace — și pe ea, și *Libelula*. S-ar fi putut întoarce la fosta ei viață pe pământ, la orfelinat, și-ar fi putut revedea prietenii. Și totuși, Zoya nu putea s-o facă. Nu putea să-și arunce pandantivul. Însemna mult prea mult pentru ea. Iar acum știa că e cheia care descuia seiful tatălui său. Cristalul, nestematele, toți banii ăia — nu-i putea permite lui Kane să pună mâna pe nimic din toate astea.

— Te tentează, nu-i așa? se auzi o voce în spatele ei.

Zoya strânse pandantivul în pumn și se întoarse, zărind-o pe Rosie, care tocmai trecea pe sub bârnă.

— Nu te-aș învinovăți dacă ai face-o, continuă Rosie. Când te gândești că un lucrușor atât de mic provoacă o belea atât de mare...

Zoya dădu din cap.

— Nu pot s-o fac.

— Știu, zise Rosie. Dar de ce te joci cu el peste balustrada corabiei?

Zoya ridică din umeri și își luă brațele de pe balustradă.

— Deci asta-i cheia lui Jupiter? întrebă Rosie. Ai idee cum funcționează?

— Nu, spuse Zoya. Nici măcar n-am știut că-i o cheie până nu mi-a zis căpitanul.

Zoya privea în zare, la norii care acopereau orizontul.

— Cum te simți? o întrebă Rosie.

— Nu tocmai grozav.

După o clipă de tăcere, Rosie îi atrase atenția Zoyei asupra unei spărturi în pătura de nori.

— Vezi cascada aceea?

Zoya privi în jos. Mult sub corabie se ițea culmea unui munte uriaș. Iar pe un versant se zărea o cascadă îngustă și argintie. Zoya dădu din cap că da.

— Urmărește cascada cu privirea.

Zoya închise un ochi și trasă cu degetul calea șuvoiului de apă care săpa o vale în munte, apoi devenea tot mai lat. Urmări drumul râului până la orizont, unde valea se preschimba în defileuri care săpau adânc în roca dură. Pe măsură ce se pierdea în zare, Zoya nu putu să nu remarce faptul că râul devenea tot mai mare și mai mare, până când ajunsese aproape la fel de lat ca muntele din care izvora.

— Mare, nu?

— Enorm!

— Acel râu uriaș s-a format dintr-o cascadă mititică. Nu-i interesant cum lucrurile mărunte devin atât de mari în cele din urmă?

Rosie se întoarse cu spatele la panoramă.

— Știi, am văzut că tremurai în timp ce-i ascultai mesajul lui Kane. Nu te condamn, sunt convinsă că a fost înfiorător. Dar asta nu-i o scuză. Când cineva e pe urmele tale, nu-ți permiți să fii slab. Trebuie să fii puternică.

— Sunt, răspunse Zoya.

— Chiar așa?

— Da. De fapt, căpitanul mi-a zis că ar trebui să te întreb despre alegere.

Rosie se opri un moment.

— Da?

— Mi-a spus că trebuie să învăț să lupt.

Rosie chicoti. Îi luă felinarul Zoyei și se îndreptă înspre corabie.

— Îmi pare rău, dar ești prea tânără ca să apuci să înveți ceva util în timpul pe care-l avem la dispoziție.

— Dar nu sunt! se revoltă Zoya, luând-o pe urmele lui Rosie.

— Elevii mei trebuie să fie în stare măcar să țină o sabie în mână.

— Pot să fac asta, răspunse Zoya. Lasă-mă să încerc.

Rosie se opri. O privi pe Zoya multă vreme, fără să scoată un cuvânt. Într-un final, spuse:

— Bine atunci.

Își deschise palmele în semn de renunțare.

— Hai să vedem dacă ești atât de isteță pe cât susține căpitanul.

Zoya zâmbi.

— Când începem?

Rosie își scoase ceasul și verifică ora.

— Acum.

Un glob luminos alunga întunericul în tunelul prin care Rosie își croia drum, când în lumină, când în beznă. Iar Zoya se străduia din răspuțeri să țină pasul, ascultând mai mult zgomotul pașilor pe care-i făcea femeia.

— Încotro ne-ndreptăm? strigă ea în întuneric.

— Ai răbdare.

După vreo câteva curbe care-i dădură Zoyei de furcă, lumina dinaintea fetei se făcu nevăzută. Nici pașii lui Rosie nu se mai auzeau, astfel că Zoya se văzu nevoită să o ia la goană ca să nu rămână în urmă și să nu mai dea de ea. După o ultimă cotitură, o zări pe Rosie într-un alcov strâmt. Felinarul din mâna ei dreaptă proiecta un caleidoscop de forme pe chipul său. În spatele lui Rosie, Zoya descoperi o ușă. Rosie ridică o sprânceană, apoi o duse pe Zoya în mijlocul unei săli de sport. Scoase din buzunar o cutie de chibrituri, aprinse unul, apoi se apucă să aprindă vreo două felinare agățate pe pereți. Chiar

și aprinse însă, lumina pe care o împrăștia abia dacă străpungea întunericul. Podeaua încăperii era acoperită de un covor din piele, pătat și zdrențuit, care lipăia la fiecare pas. La baza fiecărui perete se afla o bancă din lemn pe care stăteau, unele peste altele, bandane, măști, mănuși desperecheate, lame, mânere și scheme de antrenament. Într-un colț era un maldăr de echipamente de sport — corzi de sărit, echipamente de cățărare —, iar într-altul, o grămadă de săbii și pumnale.

Zoya vru să pună mâna pe unul dintre ele.

— Stai așa! zise Rosie în timp ce își fixa o teacă în jurul taliei.

Zoya împietri.

— De ce ne antrenăm pe întuneric?

După ce își montă teaca la brâu, Rosie se îndreptă către mormanul de săbii, alese două dintre ele și le trase din gărzi. Pe când se întorcea, începu să le rotească deasupra capului cu o viteză care-i dădu Zoyei amețeli.

— Lupta pe lumină e diferită de cea pe întuneric, spuse ea, continuând să rotească săbiile. Dacă vei ajunge să te lupți cu așa ceva, va trebui să știi să o faci pe lumină, noaptea, când e înnorat, când plouă, când ninge. Dacă te învăț să lupți doar pe lumină, nu vei reuși s-o faci decât pe lumină. Dacă, în schimb, te învăț să lupți pe întuneric, pe lumină vei fi în avantaj.

Rosie mai răsuci o dată săbiile deasupra capului, apoi le aruncă. Lamele se rotiră prin aer, apoi aterizară una lângă alta, înfipite în lemn.

— A venit momentul să alegi, zise ea, retrăgându-se înspre margine. Toți cei pe care-i antrenez trebuie să facă această alegere. Cea pentru care optezi va rămâne sabia ta, așa că te sfătuiesc să nu te pripești.

Zoya studie îndelung cele două arme. Cea din stânga era banală prin comparație cu cea din dreapta. Lama ei, tocită, era inscripționată aproape de mâner. Zoya vru să citească ce scrie, dar cuvintele erau șterse și nu le mai putea desluși. Mânerul era confecționat dintr-un metal mai închis la culoare, cu irizații albastrui, și se curba aidoma unor coarne de taur. Măciulia avea o cruce pe mijloc și două țepușe, orientate perpendicular față de lamă.

Cât despre cea de-a doua sabie, aceasta era o adevărată operă de artă prin comparație cu prima. Lama ei nu semăna cu nimic din ce văzuse Zoya până atunci. O jumătate părea să fi fost prelucrată, iar marginea — zimțată și ascuțită bine. Cealaltă jumătate se curba dinspre marginea zimțată ca un val. Cea de-a doua sabie nu avea gardă, dar mânerul său era de culoarea flăcărilor, astfel că strălucirea lui îi captă imediat privirea Zoyei.

Zoya vru să aleagă cea de-a doua armă, dar bănuia că alegerea era, de fapt, un test. Ceva din

simplitatea primei săbii o făcu să creadă că aceea era alegerea bună.

— O aleg pe cea cu coarne.

Rosie rânji.

— Furtuna.

Trase arma cu mânerul înflăcărat și-o aruncă într-un maldăr de săbii aflat într-un colț.

— Ai făcut o alegere bună. Acea sabie frumușică te-ar fi condus la moarte înainte să apuci măcar s-o scoți din teacă. Iar asta, Zoya, a fost prima ta lecție: cea mai bună sabie e întotdeauna aceea mai puternică. Furtuna e o minunăție. Bun, și-acum vino aici!

Zoya se duse la ea. Rosie alese o teacă de pe o bancă din apropiere, o petrecu peste umerii Zoyei și o fixă în jurul taliei. După care apucă Furtuna de mâner, o smulse din podea și o vârî în teacă. Se dădu apoi câțiva pași în spate ca să-și admire opera.

— Periculoasă, spuse ea. Bun, acum spune-mi: ai mai mânuit o sabie vreodată?

— Nu, niciodată.

— Bine, zise Rosie. Oamenii învață mai repede când pornesc de la zero. Acum, scoate sabia!

Zoya apucă mânerul cu mâna dreaptă și scoase Furtuna din teacă. Fusese sinceră când spusese că nu mai ținuse vreodată o sabie în mână. Ridică sabia pe orizontală până când mâna îi ajunse la nivelul urechilor, cu un umăr tras în spate, în timp ce

brațul stâng îi acoperea pieptul, fiindcă mâna îi era fixată, alături de dreapta, pe mânerul armei. Se uită spre vârful sabiei, surprinsă să constate că nu era, de fapt, grea deloc. Zoya rămase în acea poziție, respirând lent, în timp ce Rosie o privea cu suspiciune.

— Ce-i? întrebă Zoya, coborând sabia. Fac ceva greșit?

— Nu, răspunse Rosie, readucând-o pe Zoya în poziția de dinainte. Chiar deloc. Te descurci foarte bine. Doar că...

Făcu o pauză, cu gândurile departe.

— ... poziția ta îmi amintește de cineva.

Zoya se uită nedumerită la Rosie. Dar Rosie își mută privirea și îi făcu semn Zoyei să înceapă. Fata n-avu nevoie de mai mult pentru a începe să miște sabia încolo și-ncoace, când rotind-o, când împungând. Când se convinse că-i putea controla greutatea, o aduse dinaintea sa și așteptă. Rosie își înclină capul.

— Mulțumită?

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Bun, acum te voi ataca. Și vreau să te ap...

Dar înainte să-și termine vorba, se și năpusti asupra Zoyei, țintindu-i urechea. Zoya se feri la timp, apoi se întoarse spre ea, cu mâna pe sabie.

— Lecția numărul doi, spuse Rosie, nu-ți lua nicio clipă mâna de pe sabie.

Rosie lansă un nou atac, de data asta țintindu-i umărul. Zoya era pe fază și reuși să evite împunsătura rostogolindu-se pe sub sabie, apoi sărind în picioare, cu sabia pregătită. Rosie țâșni spre dreapta ei și lansă o nouă lovitură — de data asta ceva mai lentă —, pe care Zoya o respinse cu sabia, făcând metalul să răsunе.

Și o ținură tot așa, cu Rosie lansându-se în atacuri atunci când Zoya se aștepta mai puțin. Fata îi făcea față de cele mai multe ori — se răsuci ca să-i evite loviturile, se aplecă, ba chiar sări când atacurile fură îndreptate înspre picioarele ei și, când i se oferі ocazia, reuși și să-i pareze vreo câteva lovituri. După vreun minut însă, abia mai răsufла și era pe punctul să leșine.

— Ajunge, spuse Rosie, respirând normal. Ești sigură că n-ai mai făcut așa ceva până acum?

— Doar cu cozi de mătură, zise Zoya.

— Cred că trebuie să încercăm ceva mai dificil.

Rosie dispăru într-un colț al încăperii, de unde se întoarse cu două găleți de metal. Le aruncă pe mijlocul covorului, apoi se duse la una dintre bănci și de după ea scoase o scândură lungă de lemn.

— Pune gălețile acolo, dacă ești drăguță, îi spuse Zoyei, făcându-i semn înspre două puncte aflate la capete opuse în sala de sport.

După ce Zoya plasă cele două găleți, Rosie așeză scândura de lemn peste ele.

— Hopa sus! zise.

Zoya se uită la ea, crezând că glumește.

— Ce-i? întrebă Rosie. Șansele să te lupți cu cineva pe teren plan sunt infime. Cel mai probabil, te vei vedea nevoită să sari, să te ferești, să te rostogolești. Dacă nu-mi poți para loviturile în timp ce mergi pe scândura asta, cum crezi că vei fi în stare să faci toate astea?

— Lasă-mă să-mi recapăt suflul.

— Kane crezi că ar face-o?

Rosie o fixă pe Zoya cu privirea până când fata apucă din nou sabia. O puse din nou la brâu, apoi sări pe scândura care se balansă ușor. Rosie începu s-o urmărească pe Zoya de-a lungul scândurii, atacând-o cu sabia ori de câte ori i se părea că e pe punctul de a cădea, după care fata se prăvălea pe podea. Făcu asta din nou și din nou, surprinzând-o din când în când pe Zoya cu câte-o lovitură peste braț sau peste una dintre coapse. După fiecare căzătură, Zoya se ridica și sărea înapoi pe scândură, pregătită pentru noi atacuri. Dar hotărârea nu-i putea masca nepriceperea. Pe podea, Zoya era agilă ca o felină. Pe scândură, în schimb, părea mai degrabă o broască țestoasă.

— Ai nevoie de-o pauză? o întrebă Rosie după încă o căzătură dureroasă.

— Pauză? zise Zoya abia respirând. Nici vorbă, mă distrez de minune!

Rosie chicoti și o ajută să urce înapoi pe scândură. În următoarea oră, scenariul se repetă întocmai — Rosie o urmărea pe Zoya, fata se chinuia să-și mențină echilibrul, pentru ca, într-un final, să se prăbușească pe covor. Cu cât trecea timpul, iar ea se prindea ce avea de făcut, cu atât reușea să blocheze mai multe lovituri. Pe cele mai ușoare inițial — cele la care Rosie se retrăgea pentru a nu o răni —, dar chiar și-așa, progresul o făcu pe Zoya să sară înapoi pe scândură cu mai mult entuziasm după fiecare căzătură, anticipând faptul că avea să se descurce.

Și-o ținură așa, când mai bine, când mai rău, până când, după vreo două ore, numărul ocaziilor când se descurca îl depăși pe cel în care Rosie o copleșea. Încă nu-și putea păstra prea bine echilibrul, dar cel puțin, dacă ținea sabia cum trebuie și avea o oarecare idee unde se afla Rosie, reușea să-i blocheze loviturile în loc să le încaseze.

Într-un final, Rosie își puse sabia înapoi în teacă și îi oferă mâna Zoyei ca să o ajute să coboare de pe scândură. Așa transpirată și plină de vânătaii cum era, nu-și dădu seama inițial că lecția luase sfârșit. Când se prinse, se încruntă.

— N-a fost rău, zise Rosie. N-a fost rău deloc. Asta a fost tot pentru azi...

Zoya vru să protesteze, dar Rosie îi făcu un semn cu mâna că n-avea rost.

— Fac asta de mult timp. E suficient. Următoarea lecție e mâine dimineață.

— Mâine am o tură de curățenie pe corabie, zise Zoya, trăgând aer adânc în piept.

— Atunci înainte de asta, răspunse Rosie. Îmi place să mă trezesc devreme.

Zoya mormăi nemulțumită, dar nu-și putu stăpâni un zâmbet. Iar zâmbetul n-o părăsi nici când ieși din sala de sport și-o luă pe scări înspre punte.

Antrenamentul cu Rosie o istovise în așa măsură, încât îi era greață fie și doar gândindu-se la mâncare. Prin urmare, când tot echipajul se îndrepta către masa de seară, Zoya rămase pe punte. Nu era singura — vreo doi pirați rămăseseră și ei: un bărbat care citea la lumina lunii cocoțat pe-un butoi și o femeie care cânta la vioară. Prezența lor îi reaminti Zoyei de amenințarea lui Kane, care s-ar fi putut întoarce în orice moment, așa că-i studie cu atenție, ca să fie sigură că îi mai văzuse pe *Libelula* și abia apoi își permise să se relaxeze.

Fiindcă se simțea vinovată că nu participase la curățenie peste zi, așa cum ar fi trebuit, Zoya puse mâna pe-o perie și se apucă să frece puntea. Făcând asta, repeta și una dintre mișcările pe care le învățase la antrenament, chestie care îi atrase câteva priviri curioase din partea femeii-pirat care cânta la vioară. După o vreme, îl zări pe Bucker ieșind de la popotă, gata să-și înceapă tura de seară. Îl văzu

sărind pe arborele mare, apoi, folosindu-se doar de mâini, băiatul se urcă pe greement. Părul său cafeiniu reflecta lumina lunii, iar Zoyei îi păru că aduce cu un animal suplu și grațios. Așteptă să se așeze, apoi se îndreptă spre el.

— Hei! strigă ea. Ai chef de companie?

Capul lui Bucker se iți de după marginea gabiei. Se holbă la ea, apoi se făcu nevăzut. Zoya începuse să se întrebe dacă făcuse ceva care-l supăraseră, când o păpușă se ivi în locul lui. Avea ochii și buzele roșu aprins, pictate pe-un craniu alb ca varul care-i amintea Zoyei de petrecerea anuală „de speriat” pe care o organiza dl Whycherley la orfelinat.

— Zi parola!

— Um... Bucker e un fraier.

— Nu.

Zoya se gândi mai bine.

— Zoya e o fraieră.

— Bingo! Hai sus!

Zoya dădu din cap, apoi începu să urce. Abilitățile sale în materie încă erau mult sub cele ale lui Bucker, deși făcuse progrese. Reuși să ajungă în gabie în mai puțin de un minut. Bucker stătea tolănit, cu un rânjet lătit pe chip. Într-o mână încă mai ținea păpușa.

— Ai fost blocată în trafic? spuse păpușa.

— Hei, chiar am urcat repede! se apăără Zoya.

— Poate pentru o furnică fără picioare, zise Bucker. Puse păpușa jos, apoi îi făcu un semn Zoyei înspre ea.

— Mișto, nu?

— De fapt, e oribilă, răspunse ea.

— Ba nu e, făcu Bucker, mângâind păpușa.

Zoya începu să râdă când Bucker începu să se învârtă prin gabie, strângând lucrurile piratului cu care o împărțea. Zoya se ridică de pe scaunul confortabil pe care se așezase și-i oferă o mână de ajutor.

— Cam înfricoșătoare faza de azi-dimineață, nu?

Zoya se opri și-i aruncă o privire lui Bucker, vrând să vadă dacă glumea sau nu.

— Dar tu nu te-ai speriat.

— Ba da, dar numai un pic, răspunse Bucker. Chestii de genul ăla se tot întâmplă când ești pirat al văzduhurilor. Dar tu te-ai speriat.

— Ba nu, spuse Zoya.

— Ba da. Mai aveai puțin și făceai pe tine de frică. Mă mir că n-ai făcut-o pân' la urmă.

Bucker o ciupi pe Zoya de braț.

— Lasă-mă-n pace, zise Zoya, încruntându-se. OK, mi-a fost puțin teamă, dar și ție ți-ar fi fost în cazul în care Kane s-ar fi aflat pe urmele *tale*.

— Se poate, replică Bucker. Dar nu aș fi arătat-o.

— Sunt doar un copil, spuse Zoya. Normal că o arăt.

— Ei bine, n-o mai face. Cea mai rapidă cale de a învinge pe cineva este să-l sperii, făcându-l să creadă că deja ai câștigat. Asta face Kane acum.

Zoya nu știu ce să răspundă, așa că rămase tăcută. Masa de seară se încheiase, iar puntea era din nou plină de zeci de pirați care mișunau de colo-colo în lumina lunii.

— Am auzit că te-ai antrenat cu mama în după-masa asta, continuă Bucker.

— Așa e.

— E cea mai tare.

— Așa am auzit, răspunse Zoya. A fost greu.

— Dar și distractiv, nu-i așa?

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Te mai antrenezi cu ea?

— Da, mâine, înainte de muncă, răspunse Zoya.

— Ascult-o, spuse Bucker. Nu se știe când te vei vedea nevoită să te lupți pe vreo corabie.

Zoya își frecă fruntea.

— Am crezut că mă descurc, dar mai e mult pân-acolo.

— O să înveți, zise Bucker, flexându-și bicepșii. Au spus asta și despre mine când am venit pe corabie. Și acum, ia uite!

Își sărută mușchiul drept, apoi pe cel stâng.

Zoya chicoti. Dar, imediat, zâmbetul îi pieri de pe chip și se încruntă.

— O! făcu ea.

Bucker își coborî brațele.

— Ce-i?

— Um...

Zoya arătă peste umărul lui Bucker.

— E doar ciudat. Pânzele fâlfâie.

Bucker își dădu ochii peste cap.

— Fâlfâie? O, Doamne, o să dureze o mie de ani până când o să deprinzi jargonul.

— Nu, serios, spuse Zoya.

Mormăind, Bucker se ridică și se duse la marginea gabiei, de unde aruncă un ochi către pânze. Pe chip i se putu citi imediat nedumerirea.

— Ce ciudat!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Zoya.

Bucker trase aer în piept.

— Ei bine, fie gravitația nu mai funcționează după regulile bine cunoscute, spuse el, fie am început să coborâm.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar corabia continua să coboare, și alți pirați remarcară schimbarea de direcție. Unul dintre ei dădu fuga la bord chiar în clipa în care Zoya și Bucker ajunseră înapoi pe punte.

— E clar, ne prăbușim! zise piratul.

— Cred că te-ai prăbușit tu peste cam multă bere, îl apostrofă un altul.

— Nu, serios. Uite!

Și alții ajunseră la aceeași concluzie. În scurt timp, un zvon cum că *Libelula* era atacată începu să se răspândească, iar pirații dădură năvală pe punte, încercând să localizeze amenințarea. Însă, când nu reușiră să o găsească, se duseră țintă la Cid, care se afla pe puntea de comandă, și îi cerură să le spună ce se petrecea. Singurul răspuns de care avură parte fu că el nu făcea decât să respecte ordinele șefului. Și mai mult de-atât Cid nu era dispus să le împărtășească.

Libelula continua să coboare. Cu fiecare minut care trecea, tot mai mulți pirați se strâneau pe punte. Vreo câțiva bătură la ușa cabinei căpitanului, dar Vaspine nu răspunse, așa că se lăsară păgubași.

În cele din urmă, corabia ajunsese în mijlocul unei pajiști uriașe, aterizând cu o bufnitură și alunecând până se opri de tot. După vreo câteva secunde, Cid opri motorul, iar liniștea se așternu peste corabie. Era prima oară când *Libelula* ateriza de când ajunsese ea pe corabie. Zoya se simțea ciudat, însă era și foarte încântată.

Ușa cabinei lui Vaspine se deschise, iar căpitanul păși afară. Fără să privească pe nimeni în ochi, le ordonă tuturor să coboare de pe corabie. Ceva din comportamentul lui îngrijoră echipajul — inclusiv pe Zoya —, așa că o luară toți rapid pe pasarelă, coborând în liniște. Zoya îi aruncă pe furiș o privire lui Rosie, dar și ea ridică din umeri și dădu din cap, semn că nu avea habar ce se petrece.

Tot echipajul se alinie pe iarbă — unii stăteau în picioare, cu brațele încrucișate, așteptând să audă ce avea de spus căpitanul, alții, așezați, își treceau degetele prin firele de iarbă și se bucurau de noua senzație, aceea de a fi pe pământ. Vaspine părăsi ultimul corabia. Străbătu singur pasarela, cu chipul plecat. Când ajunsese jos, se așeză în fața mulțimii.

— Vă mulțumesc.

Echipajul izbucni într-un hohot tensionat de râs. Vaspine continuă.

— Vă cer scuze că am procedat într-un mod atât de dramatic. Dar știu că mulți dintre voi aveți întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat azi-dimineață la baza aviației militare și aș vrea să încerc să vă ofer niște răspunsuri. Zoya, spuse Vaspine, te rog să vii în față!

Zoya roși când tot echipajul întoarse privirea către ea. Își croi drum prin mulțime până la Vaspine.

— Cei mai mulți dintre voi ați cunoscut-o pe Zoya, continuă Vaspine. Ni s-a alăturat acum câteva zile. Bănuiesc că unii dintre voi ați întrebat-o despre trecutul ei, iar ea v-a răspuns. Mă tem că v-a spus minciuni. Minciuni necesare, dar minciuni, în orice caz.

Vaspine se uită la Zoya.

— Ei bine, acesta este adevărul: fata la care se referea Kane în mesajul de azi-dimineață e Zoya.

Tot echipajul scoase un suspin sonor. Îl fixară pe căpitan cu privirea preț de o clipă, apoi unul sau doi se uitară unul la celălalt, murmurând întrebări. Cineva din spate strigă:

— Dar de ce?

Vaspine trase aer adânc în piept.

— Nu e niciun secret faptul că eu și Kane am fost în subordinea lui Jupiter și a Dominikăi pe când eram tineri.

Se opri și puse o mână pe umărul Zoyei.

— Și la fel de bine cunoscut e faptul că, în timpul acelei revolte de la bordul *Cavalerului Alb*, Kane i-a ucis pe amândoi.

Mai mulți pirați dădură aprobator din cap.

— Dar ceea ce probabil unii dintre voi nu știu, continuă Vaspine, e că Jupiter a avut o fetiță. Din ferire, Kane nu apucase să-și ducă planul la bun sfârșit când am reușit s-o iau pe furiș de pe corabie.

Vaspine o privi pe Zoya, apoi se întoarse din nou către mulțime.

— Fetița de atunci se află acum în fața voastră.

Un alt suspin străbătu mulțimea, urmat de și mai multe șoapte. Vaspine așteptă ca zumzetul să se stingă, apoi continuă.

— Așa cum mulți dintre voi știu, Jupiter avea un seif ascuns undeva în Insula din Ceruri. Nici măcar oamenii lui nu știau unde anume. Dar eu știu. La fel și Kane. Cheia de la seiful său s-a pierdut în noaptea revoltei lui Kane.

Vaspine făcu o pauză.

— Cheia este medalionul de la gâtul Zoyei.

Zoya simți un imbold puternic de-a o lua la goană când întreaga mulțime își aținti din nou privirea asupra ei. Își liniști răsuflarea și, în schimb, scoase pandantivul și li-l arătă. Toți își lungiră gâturile pentru a-l vedea mai bine.

— De-asta a trebuit să o aducem pe Zoya la bord și tot acesta este și motivul pentru care Kane ne-a lăsat acel mesaj în dimineața asta. Vrea pandantivul. Și, deși suntem în siguranță în acest moment, e pe urmele noastre. Caută cheia de un deceniu și nu va renunța. Dar nu trebuie să permitem ca pandantivul să încapă pe mâinile lui.

Vaspine făcu o pauză, pentru ca pirații să aibă timp să înțeleagă ceea ce tocmai le spusese. Apoi se uită prin mulțime, privindu-i pe toți în ochi.

— Vreau să știți că nu mi-am dorit să vă târăsc pe niciunul dintre voi în povestea asta. Pericolul face parte din viața fiecărui pirat al văzduhurilor. La asta ne-am înhămat cu toții când am hotărât să ne ducem astfel existența. Însă chestiunea asta merge mult mai departe. Suntem pe pământ acum. Așadar, cine vrea să plece e liber să o facă! Vă puteți strânge lucrurile. Am aterizat pe drumul principal către Dalmația, veți ajunge în oraș într-o zi. Nu vă vom considera mai puțin viteji dacă faceți asta. Toți avem familii. N-are niciun sens ca și mai mulți băieți și fete să crească singuri.

Un murmur străbătu mulțimea. Zoya se uită la Bucker, care zâmbea. După un minut, câțiva dintre pirați pășiră înainte.

— Îmi pare rău, căpitane, trebuie să...

— Soția mă urăște deja fiindcă fac ceea ce fac...

Ultimul dintre ei îi evită intenționat privirea Zoyei. Când ajunse în dreptul căpitanului, îi șopti la ureche:

— Știi bine că aș fi jefuit bogătani alături de tine până la sfârșit, căpitane, dar nu mă pot lupta cu Kane. Nu cu el!

Îi aruncă o privire Zoyei, apoi își lăsă din nou ochii în jos.

— Îmi pare rău...

Căpitanul îi strânse mâna.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu te mai gândești la asta. Ești bine-venit să te întorci când toate astea se vor fi sfârșit.

Bărbatul își târî picioarele pe pasarelă înapoi pe corabie. Vaspine îl urmări cu privirea până când se făcu nevăzut, apoi se întoarse spre mulțimea de pe iarbă.

— Altcineva?

Nimeni nu se clinti.

Mulți dintre membrii echipajului avură întrebări, așa că se făcuse deja târziu când se întoarseră cu toții pe corabia zburătoare. Ba, mai mult, unii întârziaseră voit, bucuroși să simtă din nou pământul sub tălpi. Restul se adunară în grupulețe pe puntea vasului, la o bere și o discuție despre ultimele noutăți, în timp ce Cid cârmui *Libelula* în direcția Trecătorii Dalmațiene, turând motoarele. Zoya rămase cu ei, străduindu-se din răspuțeri să facă fața atenției pe care o primea și să nu se demoralizeze. Dar nu-i era deloc ușor. Kane era acolo. Undeva, prin văzduh, corabia lui se furișa pe urmele lor, spintecând întunericul nopții.

— Ești bine? o întrebă Bucker, venind în fugă spre ea. În brațe avea o sacoșă din fetru.

Zoya se strădui să zâmbească.

— Sunt doar obosită, răspunse ea.

— Ar trebui să vii să joci cărți cu noi, zise Bucker. Nu te mai gândi la asta. Ne-am strâns câțiva pe lângă arborele mare. Jucăm 21.

— Acum? întrebă Zoya.

Aruncă o privire de-a lungul punții înspre locul în care Beebee și alți câțiva pirați se strânseseră în jurul unei măsuțe pliabile.

— Au chef să joace cu mine?

— Logic, răspunse Bucker. Doar nu crezi că ești singura de pe corabie care are un secret, nu? Toți pirații de-aici au avut ceva de împărțit cu un alt pirat al văzduhurilor la un moment dat, zise Bucker rânjind. Singura diferență e că al tău... e mai fioros.

— Mda.

— Ai ceva bani? întrebă Bucker în timp ce se îndreptau către arborele mare.

Zoya dădu din cap în semn că nu.

— Nu-i nimic. Te împrumută Herman Bernard. Nu-i așa, Herman?

Herman își dădu ochii peste cap.

— Pentru fata lui Jupiter, spuse el, sigur că da!

— Ei bine, reluă Bucker nerăbdător, atunci așază-te!

Trase un scaun pentru Zoya, apoi îl prezentă pe cel din urmă pirat.

— Zoya, ți-l prezint pe James „Pușculiță” Jones. Îi spunem așa fiindcă e întocmai ca o pușculiță. Ori de câte ori avem nevoie de bani, nu trebuie decât să jucăm cărți cu James.

Zoya luă un fișic de monede de la Herman Bernard, îi mulțumi, apoi începu să joace, străduindu-se să

uite de Kane. După ce-i făcu praf pe toți la prima mână (era convinsă că Bucker măsluise cărțile), norocul ei se duse pe apa sâmbetei. La a doua mână pierdu răsunător, pariind mult mai mult decât ar fi trebuit și, astfel, pierzând tot ce câștigase runda anterioară. Nici următoarea mână nu fu mai bună, dimpotrivă. La runda care urmă avu o prestație mediocră, dar după aceea pierdu cât în toate celelalte runde la un loc.

Bucker, în schimb, câștiga aproape toate rundele pe care le juca. Zoya conchise că oricum pierduse mai mult decât ar mai fi putut câștiga, așa că următoarele mâini le petrecu studiindu-l pe Bucker, ca să afle ce anume făcea de se descurca atât de bine. La început, nu remarcă nimic deosebit. Părea să respecte întocmai pașii pe care-i urma și ea — paria, completa pariul, zicea pas, paria din nou. Dar apoi observă ceva mai puțin obișnuit: de fiecare dată când primea o nouă mână de cărți, Bucker se apleca să-și scarpine picioarele. Și întotdeauna spunea ceva, fie *au*, fie *mă mănâncă rău picioarele*, fie arăta înspre vreun pirat care făcea ceva neînsemnat. În orice caz, de fiecare dată când primea cărți, își ducea invariabil mâna la picioare.

Așa că, atunci când remarcă din nou gestul, Zoya se balansă pe scaun până când se dezechilibră și căzu pe podea. Lăsa impresia că fusese un accident,

bineînțeles, dar, de fapt, o făcuse pentru a-i putea studia mișcările lui Bucker pe sub masă. Și, așa cum se aștepta, îl zări pipăind podeaua până dădu peste un teanc ascuns de regi și regine. *Te-am prins!*

Bucker se repezi primul s-o ajute să se ridice. Dar pe când făcea asta, îi surprinse privirea. Și înțelese: știa. Știa că se prinsese. Așa că îi șopti la ureche în timp ce o ajuta să se ridice: *Ssst.*

Câteva runde mai târziu, Bucker spuse că are nevoie la toaletă și o luă la goană înspre cea mai apropiată baie, lasând-o pe Zoya singură cu ceilalți pirați. Câteva secunde, nimeni nu scoase un cuvânt. Zoya începu să se simtă nelalocul ei și vru să se facă nevăzută în camera ei. După care James „Pușculiță” Jones se aplecă sub masă și spuse:

— Să vedem ce are azi...

Scoase teancul ascuns de cărți și le puse pe masă cu fața-n sus. Ceilalți le studiară, apoi începură să murmure: *Ooo, ar fi putut să o joace pe-asta atunci... sau Asta era o carte numai bună de final acum două runde... și Asta e, o să-nvețe într-o bună zi.*

Zoya îi privi siderată, după care îngăimă:

— Adică, voi știți că Bucker trișează?!

Beebee și restul își întoarseră capetele încet spre ea. Zoya avu senzația că tocmai spusese o gogomănie. Pe când se pregătea să înlătore tensiunea cu o glumă, James spuse:

— Zoya, până și o maimuță oarbă, fără urechi și doar cu o juma' de creier s-ar fi prins că trișează.

Zoya era însă în continuare nedumerită.

— Dar, dacă știți, de ce nu-i spuneți?

Bărbatul își înclină capul, alegându-și cuvintele.

— Îl vezi pe piratul de colo? spuse el, referindu-se la unul dintre membrii echipajului, care stătea pe o găleată și se scobea între dinți. Îl știu de vreo zece ani. Dar pe el îl vezi? Arată cu degetul înspre un alt pirat, care își admira mușchii în reflexia unei lăzi de metal.

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Îl știu de șapte ani.

Toți ceilalți încuviințară.

— Îi cunosc pe oamenii de la masa asta mai bine decât mă cunosc pe mine, iar asta nu-i bine. Niciunul dintre ei nu-mi poate spune ceva ce n-am auzit deja.

Bărbatul observă că Bucker se întorcea de la baie, așa că puse la loc cărțile sub masă. Apoi o privi pe Zoya.

— Când ni s-a alăturat pe corabie, Bucker a fost ca un felinar în beznă nopții. Puștiul ăsta ar putea să mă fraierească și de-o sută de monede și tot ar fi un preț prea mic pentru bucuria de-a fi în preajma lui.

Când ajunse la masă, Bucker constată că toți se holbau la el.

— Ce-i? întrebă el, uitându-se rapid la pantaloni ca să vadă dacă nu cumva avea șlițul desfăcut. Apoi își aruncă mâinile în aer, exasperat.

— Ce-i?!

Nimeni nu spuse nimic, apoi Zoya rupse tăcerea.

— Nimic, zise ea zâmbind, hai să jucăm!

Bucker își verifică încă o dată pantalonii, apoi se așează. Strânse cărțile de pe masă și împărți o nouă mână, câte două cărți fiecărui jucător. James Jones îi făcu Zoyei cu ochiul când Bucker nu era atent, iar Zoya dădu ușor din cap.

Apoi continuară să joace cărți încă o oră, schimbând jocul după vreo 30 de minute, ca să *avem și noi o șansă*, cum îi plăcuse lui Herman Bernard să spună. Bineînțeles, nu se descurcară mai bine nici la cel de-al doilea joc de cărți. La finalul orei, Bucker îi chelise pe toți de bani, mai puțin de cele

două monede pe care Zoya reușise să și le păstreze. După încă o mână victorioasă, Bucker se ridică de pe scaun și începu să-și adune câștigul.

— Mi-ar plăcea să mai stau și să vă golesc buzunarele de toți banii, spuse el, dar am o tură de supraveghere. Mai strângeți niște aur și vi-l iau data viitoare, în regulă?

Beebee, Herman și James își dădură ochii peste cap.

Jocul se încheie. Herman și James le mulțumiră Zoyei și lui Beebee, apoi se îndepărtară împleticindu-se, bălăngănind niște sticle de vin. Beebee îi urmă cu privirea și dădu din cap.

— Ai noroc, Zo, spuse el. Poate că par niște bețivani notorii, dar să știi că avem un echipaj pe cinste. Cei mai mulți pirați ar lua-o la sănătoasa dacă ni-
meni altul decât Kane s-ar afla pe urmele lor. Nu și cei de pe *Libelula*.

Beebee se apucă să strângă masa și-i dădu Zoyei o cutie în care să pună cărțile, punguțele de bani, scrumierele și sticlele de bere. Când termină, se aplecă să ridice cutia. Dar când își puse mâinile dedesubtul cutiei, Zoya realizează pentru prima dată cât era de epuizată. Antrenamentul cu Rosie îi storsese și ultima fărâmbă de energie și dintr-odată se simți la fel de străvezie ca o fantomă. Beebee remarcă asta și-i făcu semn Zoyei să apuce masa în timp ce el ridica cutia.

Zoya simți că i se închid ochii când o luară de-a lungul corabiei. La un moment dat, aproape că dădu peste vreo doi pirați care treceau pe lângă ei, cei doi făcând o piruetă ca să o evite. Cerul din jurul lor era negru tăciune, iar cele câteva felinare aprinse aruncau umbre neclare pe puntea *Libelulei*. Undeva în depărtare, șclipiri de lumină străpungeau întunericul cerului, însoțite de bătăi surde. Echipajul care mai era pe punte se strădui să deslușească ce se petrecea. Beebee se aplecă spre Zoya.

— Ești bine?

Zoya ridică privirea. Dar fix în acel moment auzi un pocnet puternic, însoțit imediat de sunetul a ceva care se spărsese. Uitându-se în jurul ei, Zoya mai că se aștepta să vadă un pirat împleticindu-se pe punte, încercând să ridice de jos acel ceva pe care-l scăpase. Dar nu era nimeni. În schimb, întregul echipaj împietrise și se holba la Beebee. Zoya îi privi nedumerită, apoi se întoarse către Beebee. Vlăjganul se uita în cutia de carton. Zoya îi urmă privirea și scoase un suspin speriat. În locul în care se aflaseră toate acele lucruri de la jocul de cărți se găsea acum o piatră cât pumnul Zoyei, fumegând. Bolovanul încins sfredelea cartonul, care împrăstia nori de fum în ochii lui Beebee. Confuz, vlăjganul încerca să pricieapă ce se întâmplase.

Dar chiar în acea clipă, el și Zoya auziră o nouă bufnitură undeva în stânga lor și remarcară o nouă gaură fumegândă, de data asta în mijlocul punții. Bufnitura fu urmată de încă una dinaintea lor, apoi de încă una chiar la picioarele Zoyei.

— Ce se petr... începu Zoya.

Dar înainte să apuce să-și termine vorba, un pirat aflat prin preajmă îi oferă răspunsul:

— Meteorii!



Zoya reperă sursa ploii de meteoriți — o furtună luminoasă aflată la vreo 2 kilometri în fața lor. Sute de sfere de foc brăzdau cerul, cu capete și cozi de cristal care străluceau o clipită înainte să se facă nevăzute. Meteoriții erau minunați, chiar dacă periculoși — părea că din cer cade o ploaie de lumină. Zoya îi privi fascinată până când o nouă bufnitură o trezi din reverie; de data asta, un meteorit pătrunsese prin bord și nimerise pe puntea din apropierea ei. Zoya se uită după Beebee și îl zări undeva mai jos.

— Ce să fac? țipă ea.

— Ascunde-te!

Zoya se uită în stânga și-n dreapta în căutarea unui loc suficient de rezistent pentru a face față unui meteorit. Îi trecu prin cap să coboare în sălile unde erau depozitate mărfurile, dar aproape totul pe *Libelula* era din lemn. Dacă un meteorit putea străpunge puntea de sus, cu siguranță putea trece și

prin cele de jos. Puținul metal de pe corabie era fie în carenă, deci inaccessibil, fie atât de sus încât să încerce să urce până acolo ar fi fost sinucidere curată.

Dar gândul la înălțimi i-l aduse imediat pe Bucker în minte și își îndreptă privirea către gabia lui să vadă dacă era acolo. Chiar și de la distanță, era clar că gabia lui era neatinsă, chit că greementul din apropiere fusese distrus, lăsând o gaură uriașă în mijloc. Zoya alergă într-acolo.

— Bucker?

Capul lui Bucker se ivi peste marginea gabiei.

— Nu pot să cobor. Un meteorit a lovit plasa.

— Da, am remarcat, țipă Zoya, în timp ce un alt meteorit spintecă aerul cu un fluierat și nimeri arborele mare, trântind-o pe fată la pământ. Se ridică imediat în picioare și se uită înspre catargul care fumega, dar nu fusese cuprins de flăcări. Apoi privi înspre locul în care-l zărise pe Bucker, dar el nu mai era. Examinând împrejurimile, îl zări din nou, de data asta departe de gabie, atârând în aer agățat de o bârnă.

— Cum ai... ?

— M-a aruncat, răspunse Bucker. Dă-mă jos!

Zoya se uită în jurul ei, căutând ceva care i-ar fi putut fi de folos. Avea nevoie de sfoară, dar Vaspine le păstra pe toate la prora corabiei și era conștientă că n-avea timp suficient să ajungă până acolo și să

se și întoarce înainte ca Bucker să cadă. Dădu la o parte saci de orez și butoaie cu vin, scotocind după niște sfoară, dar nu găsi nimic. În dreapta ei, ceva mai departe, Zoya îl zări pe Beebee, care se străduia să ridice o bârnă din lemn care se prăvălise peste Charlie. Zoya alergă spre el, apucă de-o parte și ridică. În răstimp, îl întreabă pe Beebee dacă nu cumva văzuse niște sfoară.

— Zoya, sunt cam ocupat acum!

Reușiră să ridice bârna care căzuse peste Charlie și să o arunce cât colo. Apoi, Zoya alergă înapoi la locul unde se afla Bucker, căutând cu disperare niște sfoară.

— Nu găsesc nimic, strigă ea.

— Grăbește-te! spuse Bucker. Dacă mor, să știi că o să te bântui!

Zoya scană împrejurimile încă o dată — saci, butoaie, mese, catarge — și un plan îi încolți în minte. Apucă vreo doi saci, îi trase până sub Bucker, apoi se întoarse și repetă procedura până când alcătui un morman de saci. Apoi puse câteva butoaie în jurul lor ca să-i fixeze și își ridică privirea spre Bucker.

— Cred că glumești, zise Bucker.

— E tot ce am putut să fac. Și acum, sari!

Bucker închise ochii, numără până la trei și își dădu drumul. Se prăbuși în gol, aterizând în mijlocul sacilor cu o bufnitură. Zoya se uită să vadă dacă

era bine taman în momentul în care simți o lovitură în braț.

— Asta-i ultima oară când îți zic să mă salvezi, spuse Bucker.

Puseră împreună sacii la locul lor, pe margine. Când terminară, Bucker își scutură palmele de praf.

— Trebuie s-o găsim pe mama.

Alergară spre puntea centrală și începură să o caute pe Rosie. Zoya fu prima care o zări traversând puntea, urmată de un Vaspine furibund.

— Mamă! strigă Bucker.

Rosie întoarse capul brusc la auzul vocii fiului ei și pe chipul ei se putu citi iritarea. Se îndreptă spre ei, îi apucă pe el și pe Zoya de tricouri și-i trase de-a lungul punții către locul în care se afla căpitanul. Toți se năpustiră către pupă, copiii chinuindu-se să țină pasul.

— Stați lângă mine, zise ea printre dinți.

Când ajunseră la pupă, Vaspine sări pe puntea unde Cid se lupta cu timona, cârmind când la dreapta, când la stânga, ca să evite impactul cu cel mai mare meteorit. Rosie se îndreptă către o margine și își plimbă degetele peste ea până când ceva opuse rezistență. Apucă de cârligul peste care dăduse și trase. De sub margine apăru o trapă de metal, care dezvălui o ascunzătoare suficient de mare cât să-i adăpostească pe Zoya și pe Bucker.

— Intrați și nu vă mișcați.

Copiii se târără înăuntru, apoi își traseră trapa deasupra capetelor. Rosie se întoarse și sări și ea pe punte.

— Cid, zise Vaspine, care-i planul?

Pilotul îi făcu cu ochiul.

— Același ca întotdeauna.

Cid își îndreptă din nou atenția către furtuna de meteoriți de al cărei ochi, remarcă Zoya, se apropiau vertiginos. Zeci de meteoriți loveau carena în fiecare minut. Iar acum, priviți de aproape, nu mai păreau la fel de spectaculoși.

— Căpitane, strigă Zoya, vom fi bine?

Vaspine zâmbi.

— Există doar două variante, Zoya. Acest bărbat, și arată înspre Cid, ne va scoate din harababura asta. Sau *Libelula* va fi lovită de prea multe astfel de arhide și ne vom prăbuși. Acum, te rog, taci și lasă-ne să ne facem treaba!

Cid roti timona până când corabia prinse o viteză incredibilă. Vântul şuiera cu putere pe lângă carenă, asurzind-o pe Zoya, iar meteoriții care loveau vasul explodau ca niște artificii. Erau sute deja, unii dintre ei mici, cât niște boabe de mazăre, alții — cât niște mere, ieșind dintre nori cu mici pufnituri. Meteoriții loveau mai rău unii nori, iar Zoya se gândi că asta era tactica la care recursese Cid ca să-i protejeze — se folosea de nori ca să estimeze unde era ploaia de meteoriți mai violentă, astfel încât să poată cârmi în direcția opusă. Când ajunseră aproape de ochiul furtunii, meteoriții erau deja cât niște pepeni și ar fi trimis cu siguranță corabia spre pământ dacă ar fi lovit-o în locul nepotrivit. Din fericire, nu fu cazul. Și, cum-necum, Cid reuși să-și croiască drum printre ei. Încet, cerul începu să se curețe. Și după încă vreun minut de zbor precaut, *Libelula* lăsă pericolul în urmă.

Zoya îl apucă pe Bucker și îl trase afară din ascunzătoare. Împreună se apucară să examineze corabia.

Zoya nu mai văzuse niciodată așa ceva. *Libelula* era de nerecunoscut. Mici focuri ardeau peste tot, eliberând nori de fum. Din punte lipseau bucăți întregi, distruse sau despicate, iar pe alocuri apăruseră atât de multe găuri, că puntea părea o sită. Bucker se uită către gabia lui și constată că întreaga zonă fusese făcută țandări, iar pânzele — sfâșiate și rupte. Nici măcar cabinele piraților, aflate mai la margine, nu fuseseră cruțate.

Cid începu să le împartă ordine piraților mai experimentați, trimițându-l inclusiv pe Bucker la ce mai rămăsese din gabia lui, ca să fie cu ochii-n patru după alte surprize nedorite (*Fie și dacă numai ți se pare că vezi ceva negru cu roșu, mă chemi de-ndată!*). Zoya profită de ocazie ca să-i vadă pe cei răniți, adunați într-un spital improvizat în apropiere de sala motoarelor. Căpitanul era deja acolo când ajunse, plimbându-se de colo-colo printre paturile încropite din canapele și birouri, spunând bancuri și povești despre rănilile pe care le căpătase de-a lungul anilor.

Zoya trecu și ea pe la fiecare pat, încercând să-i înveselească pe răniți cu bucăți de tort pe care le șterpelise de la popotă. Când termină, se întoarse pe punte să vadă dacă mai putea fi cumva de folos. Dar atenția îi fu atrasă de un grup de pirați care se strânseseră sub catargul principal. Cid era și el acolo, la fel și Rosie și căpitanul, cu brațele încrucișate la piept.

— Cum adică n-avem ce face? urlă Vaspine.

— E așa cum îți spun, zise Cid. Presă un dop de tutun în pipă și aprinse un chibrit. Am pierdut una dintre pânze. Corabia nu mai poate să zboare.

— Deloc?

— Ah, ar întrece un melc, răspunse Cid, dar mai bine nu stabili întâlniri cu prietenii în următoarele zile — le vom rata cu siguranță.

— Cât de repede putem zbura, Cid?

Pilotul se schimonosi, calculând în sinea lui.

— Aș zice că suntem cam la fel de rapizi ca un transportor. Poate.

— Un transportor!

Vaspine se holbă la pilot, cu chipul întunecat, apoi își îndreaptă privirea către pânze. Cid avea dreptate când spunea că una dintre pânze scăpase neatinsă de ploaia de meteoriți și fâlfâia deasupra lor ca de obicei, acoperind cerul înstelat. Cât despre pânza aflată cel mai aproape de gabia lui Bucker, aceasta fusese distrusă complet. Partea de sus era brăzdată de găuri pe toată lățimea, iar bucăți din partea inferioară, care fusese sfâșiată, atârnavă deasupra punții ca niște spaghete.

— Bun, atunci ne apucăm să o reparăm, zise căpitanul.

Se apropie de Rosie, care încă se mai uita la pânza distrusă.

— Doctorul ne-a lăsat ceva material, nu?

Rosie lăasă privirea în jos.

— Nu îndeajuns. Am folosit o parte anul trecut, după impactul cu acel pod.

— Fir-ar să fie! făcu Vaspine, lovind o găleată de lemn, care se rostogoli pe punte. Atunci ce ne facem? Nu vom ajunge la Trecătoarea Dalmațiană dacă suntem mai lenți decât un transportor. Ce-ați spune dacă am merge în oraș? Ne ducem jos, luăm niște pânze și o peticim?

Cid și Rosie schimbă priviri sugestive. Rosie făcu un pas înainte.

— Carlos, Doctorului i-a trebuit un an să peticească pânza. Chiar dacă am găsi ce ne trebuie în Dalmația, spuse ea ridicând un deget, deși oricum nu cred că e cazul, nimeni de la bord n-ar fi în stare s-o facă. Iar noi trebuie să ajungem la trecătoare *acum*, nu peste câteva săptămâni.

Vaspine dădu din cap.

— Nu, nu-l luăm cu noi.

— Pe cine?

— Știu la ce vă gândiți voi doi. În niciun caz.

Cid termină de pipat, goli cenușa și-și puse pipa înapoi în buzunarul jachetei. Când fu gata, își scoase moneda de aur și începu să o plimbe printre degete.

— Cum văd eu lucrurile: avem o singură pânză funcțională. N-o putem repara pe cea de-a doua,

ceea ce înseamnă că trebuie să o exploatăm pe prima la maximum. Și dacă nu cumva Zoya e vreun mic geniu... spuse, întorcându-se spre Zoya cu mâna întinsă, în așteptarea unui răspuns.

Zoya dădu însă din cap în semn că nu era cazul.

— ...atunci, dacă nu vrem să-l așteptăm pe Kane aici, Doctorul e singura noastră opțiune.

Vaspine se înfurie. Îi aruncă o privire lui Rosie.

— Ești de aceeași părere?

Rosie ridică din umeri.

— Cid are mereu dreptate.

Cid râse.

— Fir-ar să fie! făcu Vaspine, îndreptându-se deja către cabina lui.

Se uită la ei peste umăr și urmă:

— Vă rog doar să-mi spuneți că suntem pe-aproape.

Cid își îndreptă spatele.

— Cu asta ai noroc. Dacă menținem viteza actuală, vom ajunge pe coastă cam într-o zi. Poate chiar mai puțin.

— O zi! tresări Vaspine, dar reuși să se stăpânească la timp. Bine. Fă-o! Dar, fir-ar să fie de treabă, stați cu ochii-n patru după corabia aia. Dacă dă cumva Kane peste noi cât nu putem zbura, s-a zis cu noi. Mai tăcut decât un șoricel, Cid.

Cid rânji.

— Chiț-chiț.

Zoya uitase să-și facă patul în acea dimineață, așa că îi fu cu atât mai ușor să se prăbușească în el când se duse, într-un final, la culcare. Își trase pătura peste cap și se ascunse în beznă. Rămase așa o vreme, gândindu-se la tot ce se întâmplase. La mesajul lui Kane, la ploaia de meteoriți. Era ca și cum cerurile complotau împotriva ei. Și totuși, felul în care echipajul reacționase la anunțul căpitanului îi dădea speranță. Cu ei ținându-i spatele, avea măcar o șansă.

Soarele pătrundea printr-o gaură din acoperișul cabinei sale când Zoya deschise ochii dimineață. Era încă devreme. Își aruncă hainele pe ea, apoi se îndreptă spre punte. Charlie și Maddie se treziseră deja și împărțeau sendvișuri cu șuncă dintr-un cărucior în afara popotei. Zoya se așeză și ea la coadă. Când ajunse în față, îl întreabă pe Charlie de ce nu serveau înăuntru.

— Sunt atât de multe găuri, de zici că-i o răzătoare!

Când Zoya termină masa, un grup de pirați se strânsese deja în afara cabinelor echipajului. Bucker, care se număra printre ei, se duse de îndată la Zoya când o zări. O prinse de braț.

— Ai dormit bine?

— Ce se petrece? întrebă Zoya.

— Îl așteptăm pe căpitan. Noi suntem echipa de intervenție. Ne vom ocupa de astupatul găurilor făcute de meteoriți.

— Dar cum?

— Cum o fi. În mare, le vom repara cu bucăți de lemn. Altele — iar Bucker zâmbi când spuse asta — vor avea nevoie de ceva mai multă atenție din partea noastră.

Înainte însă ca Zoya să apuce să-l întrebe ce voia să spună, căpitanul își făcu apariția de sub punte și se apropie de grup.

— Vă mulțumesc că v-ați strâns aici, spuse el. După cum sunt convins că v-a spus cea mai guralivă dintre păsările mele, zise el aruncându-i un zâmbet lui Bucker, voi sunteți echipa mea de intervenție. Oricât ar fi de tentant să amânăm treaba, cu Kane care ne suflă în ceafă nu putem lăsa *Libelula* în halul ăsta prea mult timp. Așa că, în dimineața asta, vreau să verificați corabia în întregime, căutând meteoriți, găuri, stricăciuni — tot ce ne-ar putea face probleme —, apoi să le reparați.

— Poate să ni se alăture și Zoya? interveni Bucker.
Vaspine se uită la fată.

— Dacă dorește.

În următoarele douăzeci de minute, căpitanul le explică întocmai ce-și dorea de la ei. Apoi, îi lăasă să se apuce de treabă, promițându-le un prânz copios dacă aveau să termine până după-amiază. Odată ce se îndepărtă, Zoya se întoarse spre Bucker.

— Și-acum ce facem?

Bucker își croia drum prin mulțime pentru a prinde cel mai bun echipament. Îl văzu cum dădea coate-n stânga și-n dreapta ca un terrier, apucând tot ce putea înainte să fie înșfăcate de alții.

— Acum, zise el când fu gata, începe distracția.

Zoya și Bucker se strecurară prin găurile uriașe care distruseseră prora și pupa corabiei și se îndreptară către puntea centrală, unde cele mai multe găuri erau mici, cât un pumn. Repararea lor presupunea să înlăture multitudinea de rămășițe de meteorit și să le arunce peste bord, să aleagă o scândură de dimensiuni potrivite dintr-o grămadă aflată în apropiere, să acopere gaura și să bată scândura în cuie.

— Chestia asta e temporară, nu-i așa?

Bucker dădu din cap în semn că da.

— Cu prima ocazie când aterizăm, o ducem la un șantier naval să o repare cum trebuie.

Bătu un ultim cui în scândura pe care o ținea cu genunchii și aruncă ciocanul în aer.

— Dar cu cât reușim să reparăm mai multe din astea înainte ca amicul tău să-și facă apariția, cu atât mai bine.

Continuară reparațiile și în ora care urmă, deplasându-se câțiva centimetri la fiecare câteva minute,

pe măsură ce mai astupau o gaură. Din când în când, Cid trecea pe acolo în drum spre puntea de comandă, ca să se asigure că nimeni nu-l văzuse pe Kane.

— Nimic? întrebă Zoya, după una dintre aceste plimbări.

— Nimic, răspunse Cid, făcându-i cu ochiul. Doar n-o fi fraier. Știe foarte bine cine se află la cârma *Libelulei*.

Zoya știa că Cid spunea asta doar ca s-o facă să se simtă mai bine, dar glumele lui *chiar* o făceau să se simtă mai bine, așa că îi aprecia efortul.

Când termină de bătut ultimul cui în cea de-a șaisprezecea scândură din acea dimineață, Bucker își ridică privirea.

— Gustare?

— Gustare, fu de acord Zoya.

Se duseră la cabina lui Bucker, de unde băiatul scoase câteva bucățele de ciocolată pe care le șterpeliase de la popotă cu câteva zile înainte. Pătrățelele erau acoperite cu un praf alb pe ici, pe colo, dar Zoyei nu-i păsa, așa că le înfulecă pe nemestecate. Când terminară gustarea, se întoarseră pe punte, unde restul echipei de intervenție se strânsese deja. Zoya și Bucker se strecurară printre ei până când deslușiră ce li se spunea.

— Și acum să vorbim despre carenă, zise bătrânul responsabil de activitatea echipei. Eu, din păcate,

sunt prea bătrân ca să mai sar de pe corăbii, așa că am nevoie de câțiva voluntari mai tinerei. Mâna sus!

Înainte ca altcineva să apuce să o facă, Bucker o prinse pe Zoya de braț și îi ridică mâna, împreună cu a sa.

— Ne ocupăm noi! strigă el.

Zoya vru să-i tragă mâna în jos, dar el se ținu pe poziții.

— Ne ocupăm noi!

Bărbatul le aruncă o privire.

— Știu că tu ai mai sărit, dar ea? spuse bătrânul, făcând un semn înspre Zoya.

— Ah, da, răspunse Bucker, și ea a sărit de vreo sută de ori până acum!

Zoya șopti un *nu* pe sub barbă. Bărbatul se uită la ei, apoi se întoarse către restul mulțimii.

— Ei bine, dacă șeful e de părere că sunt suficient de isteți ca să facă parte din echipa de intervenție, atunci sunt suficient de isteți și ca să sară de pe corabie. Bun, cine altcineva?

În timp ce bătrânul recruta noi voluntari, Bucker o trase pe Zoya deoparte și zâmbi cu gura până la urechi.

— A spus că trebuie să sărim de pe corabie?!

— Îmi poți mulțumi mai târziu, îi făcu Bucker cu ochiul.

— Să-ți mulțumesc?!

— Da! Părul fluturându-ți în vânt, sentimentul că te îndrepti cu toată viteza către centrul pământului... nimic nu se compară cu asta.

— Sună îngrozitor, spuse Zoya.

Se imaginează sărind de pe corabie, iar gândul o purtă înapoi la prima ei noapte pe vas.

— Bucker, chiar nu trebuie să facem asta.

— Nu trebuie să faci nimic, spuse Bucker. Ai putea foarte bine să stai toată ziua, bună ziua, și să aștepti să-și facă apariția Kane. Sau, la fel de bine, ai putea să ieși la aer curat, să faci ceva ce n-ai mai făcut niciodată și să nu te mai gândești la el.

Bucker fu și el surprins de pasiunea cu care vorbea și se opri să-și recapete suflul.

— Bun, și-acum întrebarea e: ai de gând să fii o smiorcăită sau vii cu mine să sărim?

— Dacă-s o smiorcăită, voi mai scăpa vreodată de gura ta?

— Nu.

— În acest caz, spuse Zoya încercând să pară entuziasmată, hai s-o facem!

Zoya se ținu după Bucker de-a lungul punții, prin pasajul de lângă cabina lui Vaspine. Când ajunseră la proră, o duse la un dulap din lemn aflat sub silueta sculptată din vârful corabiei. Din el, fiecare scoase câte o clemă grea, din metal, și niște sfoară. Clema era atât de grea, că Zoya abia fu în stare să o ridice.

— De unde sărim?

— Mamei nu-i place când fac asta, zise Bucker, așa că sărim de oriunde nu ne poate vedea.

Merseră de-a lungul punții și se opriră aproape de margine, aproape de silueta sculptată, poziționați în așa fel încât restul echipajului să nu-i vadă. Apoi Bucker își trânti clema și sforile pe podea, iar Zoya făcu la fel, după care începu să desfășoare bucata lungă de frânghie pe care-o legase la brâu. Bucker îi oferă o mână de ajutor, trăgând de celălalt capăt până când Zoya se roti ca un titirez.

— Sfoara e elastică, zise el după ce Zoya își recăpătă echilibrul. Dar când sari, prima smucitură va

fi dureroasă. Asta-i cleva ta. Tot ce ai de făcut e să pui partea metalică pe unul din astea, zise Bucker atașând cleva de un inel, iar forța magnetică o va ține lipită.

Rânji.

— Probabil.

Zoya ridică apoi cleva, se împletici cu ea până la cel mai apropiat inel și urmă instrucțiunile lui Bucker. Când cleva fu fixată, Zoya o prinse cu ambele mâini și trase de ea cât putu de tare. Iar ea nu se desprinse.

— Dar cum o desfac?

— E nevoie de trei oameni, dar nu-ți face griji din cauza asta. Ce trebuie să faci în continuare, spuse Bucker, arătându-i în timp ce-i explica, e să prinzi extremitatea frânghiei de clevă, apoi să o înfășori în jurul taliei.

Zoya făcu și ea la fel, apoi se uită peste marginea bordului. Soarele era sus deja, strălucind deasupra punții și luminând cerul brăzdat de câțiva nori albi străvezii. Se uită la priveliștea care se căsca sub ea — case îndepărtate, cătune, sătuce, orașe. Ceva mai aproape de suprafața pământului, ici-colo niște transportoare plimbau oameni.

— Pregătită? întrebă Bucker.

— Nu, răspunse Zoya.

— Asta e.

Bucker se urcă pe marginea bordului, apoi își puse rucsacul cu unelte pe umeri.

— Bun, voi sări eu primul. E important să te uiți cât de departe sar și să faci fix la fel. E esențial, fiindcă, dacă sari prea puțin, te vei lovi de carenă. Și nu-ți dorești asta.

Își aranjă sfoara din jurul taliei.

— O să sar la trei. Ne vedem jos!

Bucker numără până la trei, apoi sări. Se avântă cât de departe putu de corabie, spintecând aerul cu mâinile de parcă ar fi sărit într-un lac. Zoya urmări cum se face tot mai mic, iar culorile hainelor îi pălesc, până când din el nu mai rămase decât un punctuleț. Sfoara de lângă ea se derulă până la capăt, apoi se opri brusc, blocată de clemă. De undeva de jos, Zoya abia dacă percepse o smucitură slabă.

Acu-i acu'. Se mai uită o dată peste bord, închise ochii și se aruncă în gol. În clipa următoare, un val de panică o cuprinse în timp ce vântul îi biciuia chipul și-i flutura hainele. Zoya își întinse brațele așa cum o făcuse și Bucker și se strădui să deschidă ochii. Reuși într-un final și fu copleșită de peticul de pământ care devenea cu repeziciune tot mai mare. O clipă mai târziu, zări frânghia lui Bucker în stânga ei, apoi îl văzu și pe Bucker dedesubt. Iar apoi sfoara Zoyei se blocă și ea. După care se simți smulsă de talie, apoi senzația neobișnuită de a fi căzut în...

sus, frânghia încolăcindu-se în jurul ei. Mai săltă de câteva ori, apoi își dădu seama că priveliștea devenise pentru prima dată clară. Pământul se vedea cam la fel ca de pe corabie — oamenii nu păreau să fie conștienți de prezența Zoyei și a lui Bucker, așa cum nu-și dădeau seama nici de prezența norilor. În acel moment, Zoya se întoarse și zări *Libelula*. Și nu-și putu opri un suspin de mirare.

Era uimitoare.

Privind-o de dedesubt, Zoya conștientiză în ce poziție riscantă se aflau. Se întâmplaseră atât de multe de când fusese luată de la orfelinat, atât de multe lucruri surprinzătoare și înfricoșătoare, încât nu se gândise o clipă ce însemna, de fapt, traiul pe o corabie. Văzându-i conturul, întunecat de lumina care bătea din spate, realizează cât de mică era *Libelula* și cât erau, de fapt, de expuși.

Zoya așteptă ca frânghia să nu-i mai salte înaintea de a se propti cu picioarele pe carenă. Îl zări pe Bucker câțiva metri mai încolo și-i zâmbi, iar el îi zâmbi înapoi.

— Ți-a plăcut?

— A fost grozav! răspunse ea.

În ciuda vântului puternic, găurile din carenă se dovediră mai ușor de reparat decât cele de pe punte. Fiindcă nu mai trebuiau să stea în genunchi ori de câte ori aveau de fixat o scândură de lemn, evitau julturile și se distrau pe cinste. Din când în când, sub efectul euforiei încă unei sărituri, Zoya se mulțumea să atârne în gol nemișcată și doar să se holbeze la priveliștea care o înconjura. Vedeă absolut tot. Niciodată nu mai avusese parte de o priveliște atât de cuprinzătoare — vase de croazieră, transportoare, râuri, canale, păduri, munți, oceane, ferme, păsări și felurite alte lucruri.

După o vreme, Zoya zări o turlă neagră, uriașă, ițindu-se la orizont. La început, i se păru că e o clădire izolată, un turn în mijlocul pustietății. După care, pe măsură ce *Libelula* se apropia, turla dezvălui un adevărat oraș în jurul ei — cel mai mare pe care-l văzuse Zoya vreodată. Cocoțat pe o formațiune stâncoasă enormă care se întindea pe kilometri întregi

în interiorul uscatului, orașul scotea vălătuci impresionanți de fum, care formau o pătură groasă de nori pe cerul de deasupra sa. Un drum pietruit și întortocheat, presărat cu puncte de control înalte, la care se înșira câte o coadă, ducea către poarta principală a orașului. De la poarta principală se înălțau doi pereți uriași de piatră care înconjurau orașul, formând un scut. Iar în interiorul lor erau săpate aeroporturi colosale, care permiteau accesul câtorva sute de vehicule zburătoare ce se învâртеau în jurul lor.

Un vas de croazieră, cam de dimensiunile celui pe care-l jefuiseră, se strecură prin mijlocului unui asemenea aeroport, după care fu înghițit complet de orașul imens, de parcă n-ar fi fost decât o biată muscă.

— Ce oraș e ăsta? întrebă Zoya.

Bucker, care încă nu remarcase orașul, se întoarse în hamul său.

— O, iar chipul i se luminează dintr-odată, ăsta e Dalmația! Ne apropiem de Doctor.

— Dalmația, repetă Zoya. Dădu apoi din cap, nevenindu-i să creadă că vedea un astfel de loc.

Restul dimineții și-l petrecură astupând cât de multe găuri putură în acea parte a carenei care le fusese încredințată, în timp ce orașul se apropia tot mai mult și mai mult. Când fură gata, soarele dispăruse în spatele unei păтури de nori și împrăștia

doar câteva raze timide. Priveliștea i se păru Zoyei deopotrivă frumoasă și tulburătoare. Și, deși se distrase toată dimineața, gândul îi zbură la Kane, aflat pe urmele lor.

— Vrei să intrăm? întrebă Bucker, remarcând chipul încruntat al Zoyei.

— Da, cred că-i o idee bună, răspunse Zoya.

Restul echipei de intervenție avusese grijă să se ocupe în primul rând de popotă (*nu poți lupta pe stomacul gol!*), iar Charlie și Maddie serveau mâncarea din nou înăuntru. Zoya se duse să-și ia o omletă, apoi se întoarse pe punte, căutând ceva care să-i distragă atenția de la gânduri. Pe lângă pirații care stăteau de pază și ajutoarele de pilot, aflați de regulă acolo, și Zoya, pe punte nu se mai afla decât încă o persoană care se lăsase peste margine la tribord. Zoya se opri în spatele arborelui mare — sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din el — și-i privea gândindu-se la iminenta apariție a lui Kane.

Își dădu seama că silueta respectivă era Beebee în aceeași clipă în care și el o remarcă pe ea. Se îndreptă către ea.

— Trebuia să-ți transmit un mesaj. Unde-ai fost?

— Am reparat carena, răspunse Zoya.

Beebee nu se putu abține să nu rânjească.

— Mai bine o faci tu decât să o fac eu. În fine, căpitanul vrea să vă întâlniți la proră la ora trei.

— Vrea să mă vadă pe *mine*? făcu Zoya.

Beebee încuviință din cap.

— De ce?

— N-am idee. O să afli, bănuiesc.

Zoya încercă să-și imagineze ce urma să se petreacă la ora trei, dar fu distrasă de Beebee, care-i întoarse spatele și se trânti pe un scăunel lângă care se afla o găleată cu apă și săpun și o cârpă. Beebee își vârî brațul în apă, apoi îl scoase și începu să se șteargă cu cârpa. Zoya nu pricepu inițial ce făcea vlăjganul, apoi observă că era rănit. De la încheietură până la cot, tot brațul lui Beebee era acoperit de jur împrejur de zgârieturi purpurii. Beebee le tampona cu cârpa, pe care o clătea după fiecare mișcare.

— Ce-ai pățit? îl întreabă Zoya.

— Ah, o nimica toată, răspunse Beebee. Le dădeam o mână de ajutor să coboare pânza distrusă, când una dintre bârnele transversale s-a rupt și a picat pe mine.

Beebee își ridică brațul și-l îndreptă astfel încât Zoya să poată vedea că pielea era toată roșie, presărată cu pete vineții.

— Uau!

— Nu-i nimic, spuse Beebee. Dar cred că mă voi abține să boxez vreo câteva zile.

Zoya zâmbi, iar Beebee își vârî din nou brațul în găleata cu apă.

— Gata, știu! spuse ea dintr-odată. Ce-ai zice dacă te-aș învăța să hrănești păsările? Așteaptă-mă aici.

Zoya se duse în fugă până la magazia cu alimente de la prora corabiei, reperă un sac cu semințe de floarea-soarelui, vârî un pumn în buzunare și se întoarse în grabă la Beebee.

— Cu vocea ta joasă nu vei convinge nicio pasăre să se așeze pe tine imitând-o, cum am făcut eu.

Beebee fu de acord.

— Așa că ai nevoie de semințe.

— Semințe pentru păsări?

— Da.

Beebee își dădu ochii peste cap.

— Zoya, știu că n-am mansarda prea bine mobilată, zise el arătând spre cap, dar chiar crezi că n-am încercat să le momesc cu hrană de păsări?

Zoya făcu un semn din deget.

— Nu la asta mă refer. Hai cu mine!

Beebee își băgă brațul rănit în vestă, apoi o urmă pe Zoya, care-l duse de-a lungul punții până la pupă. Acolo zăriră două păsări — ambele vrăbii — ciripind vesele și zburând de colo-colo. Zoya se apropie de ele, dar îi făcu semn lui Beebee să rămână nemișcat. Se duse tiptil către ele, împrăștiind ici-colo semințe. Când fu suficient de aproape de una dintre cele două păsărele, Zoya făcu drumul înapoi, apoi se lăsă

într-un genunchi. Își puse câteva semințe în palmă, pe care o puse apoi deschisă pe punte.

Și așteptă.

Păsările nu văzură imediat semințele împrăștiate. Când le remarcară, le priviră cu neîncredere. O clipă mai târziu însă, le dispăru orice urmă de îndoială și se apucară să ciugulească în voie. După ce dădură gata prima grămăjoară de semințe, își ridicară capetele în căutarea alteia. Bineînțeles, o văzură imediat pe următoarea și zburară într-acolo.

— O să meargă? șopti Beebee.

— Sssst! făcu Zoya.

Grămăjoară după grămăjoară, păsările înfulecară semințele până când ajunseră în dreptul palmei Zoyei. Fără să-și miște brațul, fata scutură palma în care avea semințele. Păsările auziră zgomotul și-și întoarseră imediat capetele. Văzură semințele și-o priviră pe Zoya temătoare, apoi îi săriră direct în palmă.

— Repede, șopti Zoya, ia și tu niște semințe.

Zoya se ridică în picioare cu păsările în palmă și se îndreptă încet către Beebee, care stătea nemișcat, cu pumnul plin de semințe. Una dintre păsări, remarcând grămăjoara mai abundentă din mâna lui Beebee, sări din palma Zoyei în cea a vlăjganului. Beebee începu să zâmbească — pentru prima oară, o pasăre i se așezase în palmă.

— Ți-am zis că o să ne iasă, îi șopti Zoya lui Beebee, care nu-și putea lua ochii de la micuța creatură. Acum, tot ce trebuie să faci e să repeți și singur manevra și apoi vei putea să stai de vorbă cu câte păsări dorești.

— Îți rămân dator, șopti și Beebee.

Zoya își aminti de noaptea în care Beebee o salvase când se aruncase în gol și chicoti.

— Nu, nu-mi rămâi dator, spuse ea. Cred că acum suntem chit.

Căpitanul Vaspine și Cid erau deja la proră, sprijinindu-se de transportor, când Zoya își făcu și ea apariția. Soarele strălucea pe cerul perfect senin. Câteva rotocoale de fum de la pipa lui Cid se împleteau cu răsuflarea căpitanului. Când pilotul o zări pe Zoya, își goli pipa de scrum și făcu un semn cu capul înspre ea.

— A sosit și domnia sa.

— Hei, făcu Zoya, am ajuns mai devreme!

Căpitanul, care se sprijinea în continuare de transportor, îi dădu un cot lui Cid, apoi se apucă să dezlege vehiculul andocat, făcându-i semn Zoyei să-l ajute. Era prima oară când Zoya vedea un transportor la lumina zilei, așa că-l studie cu atenție. Era o hardughie prelungă de metal, cam de mărimea unei mese. Înăuntrul ei erau șase scaune — trei în față, trei în spate — și o grămadă de manete.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— Ne apropiem de Doctor, zise căpitanul. Vom lăsa *Libelula* aici și vom parcurge restul drumului într-unul din astea. Riscăm mai puțin să fim zăriți.

— Și vreți să vin și eu?

Căpitanul se apucă să-i dea Zoyei lucruri pe care să le pună în spatele vehiculului — rucsacuri, hrană, unelte, pumnalul său, o lunetă.

— Doctorul ne-a părăsit acum un an, îi explică el. Ne-am certat. El și-a deschis între timp un laborator într-un sat aflat chiar la poalele coastei.

Făcu un semn către pământ.

— Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l las să fiarbă acolo, dar, din păcate, e cel mai bun din brânşa lui. Și, dacă vrem să avem vreo șansă să scăpăm de Kane, avem nevoie de ajutorul lui... iar tu trebuie să-l convingi să ne ajute.

— Dar nici măcar nu-l cunosc, zise Zoya.

— Puțini l-au cunoscut, oricum, răspunse Vaspine, dând ocol transportorului și aplecându-se din când în când ca să verifice dedesubtul vehiculului. Chiar și pe *Libelula* stătea tot timpul sub punte. Dar asta s-ar putea să fie în avantajul nostru. Doctorul nu va dori să-mi vorbească. Să spunem doar că știe să poarte pică. Ți-a povestit Bucker ceva despre el?

— Mi-a zis doar cum îl cheamă.

Vaspine ridică din umeri.

— Are și un nume adevărat, dar mai bine îi spui Doctorul. E un om ciudat, extrem de inteligent.

Căpitanul se opri în fața ei.

— Doctorul i-a cunoscut pe părinții tăi, Zoya. Și el a fost sub comanda lor, pe prima lor corabie. Sper ca, atunci când va afla că ești fata lor, să se lase convins să se întoarcă.

— Și dacă nu vrea?

Vaspine se aplecă spre partea din spate a transportorului și scoase de acolo un săculeț cu bani. Monedele zornăiră, lovindu-se unele de altele.

— Dacă nu merge așa, alegem calea banului.

Căpitanul pocni din degete pentru ca Zoya să se urce în transportor, apoi se așeză pe locul pilotului. Pe când își fixau centurile de siguranță, Cid se apropie de căpitan, apoi se uită la Zoya și îi zâmbi.

— Nu-ți mai face atâtea griji, puștoaico. Ești pe mâini bune.

Apoi se întoarse către Vaspine.

— Multă baftă, căpitane. Spune-i boșorogului ăluia că Cid abia așteaptă să-l revadă.

Cid lovi carena transportorului, apoi se îndreptă înapoi către puntea de comandă. Căpitanul verifică niște cadrane, roti câteva butoane, apoi apăsă pedala de accelerație, moment în care motorul vehiculului se trezi la viață. Transportorul se desprinse de *Libelula* cu un huruit, urmat de un bubuit puternic când se activară și stabilizatoarele. Apoi Zoya se trezi că țopăiau pe cer ca o piatră pe suprafața unui lac.

O vreme, amândoi rămaseră tăcuți. *Libelula* se făcu tot mai mică în urma lor, până când dispăru cu totul după linia orizontului. Vaspine luă cursul unui râu care șerpuia pe versantul muntelui, răsucindu-se încolo și-ncoace ca să nu-i piardă urma în desișul pădurii care se împletea cu peisajul stâncos. Treptat, râul se mări, iar la un moment dat Zoya constată că zburau deasupra întinderii unui lac uriaș pe care, în timp ce-l traversau, fata-l privi cu interes.

După vreo câteva minute, pata albastră se opri brusc. Dinaintea ei se afla un perete uriaș din granit, ca un monolit, care se curba de-a lungul văii. Zoya studie atent peretele, alcătuit din cuburi de piatră cât transportorul lor, și constată că era un baraj. În timp ce zburau deasupra lui, Zoya își slăbi centura de siguranță și se aplecă peste marginea transportorului. Barajul era enorm. Era lat cât vreo cinci *Libelule* și tot pe-atât de înalt. În jurul lor, alte câteva transportoare civile roiau și ele în preajma

barajului, iar Zoya întinse o mână să le salute, dar Vaspine i-o lăsa imediat jos.

— Ai grijă, spuse el. Nu se știe niciodată cine stă cu ochii pe noi.

Satul în care locuia Doctorul era o așezare la malul mării, amplasată în locul în care câmpiile metropolei dalmațiene se uneau cu marea. În timp ce se apropiau, Zoya remarcă vălătuci uriași de fum care ieșeau din clădirile sătucului, întinzându-se tot mai mult pe măsură ce se pierdeau în înaltul cerurilor. Iar Vaspine era tot mai încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

Vaspine se prefăcu pe moment că n-a auzit și coborî transportorul până la nivelul unui pâlc de copaci, în afara satului.

— Ai vreo armă la tine? o întreabă pe Zoya când sări de pe scaun.

Zoya dădu din cap că nu.

Se deplasară atenți către periferia satului. Cu fiecare pas, mirosul înecăcios de foc și de fum devenea tot mai pronunțat, până când Zoya începu să tușească. Vaspine rupse o bucată din cămașa lui și o îndemnă pe Zoya să-și acopere gura cu ea.

În cele din urmă, ajunseră la o colină joasă, care străjuia deasupra oceanului și a sătucului. De acolo, Zoya văzu că așezarea fusese decimată. Clădiri arse se înălțau de o parte și de alta a străzilor, cu fațadele

îngropate în cenușă. Copacii dimprejur arseseră și ei, iar acum, golași, arătau ca niște schelete. Pe străzi mișunau zeci de oameni, alergând de colo-colo ca niște furnici, cu chipurile inexpresive. La marginea oceanului, câteva case încă ardeau. Sătenii din preajma lor formaseră cozi și treceau unul de la altul găleți cu apă, încercând să stingă focul.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă Zoya.

— N-am idee, răspunse căpitanul. Își duse luneta la ochi. Dar nu-mi miroase a bine. Fii cu ochii-n patru!

O potecă îngustă, pietruită, șerpuia la vale, apoi se contopea cu o alta, care traversa plaja ducând în sat. Zoya și căpitanul le urmară pe ambele, mergând încet, parcă șovăind să ajungă la destinație. La marginea așezării dădură peste un grup de săteni. Un bărbat cu chipul și cu mâinile negre de funingine se desprinse dintre ei și se apropie.

— Nu mai vrem oameni ca voi pe-aici, spuse el. Plecați acum, altfel nu răspund pentru ce se va întâmpla.

Vaspine se uită la Zoya, apoi la bărbat.

— Oameni ca noi? Eram într-o drumeție cu fiica mea când am zărit fumul.

Bătrânul dădu din cap.

— Mi-am petrecut douăzeci de ani din viață în aviația militară, băiete. Recunosc un pirat când dau cu ochii de el.

Lui Vaspine îi dispăru zâmbetul de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit ai voștri, asta s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui?

— Pirații văzduhurilor! țipă o femeie de undeva din spatele grupului. Au ars totul.

Vaspine o împinse pe Zoya în spatele lui.

— Pirați ai văzduhurilor? De ce?

— Dacă aș fi știut răspunsul la întrebarea asta, aș fi prevenit întreaga țărășenie.

— Cine a fost? întrebă Vaspine.

Dar bătrânul făcu un gest în aer, semn că se săturase să discute, apoi se întoarse și plecă, iar oamenii îl urmară către sat. Zoya îl privi pe Vaspine, așteptând ca el să spună ceva. Dar cum nu părea dispus să o facă, Zoya preluă inițiativa.

— Un bărbat înalt. Cu mustață. Și joben.

Bătrânul împietri, privind în continuare către sat.

— E și pe urmele noastre, reluă Zoya, ducându-și degetul mare la piept. Trebuie să vorbim cu cineva din satul vostru despre cum am putea să-l oprim.

Bătrânul păru dispus să asculte preț de o clipă, apoi dădu din cap.

— N-a mai rămas nimic aici. Vedeți-vă de drum!

Din stânga ei, Vaspine făcu un pas înainte.

— Aveți vreo aeronavă?

Bătrânul se întoarse spre el.

— Nu că ar fi treaba voastră, dar una a supraviețuit, da.

— Vezi pata aia pe cer? întrebă Vaspine, uitându-se peste umăr.

Zoya privi spre cer. În depărtare, deasupra colinei și a peretelui uriaș al Dalmației, zări punctul la care se referise căpitanul.

— Aceea e corabia mea, continuă Vaspine. *Libelula*. Trimite pe cineva acolo. Să spună echipajului că l-am trimis eu și să le ceară provizii. Și niște bani.

Bătrânul se încruntă.

— *Libelula*? Am auzit de ei.

— Avem suficiente provizii la bord ca să vă apucați să vă refaceți satul.

Vaspine făcu un semn înspre casele carbonizate.

— Și vor mai veni și altele pe viitor.

Bătrânul se întoarse către oamenii lui. O parte strâmbară din nas, dar cei mai mulți se mulțumiră să ridice din umeri.

— Am putea s-o facem, zise unul. Lucrurile n-au cum să se înrăutățească și mai mult.

Bătrânul reflectă la propunerea lui Vaspine, apoi îi făcu semn unui tânăr să se apropie. Îi șopti ceva la ureche, apoi îl trimise înapoi în sat.

— Ei bine, spuse el, întinzând o mână. Urmați-mă și spuneți-mi ce vreți.

Bătrânul îi conduse în sat, apoi pe străduțe, până ajunseră la o pasarelă care traversa plaja. Se așezară acolo, cu picioarele deasupra apei.

— V-aș fi poftit în casă, spuse el, dar e încă în flăcări.

Vaspine îi explică de ce veniseră acolo și îi oferi biscuiți de pe *Libelula*. Bătrânul luă unul, îl rupse în două, apoi aruncă bucățelele unor câini care adulmecau o grămadă de gunoi aflată în apropiere.

— Știu ce vrei să spui, îl întrerupse pe Vaspine. Și piratul acela cu joben îl căuta.

— Kane?

— El era?

Bărbatul scuipă în apă.

— Mi-aș fi dorit să nu-l fi chemat pe Doctor în satul nostru. Nu ne-a adus decât belele.

Vaspine încuviință.

— Asta nu înseamnă însă că l-aș da pe mâna oricui, completă bătrânul. Acest Kane a venit însoțit de

niște bătauși, spunând că vrea să dea de un om de știință. I-am spus că nu e niciunul pe-aici, dar n-a vrut să asculte, pur și simplu a dat buzna și-a început să deschidă ușile cu forța. Vreo doi dintre ai noștri au încercat să-i oprească, dar...

Făcu un semn de-a lungul pasarelei spre două cutii, fiecare cât un om, lipite de un perete.

— Să spunem că n-a fost prea încântat de treaba asta.

— Laboratorul Doctorului e sub pământ. În ultima vreme a studiat niște pești de pe fundul mării. Pești anagopa. Și-a construit o galerie pentru a-i studia. Din fericire, Kane n-a găsit intrarea, iar oamenii mei au fost suficient de curajoși încât să n-o dezvăluie. Doctorul habar n-are cât de aproape a fost să...

Bătrânul mormăi ceva doar pentru sine, aruncând o piatră în apă. Căinii începură să latre la auzul plescăitului.

— Nu că ne-ar fi fost de vreun ajutor. Uitați-vă doar ce a făcut.

Zoya scrută din nou satul. Arăta ca după război.

— Vă vom ajuta noi, spuse Vaspine.

— Nu mă îndoiesc că o veți face. Dar asta nu-l va împiedica să repete isprava în altă parte, nu-i așa?

Tăcerea se lăsă între ei în timp ce priveau apele oceanului. Zoya aruncă un ochi spre *Libelula*, care

plutea în continuare deasupra lor. Speră în sinea ei că băiatul avea să se întoarcă în curând.

— În fine, spuse bărbatul, gemând pe când se ridica în picioare, fără supărare, dar aş vrea să vă duc cât mai repede la Doctor. Cu cât o ştergeţi mai rapid de aici, cu atât oamenii mei se vor simţi mai în siguranţă.

Îl urmărea pe străduţe, străduindu-se să evite privirile oamenilor care stăteau în faţa caselor lor distruse. Îi conduse pe strada principală care urca dinspre plajă, trecea de piaţa centrală, apoi dădea într-o altă pasarelă situată în cealaltă parte a satului. Odată ajunşi acolo, bărbatul arătă cu degetul către plajă.

— Sub chei. Mergeţi câteva minute până daţi de-o intrare. Pe acolo e laboratorul Doctorului.

Şi spunând acestea, bătrânul făcu un semn de salut din cap în direcţia căpitanului, apoi o luă înapoi spre piaţa centrală.

Zoya îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi alergă să-l prindă din urmă pe Vaspine, care începuse să coboare scările de lemn ale pasarelei.

— De ce a făcut asta? întrebă ea. Kane?

— Fiindcă e inteligent, răspunse Vaspine. Şi-a dat seama că vom încerca să fugim de el, aşa că a venit după singurul om care ne-ar fi putut ajuta.

Zoya se uită în urma ei la satul distrus.

— Îl urăsc.

— Foarte bine, spuse Vaspine. Concentrează-te pe chestia asta. Și fii cu ochii-n patru. S-ar putea să fi lăsat spioni pe aici.

Avertismentul căpitanului îi dădu fiori reci Zoyei, așa că scrută plaja, atentă la orice mișcare. În cele din urmă, ajunseră în fața intrării, o ușă din lemn de stejar încorporată în structura cheiului. Vaspine cercetă zona, ca să se asigure că știa drumul de întoarcere în caz că ar fi avut nevoie, scoase apoi săculețul cu bani din buzunar și făcu un semn către ușă.

— Ține minte, spuse el, bătând-o pe spate pe Zoya, avem nevoie de el. Nu te da în lături de la nimic.

Și spunând acestea, răsuci mânerul și o împinse pe Zoya înăuntru.

— Vrea CE?! urlă Doctorul.

— Vrea să faci corabia mai rapidă, repetă Zoya, îndepărtându-se de el.

— Mai rapidă?! continuă Doctorul să țipe. Cu o singură pânză?!

Zoya ridică din umeri.

— E dus cu pluta. *Libelula* e oricum singura corabie zburătoare cu propria unitate de procesare a razelor de soare. Și acum vine aici și vrea să-i las de izbeliște pe frumoșii mei pești ca să fac chestia aia mai *rapidă*? Deși are doar o singură pânză! Ce se așteaptă să fac? Nu, nu, nu, mai bine încerc să-mi scot un buchet de flori din urechi.

Zoya oftă. În acel moment, constatase vreo două chestii în privința omului de știință din fața ei. Prima era că, dacă Doctorul nu era cel mai bizar om de pe pământ, atunci acela care-l întrecea arăta cu siguranță ca un extraterestru. Părul roșcat, făcut măciucă, ochelarii cu rame negre și lentilele atât de groase că

păreau niște farfurii, mustața la fel de deasă ca părul Zoyei și ochii bulbucați, toate conturau înfățișarea unui om foarte excentric.

Apoi, că Doctorul era fără doar și poate unul dintre cei mai dezordonați oameni din lume. Din clipa în care pășise în laboratorul său, Zoya se simțise ca într-un labirint verde.

Erau lucruri împrăștiate *peste tot*.

Încăperea arăta de parcă Doctorul și-ar fi cumpărat toate instrumentele de știință pe care-i căzuseră vreodată ochii, aranajase să-i fie toate livrate în laborator, le pusese pe toate frumos pe raft, după care detonase o bombă. Erau fiole și eprubete și pahare gradate pe dulapuri, în dulapuri, pe birouri și în grămezi de cioburi pe podea. Mai erau și mașinării mecanice pătrătoase care pufăiau, scoțând din când în când aburi, dar și pești din lut, schelete confecționate din scoici, insecte moarte și legume putrezite. Pe lângă ele mai erau și lămpi, și rigle, și creioane rupte. Până și pereții erau acoperiți cu table, diagrame și schițe.

Rătăcind printre toate acestea — când mirosind un craniu, când lingând un felinar —, era o pisică portocalie. Zoya remarcă animalul abia în clipa în care sări de după un dovieac putrezit și vru să o zgârie. Dar în anii de lupte cu mâncare de la orfelinat învățase să se ferească rapid, așa că evită ghearele

pisicii, iar animalul zbură pe lângă ea și ateriză pe una dintre mașinăriile pătrătoase. De sub ea țâșni un jet de abur, iar felina sări ca arsă pe un raft. Acolo se strânse colac și o privi pe Zoya, atentă la fiecare mișcare a fetei.

— Cum o cheamă? îl întrebă Zoya pe Doctor.

— E un *el*, răspunse Doctorul, și îl cheamă Sol. Acum, ești amabilă să-mi spui cine ești? Fiindcă nu te cunosc și, de regulă, nu las să-mi intre străini în laborator — mai ales pe aceia înhăitați cu netreb-nicii ăia care se luptă cu pumnale și încalcă legea folosindu-se de hărți ale văzduhurilor.

Așa că Zoya îi explică cine era și de ce o trimisese Vaspine la el. La auzul spuselor sale, Doctorul începu să se învârtă de colo-colo prin laborator, de parcă cineva i-ar fi prins o rachetă de pantofi. În cele din urmă se opri lângă biroul său, dădu la o parte un sendviș aruncat pe scaun și se trânti în el. O privi din nou fix pe Zoya, nevenindu-i să creadă că era într-adevăr fata lui Jupiter și a Dominikăi.

— Serios?

Dădu din cap neîncrezător, apoi arătă înspre o cutie din metal aflată în capătul opus al încăperii.

— Vezi mașinăria aia?

Zoya dădu din cap că da.

— Aveți și voi una pe *Libelula*. Se numește procesor de raze solare. Dacă nu cumva a aflat careva

cum să construiască așa ceva, asta și cea de pe corabia voastră sunt singurele din lume. Iar asta înseamnă că *Libelula* e singura corabie capabilă să se deplaseze folosindu-se doar de lumina soarelui. Dacă n-ați avea nevoie de mâncare, n-ați mai fi nevoiți să aterizați vreodată.

— Impresionant, spuse Zoya.

Doctorul o privi suspicios, vrând să vadă dacă vorbea serios sau râdea de el.

— Singura problemă e că, reluă el, energia solară nu-i nici pe departe la fel de eficientă ca benzina. Așa că atunci când te bați cu un motor strașnic pe benzină, cum e motorul Injektor al *Umbrei*, te cam chinuiești. *Libelula* e rapidă, dar *Umbra* e și mai și.

Zoya își trecu degetele peste procesorul de raze solare.

— Cum funcționează?

Doctorul izbucni în ras.

— Dacă ar fi fost simplu, nu mi-aș fi petrecut zece ani din viață studiind la Universitatea din Dalmația.

— Încearcă-mă, răspunse Zoya.

Doctorul oftă, apoi se îndreaptă spre mașinărie.

— Vezi tuburile acelea care ies din spate?

— Da.

— Așa sunt și pe *Libelula*. Duc până sus, pe punte. Se prea poate să nu le fi observat, par să facă parte din greement. Sunt vreo douăsprezece care ies din partea din spate a mașinăriei, fiecare marcat de câte-o frânghie diferită la suprafață. Isteț, nu?

— Bănuiesc că da, făcu Zoya.

Doctorul își dădu ochii peste cap.

— Bănuiește că da! În sfârșit, la nivelul punții, aceste tuburi se întind de-a lungul arborelui mare și se răsfiră în structura pânzelor. Știi unde vine asta?

Zoya se gândi la dățile în care ea și Bucker urcaseră pe frânghii ca să ajungă în gabie și dădu din cap că da.

— Ei bine, alea nu-s chiar niște pânze, ci pano-uri solare uriașe, presărate ici-colo cu niște adâncituri mici care colectează energia solară. Iar energia

asta este transmisă prin tuburi care ajung sub punte într-o cutie ca asta.

Doctorul se aplecă și deschise ușa cutiei, dezvăluind un glob incandescent plutitor.

— Acesta, domnișoară, este motivul pentru care doleanța căpitanului tău e atât de absurdă și pentru care ar fi practic imposibil să dublăm viteza corabiei dacă mai are o singură pânză. Chiar și presupunând că aș lua varianta asta în considerare, adăugă el imediat, chestie pe care oricum n-o fac! Ăsta-i un soare în miniatură — o versiune la scară mică a celui de pe cer. E alimentat cu toată energia pe care pânzele o adună, energie pe care apoi o folosește pentru a propulsa corabia.

Zoya fluieră impresionată.

— Însă există o problemă, continuă Doctorul. Acești sori mititei nu cresc mai mult de-atât. Iar atunci când rămâi cu o singură pânză, trebuie să mărești dimensiunile soarelui în miniatură. Chestia e că, dacă ar fi mai mare, ar începe să-și genereze propria gravitație și ar înghiți totul din jurul său. Adică pe tine, pe mine, pe Kane și pe bunul căpitan.

— Bun, atunci să facem un al doilea! spuse Zoya.

— Pffff! pufni Doctorul. Dacă ar fi așa de simplu, aș fi milionar acum. Ăsta-i un *soare* în miniatură. Nu e ca și cum ar crește în copaci. Toată energia aia... iar Doctorul privi pierdut în depărtare. Soarele

trebuie alimentat de ceva neprețuit. Cei doi sori pe care i-am obținut au fost catalizați de cristale.

Se uită la globul strălucitor din cutie.

— Țasta, de un cristal Xana. Iar cel de pe *Libelula*, de un cristal Algrond.

Chipul Zoyei se luminează dintr-odată.

— Îl putem lua pe ăsta?

Doctorul dădu din cap că nu.

— Sorii nu pot fi mutați. Odată ce încep să funcționeze, acolo rămân.

— Asta înseamnă că nu putem face nimic? Întrebă Zoya.

— N-am spus asta, replică Doctorul, închizând cutia, apoi mușcând din sendvișul pe care-l dăduse mai devreme la o parte. Doar că nu-i o idee bună.

— Deci se poate face ceva?

— Întotdeauna se poate face ceva.

Doctorul puse resturile sendvișului dinaintea lui Sol și se duse către ușa laboratorului.

— Dar asta vă privește pe tine și pe căpitan.

Apoi îi arată ușa.

— Mi-au plăcut părinții tăi, Zoya. Dar oricine de pe *Libelula* îți poate spune că nu-mi stă în fire să-i ajut pe alții. Și ultimul lucru pe care am chef să-l fac e să mă lupt cu Kane. La revedere!

La plecare, căpitanul îi spusese Zoyei să-i ofere bani Doctorului doar după ce epuizează toate variantele

(Nu prea mai avem de-ale gurii și cine știe ce ne va mai trebui în următoarele zile. Mai bine nu-i risipi dacă nu e cazul), iar Zoya începu să creadă că asta era momentul.

— Bine, spuse ea ridicându-se. Dacă nu vrei să ne ajuți, asta e.

Doctorul zâmbi.

— Cam așa ceva.

Zoya se îndreptă spre ușă, luând și săculețul cu bani pe care-l lăsase pe birou.

— Mare păcat. Chiar ne-ar fi prins bine ajutorul.

— Așa e, așa e, spuse Doctorul.

Zoya oftă.

— Ei bine, se pare că vom fi nevoiți să găsim pe altcineva căruia să-i oferim o sută de monede...

— Da, foarte bine, zise Doctorul. Sunt convins că va aprecia șans...

Făcu o pauză.

— Cât ai spus?

Zoya se uită la săculeț.

— O sută. Dar sunt sigură că un geniu ca tine nu e interesat de asemenea fleacuri.

Se apropie de ușă, privindu-l pe Doctor cu colțul ochiului. O luptă se dădea pe chipul lui, pe care se puteau citi confuzie, iritare și apoi dorință. Într-un final, își frânse mâinile.

— Ia stai așa...

— Nu, răspunse Zoya. E evident că te deranjez.

— Stai puțin. Doctorul râse nervos. N-am știut că... făcu o pauză, ducând mâna spre săculeț — în joc e o sumă frumușică de bani. N-am zis că nu pot să vă ajut. De fapt...

Doctorul se duse la tablă, pe care mângăli niște semne, foarte mărunț, cu o bucată de cretă, semne pe care Zoya abia putea să le vadă, darămite să le mai și înțeleagă. Vreo trei minute tot mângăli, oftând din când în când, apoi uitându-se spre cer în căutarea inspirației. Remarcând o farfurie cu mâncare mucegăită, care zăcea pe birou, Zoya o luă și vru să o arunce la gunoi. Fără să se întoarcă, Doctorul țipă la ea.

— Nu pune mâna pe aia!

— Dar e mucegăită! spuse Zoya.

— Asta-i și ideea.

După încă o rundă de mângălit, în cele din urmă se întoarse către Zoya, arătând spre opera sa.

— Asta ar putea să meargă.

— Ce anume? întrebă Zoya.

— Dumnezeu! Doctorul își aruncă mâinile în aer, exasperat. Căpitanul și-a trimis cea mai netoată maimuță? Urmărește-mă! Dacă încarc o cantitate dublă de raze solare în mașinărie și o constrâng folosind legea lui Helios — spuse el trecându-și mâna de-a lungul tablei peste ceea ce probabil că era cea

mai lungă ecuație matematică din lume —, atunci ar trebui — apoi insistă asupra cuvântului — *ar trebui* să pot obține la fel de multă energie dintr-o singură pânză.

Zoya rânji.

— Sună minunat. Ce să-i transmit căpitanului?

Doctorul își dădu ochii peste cap.

— Spune-i netrebnicului ăluia nebun că vin și eu.

Cât timp Zoya fusese în laborator și stătuse de vorbă cu Doctorul, Vaspine aranjase cu unul dintre săteni să le aducă transportorul. Îi lăsă cinci minute Doctorului să-și strângă lucrurile și tot ce-i trebuia pentru a repara *Libelula* (*Cred că glumești, n-aș putea pregăti nici măcar o gentuță în cinci minute!*). Când și ultima cutie fu pusă în transportor, Doctorul traversă plaja în fugă, se duse țintă în laborator și se întoarse cu Sol sub braț. Chinuindu-se să țină motanul care se zbătea și îl zgâria, Doctorul scoase o cheie și încuie ușa.

— Nu-ți face griji, îi spuse căpitanul, te vei întoarce aici. Dacă ne scapi de Kane, îți promit că nu te voi mai deranja niciodată.

— Asta ai spus și data trecută.

Călătoria către *Libelula* fu tăcută. Zoya fu prima care zări corabia, un punct plutind între două culmi. În spatele ei, cerul devenise un amestec tulbure de gri și nuanțe de mov. La bord, cei trei fură întâmpinați

de Rosie și Cid, care îi ajutară să fixeze transportorul în locașul său la proră. Vaspine opri motorul și coborî, în timp ce Cid puneă deja cutiile din transportor pe punte.

— Ai grijă cu alea, se rățoi Doctorul. Instrumentele alea valorează sute de monede.

— Și mie-mi pare bine să te văd, răspunse Cid.

— Sunt aici doar ca să vă scot dintr-o nouă belea, netoșilor, după care nici să nu mai aud de voi. Bănuiesc că fostul meu laborator e așa cum l-am lăsat? îl întrebă pe Vaspine.

— E numai al tău. Doctore, ai la dispoziție o oră, apoi te aștept la mine în cabină cu un plan.

— Da, da, sigur, făcu Doctorul.

Se aplecă să-l ia pe Sol din transportor și se îndepărtă, clătinându-se.

— Văd că nu s-a schimbat deloc, spuse Rosie când Doctorul era deja prea departe pentru a o mai putea auzi.

— Așa e mereu? întrebă Zoya.

— În zilele bune, răspunse Cid.

Căpitanul se duse către marginea corabiei, apoi trase aer adânc în piept.

— Ceva de raportat?

— Nu, spuse Cid.

— N-ați zărit...

— Nu.

Vaspine dădu din cap mulțumit.

— Bun.

Își frecă ochii.

— Mă duc în cabina mea. Rosie, vino cu mine. Trebuie să ne gândim ce vom face după ce traversăm Trecătoarea Dalmațiană. Cid, Zoya, duceți-i Doctorului cutiile astea și dați-i orice își dorește. Ne vedem în cabina mea într-o oră.

Zoya și Cid făcură întocmai. Fură nevoiți să facă drumul până la laboratorul Doctorului și înapoi de trei ori ca să golească transportorul. Iar când terminară, soarele deja se pregătea să apună în spatele a ceea ce mai rămăsese din pânzele corabiei. Doctorul stătea în umbra lor, cu Sol pe un umăr și cu o lunetă la ochi. În mâna dreaptă se juca cu o agendă.

— Crezi că va putea să o facă? întrebă Bucker, apropiindu-se de Zoya din partea stângă.

Zoya reflectă un moment.

— Mai ai cărți de joc sub masă?

Ședința deja începuse când Zoya ajunsese în cabina căpitanului. Beebee era și el acolo, prins într-o discuție aprinsă cu căpitanul, care stătea cu picioarele pe birou. Rosie și Cid erau și ei prezenți și își purtau propria discuție lângă harta văzduhurilor. Toți tăcură însă când o remarcară pe Zoya. Se așează pe unul dintre brațele canapelei și îl privi pe căpitan.

— Ei bine, spuse Vaspine, s-ar părea că-l mai așteptăm doar pe Doctor.

De parcă l-ar fi auzit, chiar în acel moment, omul de știință intră împiedicându-se în cabină, cu părul și mai ciufulit decât înainte și cu obrajii arzându-i. În mâna dreaptă ținea agenda pe care Zoya o remarcase ceva mai devreme, iar în scobitura brațului stâng căra o cutie neagră cu pereți din sticlă. Una dintre fețele cubului era brăzdată de o crăpătură care se deschidea într-o gaură cât un pumn. Doctorul puse cutia pe una dintre bibliotecile căpitanului și se întoarse apoi spre cei prezenți. Preț de o clipă,

se gândi la ce urma să spună, apoi se îndreptă către un raft aflat în apropiere, de unde luă un model din lemn al *Libelulei*. Îl ridică în aer ca să-l poată vedea toată lumea, apoi trase pânzele și le rupse în două.

— Țstea-s pânzele voastre, spuse el.

— E stabilă, interveni Cid, ridicându-se în picioare. O fi rănită, dar încă mai poate zbura.

— Poate că încă mai poate pluti, replică Doctorul. Dar e victimă sigură în fața lui Kane.

— Ajunge! se înfurie Vaspine.

Îl privi în ochi pe Doctor.

— Ai spus că ne poți mări viteza chiar dacă mai avem o singură pânză. Bănuiesc că afirmația e în continuare valabilă?

Doctorul se duse la cutia neagră, o luă de pe raft, se îndreptă către masa căpitanului și o puse acolo, cu fața crăpată către ei.

— Corabia e mai grav afectată decât ți-ai imaginat, spuse el, adresându-se căpitanului. Câțiva meteoriți au pătruns până în sala motoarelor.

— Țsta-i...?

Doctorul dădu din cap că da.

— Unul dintre ele a nimerit soarele miniatural. E mort.

— Mort? făcu Rosie.

Dădu din cap neîncrezătoare.

— OK, atunci reaprinde-l.

Doctorul îi aruncă o privire căpitanului, care stătea acum cu spatele la ceilalți, sprijinindu-se în pumni de birou.

— N-avem cum, spuse Doctorul într-un final.

— De ce?

— Fiindcă, odată ce se stinge, nu-l poți reaprinde decât cu un catalizator.

— Bun, atunci vom face rost de unul, spuse Cid. Vaspine ridică privirea.

— Nu se poate. S-a terminat.

— Cum adică, s-a terminat? spuse Cid. Nu s-a terminat nimic.

— Atunci ce sugerezi să facem? întrebă Vaspine. N-avem energie. Nu putem fugi. N-avem cum să ajungem la Trecătoarea Dalmațiană înainte să dea Kane de urma noastră.

— Atunci luptăm, interveni Beebee.

Vaspine ridică o mână.

— Nu spun decât...

— Ajunge! zise căpitanul, iar vocea lui era dură. Nu e așa de simplu. Poate că tu crezi că putem învinge *Umbra*, dar am câțiva oameni pe corabia asta care n-ar fi de acord cu tine.

Vaspine făcu o pauză, încercând să se calmeze.

— Cid?

Pilotul își mângâie mustața.

— Căpitane, nici n-ai idee cât de mult îmi doresc să-i vin de hac lui Kane.

Se opri, alegându-și vorbele cu atenție.

— Dar ai dreptate. O luptă cu acea corabie în momentul ăsta e moarte sigură.

Vaspine trase aer adânc în piept, apoi se îndreptă către harta văzduhurilor și-o lovi cu pumnul. Zoya tresări la ieșirea căpitanului, după care se uită la hartă să vadă unde se afla *Libelula* în acel moment. Zări impozanta metropolă dalmațiană, cât și Munții Dalmațieni care se întindeau spre nord.

— Idei, spuse căpitanul. Vreau idei.

Încăperea se cutremură sub avalanșa de păreri. Zoya îi privea pe adulți, iar vocile lor păreau să se audă de undeva departe. Ceva îi atrase atenția și o făcu să se uite la hartă. Plutind deasupra hărții, la mică distanță de Dalmația, era o piatră neagră. Și dintr-odată avu o idee strălucită.

— Opriți-vă! strigă ea.

Toți adulții tăcură.

— Știu ce avem de făcut.

Zoya se întoarse spre Doctor.

— Doctore, e adevărat ce mi-ai spus în laborator? Despre cristalul Algrond?

Înainte ca Doctorul să apuce să-i răspundă, Vaspine îi aruncă Zoyei o privire.

— Zoya, e doar un zvon...

— Da sau nu? îl întrebă din nou pe Doctor.

Doctorul se uită la Vaspine, care-i făcu semn că poate să-i răspundă.

— Da, este adevărat.

Apoi începu să râdă, dându-și capul pe spate.

— Dar e ca și cum ai aștepta să se întâmple o minune. Sunt doar patru în toată lumea, pentru numele lui Dumnezeu!

Zoya făcu un semn înspre piatra plutitoare de pe hartă.

— Și, căpitane, mi-ai spus că asta e Insula din Ceruri, nu-i așa?

— Așa e.

Zoya se ridică brusc de pe brațul canapelei și se duse țintă la hartă.

— Cât de departe suntem de ea, Cid?

Pilotul privi harta și dădu din umeri.

— Dacă ne mișcăm cum am făcut-o azi? Juma' de zi.

— Ce se găsește în Insula din Ceruri și ne-ar putea fi de folos? întrebă Zoya.

Adulții îl priviră pe Vaspine, care-și încrucișase mâinile la piept și-și înclinase capul spre Zoya. Ceilalți continuă să se gândească, apoi se uitară unii la alții. Nimeni nu se prindea. Zoya își aruncă mâinile în aer, exasperată.

— Seiful!

Rând pe rând, toți începură să rânjească.

— Mergem acolo, spuse Zoya. Dacă zvonurile sunt reale, vom găsi un cristal Algrond înăuntru.

Îl luăm cu noi, Doctorul reaprinde micul soare, iar noi traversăm Trecătoarea Dalmațiană.

— Zoya, făcu Cid, dând din cap impresionat. Geniu mic ce ești!

— Știu.

— Așa o fi, interveni Vaspine, făcând un pas înainte. Dar e riscant. Fie și *presupunând* că e acolo cristalul — iar asta e un mare *dacă* —, insula e înțesată de pirați. Nu vom ajunge la seif cu una, cu două. N-avem cum să ne apropiem cu corabia de el, nici măcar cu un transportor. Va trebui să mergem pe jos pân-acolo.

Zoya ridică din umeri.

— Ne-ați ajuta, nu-i așa?

Rosie zâmbi.

— Bineînțeles.

— Atunci voi fi bine.

Rând pe rând, chipurile adulților din încăpere se luminară. În cele din urmă, nemaivând răbdare, Cid bătu din palme.

— Și, ia spune, Doctore, ce zici de treaba asta? Dacă-ți facem rost de-un cristal, poți să pui pe roate șandramaua asta?

Doctorul dădu din cap, străduindu-se să nu izbucnească. Dar nu se mai putu abține.

— Da! spuse el tot mai entuziasmat. Da! Dacă-mi aduceți cristalul, veți zbura ca vântul și ca gândul!

Cid zâmbi.

— În acest caz, spuse el, punându-și mâinile în șolduri și ridicându-se în picioare, n-are rost să stăm aici toată ziua, felicitându-ne pentru ideea cea minunată. Unii dintre noi chiar trebuie să manevreze hardughia asta. Așadar, spre Insula din Ceruri?

Toți îl priviră pe căpitan. Iar el încuviință.

Cid se folosi de harta văzduhurilor ca să gândească traseul *Libelulei* până la Insula din Ceruri, evitând căile bine-cunoscute pe cât posibil, precum și bazele aviației militare, dar și restul milioaneilor de variante care i-ar fi permis lui Kane să dea de ei. Într-un final, stabili un traseu de 15 ore.

— E cea mai bună soluție pe care am putut-o găsi, spuse el.

Ceva mai târziu, în acea seară, Vaspine informă și restul echipajului. Câțiva se arătară nemulțumiți, dar majoritatea fu de acord cu decizia căpitanului.

— Nu-i bine nici dacă stăm și luptăm, mârâi Maddie, nici dacă fugim. Așa că mai bine *încercăm*.

Zoya abia dacă închise un ochi în acea noapte. În dimineața următoare, se strecură prin ceață, croindu-și drum prin labirintul de culoare care ducea către pupă. Deschizând bocaportul, așa cum îi arătase Charlie cu câteva zile în urmă, se îndreptă

împleticindu-se către punțile inferioare. De la baza scării își croi apoi drum spre sala de sport. Rosie era deja acolo, aranjând cercuri pe podea.

— Să înțeleg că ai văzut când ți-am făcut cu ochiul aseară, așadar.

Zoya dădu din cap că da.

— Căpitanul ar vrea să fii pe punte, dar cred că noi două mai avem de lucrat.

Rosie făcu un semn înspre stomacul Zoyei.

— Ai mâncat?

Dădu din cap că nu.

— Bun. Nu vreau să șterg după tine pe-aici.

Rosie începu antrenamentul punând-o să facă sărituri pe loc timp de zece minute, urmate de alte zece minute în care Zoya trebui să sară pe o bancă aflată la 30 de centimetri înălțime. Când începură să-i tremure picioarele, trecură la un ciclu de cinci exerciții: flotări, ridicări pe brațe, abdomene, genuflexiuni și fandări. Punându-i pe bancă o clepsidră de cinci minute, astfel încât Zoya să o poată vedea, Rosie o provocă să facă din fiecare câte 20, înainte să se scurgă timpul. După doar o treime din acest interval, Zoya se prăbuși de pe bancă pe podea.

— Ai rezistat mai mult decât mă așteptam, spuse Rosie. Cei mai mulți nu ajung până la partea a doua a exercițiului.

După o pauză de două minute, timp în care Rosie îi permise Zoyei să ia o gură de apă, îi ordonă să se ridice. De data asta, alternă și mai multe exerciții cu mișcări de luptă cu sabia. Antrenamentul era mult mai dificil, iar Zoya realizează curând că prima dată Rosie o luase cu binișorul. Începu să se simtă complet depășită de situație.

Și totuși, nu se dădu bătută. Iar după două ore interminabile, Rosie lăasă sabia jos și anunță sfârșitul antrenamentului. Zoya era atât de obosită, că abia reuși să se ridice de pe podea. Rosie începu să facă puțină curățenie prin sala de sport în timp ce Zoya se chinuia să-și recapete suflul.

— Obosită?

Zoya dădu din cap că da.

— Știi cum îmi dau seama că oamenii chiar au obosit? o întrebă Rosie. Pe chipul lor se citește dorința de a mă ucide.

Zoya încercă să râdă, dar tot ce reuși să facă fu să tușească.

— Hai aici! spuse Rosie.

Se duse la Zoya, își puse brațele sub ea și o ridică. Apoi se duse la bancă, îi luă mâna, i-o puse pe pieptul ei și începu să respire încet și adânc.

— Încearcă să-mi urmărești respirația.

Iar Zoya făcu întocmai. După vreo câteva secunde, observă ca începuse să respire mai lent.

— Știi, făcu Rosie, luându-și mâna, voiam să te mai învăț un lucru azi, dar cred că mai bine mai aștept.

Zoya ridică privirea.

— Ce anume?

— Nimic, răspunse Rosie. Ești extenuată.

Zoya se ridică în picioare.

— Nu, nu sunt. Spune-mi despre ce e vorba.

Rosie o privi fix.

— Ești sigură? Fiindcă nu-i un fleac. E genul de chestie care te poate răni dacă nu ești pregătită.

— Sunt pregătită, spuse Zoya.

Rosie se gândi o clipă, apoi oftă.

— Bine. Ia cercul ăla de pe tavan.

Zoya se urcă pe o bancă, se așează sub cerc și sări cât de sus putu. Cercul se desprinse, legănându-se de o sfoară la vreo 30 de centimetri deasupra ei. Rosie îi spuse apoi să facă la fel cu alte trei cercuri — unul aflat lângă primul și încă două situate în cealaltă parte a sălii. Mulțumită, Rosie apucă un capăt al băncii de antrenament și o îndemnă pe Zoya să-l apuce pe celălalt. Împreună, o ridicară deasupra capetelor lor și o fixară între perechile de cercuri, astfel încât să atârne deasupra lor. Rosie se prinse de bancă și se urcă pe ea.

— Dă-mi sabia aia.

Zoya apucă arma și i-o aruncă lui Rosie.

— Bun, spuse Rosie, te-am învățat care e cea mai importantă regulă atunci când te lupți. Care e aceea?

— Să te poziționezi mereu mai sus decât adversarul, repetă Zoya pentru a zecea oară în acea azi.

— Dacă te lupți cu cineva și se află mai sus decât tine, deplasează-te astfel încât să-i iei locul. E foarte simplu. Dacă nu respecti regula asta, pierzi.

Rosie se mișcă sprinten.

— Dar, și își îndreptă sabia spre Zoya, câteodată asta nu se poate. Și atunci, ce faci?

Zoya ridică din umeri.

— Fugi?

Rosie începu să râdă.

— Nu, dacă nu poți urca, nici da în lături, atunci singura ta opțiune rămâne...

— Să cobori, completă Zoya.

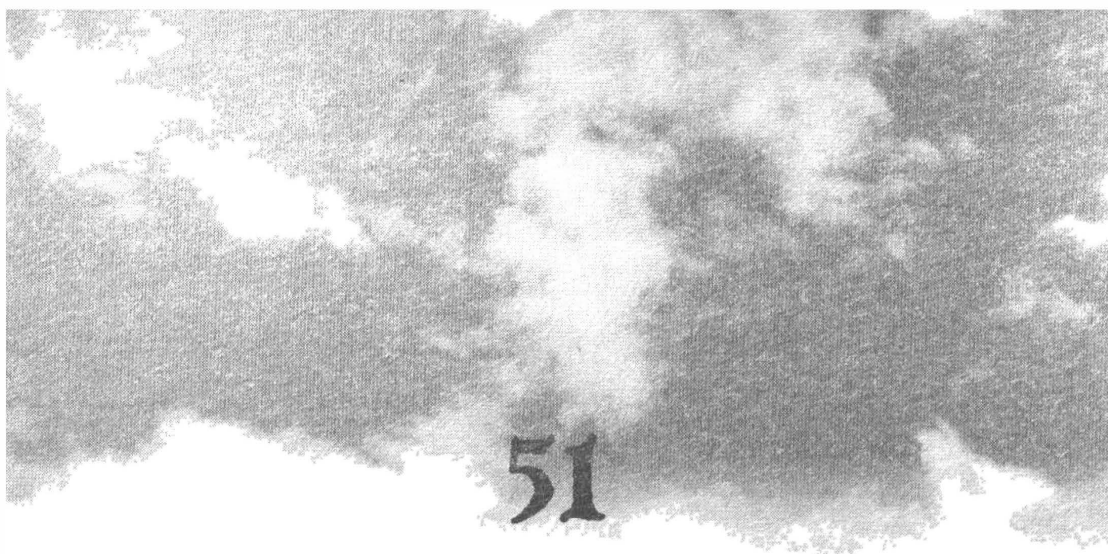
— Exact. Fii atentă.

Rosie adoptă poziția de luptă. Fără să scoată un cuvânt, pași în afara băncii și se prăbuși spre podea. Apoi se prinse de marginea ei cu mâna stângă și se legănă sub ea. Trecându-și greutatea corpului din partea stângă spre dreapta, începu să se cațare pe bancă, profitând de avântul căpătat în urma balansului. Ateriză apoi pe bancă, ghemuită ca o felină, cu sabia îndreptată spre Zoya.

Sub ea, Zoya o privea cu gura căscată. Făcuse manevra într-o fracțiune de secundă. Dacă ar fi clipit, ar fi ratat-o. Și totuși, o făcuse. Rosie trecuse dintr-o parte într-alta a băncii în mai puțin de o secundă.

Tot ce putu Zoya să facă fu să îngaime:

— Învăță-mă și pe mine...



În următoarea oră, Rosie îi arată Zoyei mișcarea din nou și din nou, astfel încât fata să ajungă să o știe ca pe apă. La final, Rosie zâmbi privind-o pe Zoya, care zăcea extenuată pe podea.

— Cred că de data asta chiar am terminat.

Rosie își șterse mâinile cu un prosop.

— Vom ajunge în curând la Insula din Ceruri.
Du-te și pregătește-te!

Cu o senzație acută de greață, Zoya se întoarce împleticindu-se la cabina ei, se spală, apoi se prăbuși în pat. Rămase nemișcată o vreme, străduindu-se să-și liniștească gândurile agitate. Își duse mâna la piept, apoi apucă pandantivul, strângându-l în pumn. O clipă doar, fu din nou tentată să evadeze, să fugă undeva unde să n-o știe nimeni, undeva unde ar putea să mănânce și să doarmă liniștită. Era ca un vis frumos.

Și totuși, nu putea să nu-i admire pe pirații văzduhurilor. Pericolul, riscurile, cerul nesfârșit,

meteorii și vulcanii și toate celelalte lucruri de care n-ar fi putut avea nicicând parte pe pământ. Se simțea vie. Jupiter și Dominika... era fata lor. Și Bucker, Rosie, Beebee, Cid, căpitanul — voia să vadă lumea alături de ei. Voia să ia parte la raiduri pe nave de croazieră, să ajute satele care arseseră din temelii...

Nu-l putea lăsa pe Kane să-i răpească toate astea.

Zoya era deja la puntea de comandă când unul dintre ajutoarele lui Cid dădu semnalul că Insula din Ceruri se vedea în depărtare. Auzise povești despre bolovanul plutitor de la oamenii de pe corabie, dar nimic n-o pregătise pentru ce-i văzură ochii când se aplecă peste bord. La vreo 20 de kilometri înaintea lor, plutind nestingherită, se ițea o lespede de piatră atât de mare, că acoperea întreg orizontul. Partea inferioară — de culoare ocru închis — era acoperită cu o pătură de păduri și pășuni verzi. Dintre ele se ridica un lanț muntos cu vârfuri înzăpezite, cu irizații violet în bătaia soarelui. Iar în marea de verde de la poalele lor se deslușeau sclipiri ale unor construcții.

— Incredibil, nu-i așa? spuse Beebee, aflat undeva mai jos, sprijinit și el de bord.

— E... Zoya nu reuși să continue.

— Ciudat? completă Beebee. Te uiți și te tot uiți și te gândești că la un moment dat o să te prinzi

care-i şmecheria, cum de reuşeşte să plutească, dar nu te prinzi niciodată.

— Dar *cum* o fac?

— Nimeni nu ştie, răspunse Beebee. A plutit mult timp înainte de apariţia primilor oameni şi va continua să plutească multă vreme după ce noi nu vom mai fi.

— Şi se îndreaptă în vreo direcţie anume?

— Nu pare. Câţiva cârciumari au încercat să țină evidenţa deplasării sale timp de câteva luni, ca să facă alimentarea cu provizii mai uşoară. Dar n-au găsit niciun tipar. Pare să plutească încotro are ea chef.

Cu cât se apropiau, cu atât mai mult îşi dorea Zoya să descopere o şi mai mare parte a insulei. Beebee observă că se chinuia ridicându-se pe vârfuri, aşa că o puse pe după umerii lui.

Traficul aerian din preajma insulei era intens, iar Zoya era convinsă că aveau să se izbească de ceva până la urmă. Cid se străduia din răsputeri să evite coliziunile.

— Mereu ajungi să te loveşti de vreo două, spuse el făcându-le cu ochiul. Din fericire, nimeni nu pare să se supere.

Corabia se apropie de insulă dinspre sud, trecând în viteză pe lângă ferme şi păduri şi păşuni colorate presărate cu cai în galop şi oi adormite. Începu să

încetinească abia când ajunse în dreptul unui lac situat în mijlocul insulei pe care zeci de ambarcațiuni pluteau în sus și-n jos.

— Ce-i asta? întrebă Zoya.

Pe malul nordic al lacului se vedea o aglomerare de clădiri și drumuri. Clădirile erau mici, remarcă Zoya — niciuna n-avea mai mult de trei etaje; păreau niște pitici pe lângă turnurile amețitoare pe care le văzuse în Dalmația. Dar erau solide și păreau să fi rezistat cu brio testului timpului.

— Aici e Moonfall, zise Beebee. Locul în care pirații cheltuiesc banii furați. Hanuri, magazine, saloane... Dacă există vreun loc în care să nu vrei să te găsești vreodată, ăsta-i.

Lăsară orașul în urma lor și-și continuară drumul spre nordul insulei. Nu după multă vreme, drumurile și clădirile făcură loc unor noi câmpuri, mai sălbatice însă decât cele din sud. Dinaintea lor se ridica lanțul muntos pe care Zoya îl zărise ceva mai devreme. De pe umerii lui Beebee, colinele de la poalele munților erau ușor de reperat, acoperite fiind de o pădure deasă. Cid îndreptă corabia către un luminiș întins, flancat de copaci, și ateriză în mijloc. Oprind motorul, îi făcu Zoyei cu ochiul.

— Treaba mea a luat sfârșit. A ta abia începe.

Zoya se întoarse pe puntea centrală, unde-l găsi pe Vaspine, care îndesa pături, corturi, lemn de foc, hrană și apă în trei rucsacuri. Rosie îl urmărea atent.

— Doar trei? întrebă ea.

— ~~N-avem~~ nevoie de mai mulți.

— De ce nu îi iei și pe câțiva dintre spadasiinii mei? Cu cât sunt mai multe mâini, cu atât mai bine.

Vaspine se opri din împachetat.

— Rosie, cu cât luăm mai mulți oameni, cu atât vom avea nevoie de mai mult echipament, vom face mai mult zgomot și vom risca să fim remarcați. În cazul în care Kane are spioni pe-acolo, trebuie să fim cât mai discreți. Asta înseamnă că nu merg decât trei dintre noi.

Căpitanul se întoarse la ale sale, dar Rosie puse o mână pe umărul lui.

— Atunci lasă-mă pe mine să merg. Știi că mă descurc mai bine cu sabia. Dacă se întâmplă să atace Kane, o protejez eu.

— Ai propriul copil de care să te preocupi, răspunse Vaspine.

— Bucker va fi în siguranță aici. Tu și Cid puteți să stați cu ochii pe el.

— Nu, *tu* și cu Cid îl veți supraveghea, replică Vaspine. Și în plus, îl iau pe Beebee cu mine. Vom face față la orice am întâlni.

— Și dacă nu veți putea?

Vaspine se gândi o clipă.

— Dacă nu, *Libelula* trebuie să o șteargă de-aici. Caz în care am nevoie de cineva la bord care să știe să navigheze hardughia.

Făcu un semn spre Cid, apoi spre Rosie.

— Cid navighează, iar tu rămâi căpitan.

— Dar...

— Să n-aud. N-am timp de așa ceva, Rosie. Du-te și dă echipajului ceva de făcut cât timp noi suntem la sol. Ține-i pe toți ocupați. Mulțumesc.

Rosie se uită prelung la căpitan, apoi dădu din cap și se îndepărtă. Se opri când realizează că Zoya auzise toată conversația. Își puse mâna pe umărul fetei.

— Nu vei păți nimic, spuse ea, apoi se îndreptă către proră.

Zoya se duse la căpitan și începu să-i dea din lucrurile pe care le avea de împachetat.

— Când pornim?

— În câteva minute, răspunse Vaspine. Ne așteaptă o zi de mers pe munte. Trebuie să ne asigurăm că avem la noi tot ce ne trebuie.

Zoya îndesă încă o pătură într-unul dintre rucsacuri.

— Ar trebui s-o iau pe Furtuna cu mine?

— Furtuna?

— Sabia mea.

Vaspine închise ochii, apoi îi deschise.

— Ia-o.

Zoya amuți la auzul cuvintelor. Își închipuise că excursia până la seif va fi lipsită de primejdii. Dar după ce asistase la cearta dintre căpitan și Rosie, nu mai era atât de sigură.

— Călătoria asta e periculoasă?

— Întreaga insulă e periculoasă, răspunse căpitanul. E plină ochi cu cei mai teribili și îngrozitori mincinoși, escroci, cartofoari și ucigași. Cei mai mulți stau în Moonfall, dar vom da peste câțiva și prin munți. Niciunul dintre ei nu știe de pandantivul tău, dar ne-ar putea ataca oricum.

Privi soarele care cobora spre apus.

— Dar le putem face față. Ai înțeles?

Zoya dădu din cap că da.

— Ne vom petrece cât a mai rămas din zi mergând, apoi vom campa, după care vom mai merge câteva ore, vom deschide seiful, ne vom întoarce

la corabie, Doctorul va folosi cristalul, după care vom pleca, vom traversa Trecătoarea Dalmațiană și ne vom opri undeva unde Kane nu ne poate găsi. Tot ce trebuie tu să faci în tot acest timp e să nu te îndepărtezi.

— Voi încerca, spuse Zoya.

— Nici nu-mi doresc mai mult, răspunse Vaspine.



Cei mai mulți dintre pirați se adunară la babord să le facă cu mâna. Cei trei coborâră în șir indian de pe corabie — căpitanul în fruntea lor, iar Beebee ultimul. În vreo cinci minute, se făcură nevăzuți după o cotitură și intrară în pădurea deasă pe care Zoya o zărise de pe *Libelula*. Meraseră tăcuți prin întunecime până când dădură de o potecă.

— Pe-asta o căutam, sparse căpitanul tăcerea. Ar trebui să traverseze pădurea și să ne ducă la poalele muntelui.

Urmară poteca șerpuită prin pădure timp de vreo două ore. Pe măsură ce ziua se preschimba în noapte, lumina din jurul lor deveni tot mai slabă, până când Zoya se văzu nevoită să se uite pe unde mergea ca să nu se împiedice de rădăcinile copacilor și de trunchiurile culcate la pământ.

Era clar că între căpitan și Beebee exista o tensiune. Niciunul nu îi vorbi celuilalt cât se aflară pe poteca de

munte, mai puțin atunci când trebuiau să confirme locul în care se aflau sau când trebuiau să discute cele mai bune strategii pentru a traversa un teren accidentat. Zoya bănuia ce se întâmplase, dar nu avu ocazia să-l întrebe pe niciunul dintre ei până când căpitanul nu simți chemarea naturii și se văzu nevoit să se îndepărteze de ei printre copaci. De îndată ce fu departe, Zoya i se alătură lui Beebee pe buturuga pe care vlăjganul ședea.

— Toată povestea asta nu ți se pare o idee bună, nu-i așa?

Beebee dădu din cap că nu.

— Nu crezi că vom putea pătrunde în seif?

— Ba probabil că vom putea. Dar n-ar trebui să ne apropiem de locul ăla. E un plan sortit eșecului. Lupt de la cinci ani — pe străzi, în ringul de box, pe corăbii. Ce am învățat e că fuga nu te-ajută niciodată.

Zoya se foi pe buștean.

— Într-un final, tot te-ajung din urmă, continuă el. Căpitanul e de părere că vom fi avantajați odată ce ne vom afla de cealaltă parte a Trecătorii Dalmațiene. Dar nu e așa. Vom fi fix în situația în care ne aflăm acum, doar că vom fi epuizați de atâta fugă. Singura cale de a-l opri pe Kane e să-l atacăm când se așteaptă mai puțin. Adică acum.

Beebee azvârli o piatră într-un trunchi de copac aflat în apropiere. Iar următoarele cuvinte le scoase printre dinții încleștați.

— Deci nu, nu cred că ar trebui să mergem într-acolo.

Zoya nu scoase un cuvânt. Beebee își dădu seama că o supăraseră și-și puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău, spuse el. Lucrurile nu stau chiar atât de rău pe cât le fac eu să pară. Totul va fi bine. Doar că eu sunt de părere că ar fi trebuit să atacăm. Dar poate că vorbește pugilistul din mine.

Și începu să râdă.

La scurt timp după aceea, Vaspine își făcu apariția dintre copaci și-și puse rucsacul pe umăr.

— Sunteți bine?

Zoya dădu din cap că da.

Când, într-un final, părăsiră pădurea, dădură peste o priveliște care-i tăie Zoyei răsufarea. Profilându-se în lumina lunii era un lanț muntos care făcea ca Munții Dalmațieni să pară niște biete dune de nisip. Munții se întindeau de-a lungul orizontului cât vedeai cu ochii — vârfuri uriașe, stâncoase, cu coroane cețoase. Poteca pe care-o urmaseră prin pădure continua de-a lungul colinelor de la baza munților. Zoya o urmări cu binoclul, la început de-a lungul unei pante line, care deveni tot mai

abruptă, iar apoi dispăru. Pantele erau acoperite cu tufişuri — nişte forme în întuneric —, iar ici-colo nişte cornute rumegau iarbă.

— Seiful e acolo sus? întrebă ea.

— Nu chiar în vârf, răspunse Vaspine. E îngropat într-o vale dincolo de creasta aia.

Arată înspre o formaţiune stâncoasă aflată pe la jumătatea drumului.

— În seara asta mai mergem până unde poteca începe să ocolească muntele. Iar restul călătoriei îl vom face mâine.

Vaspine o privi pe Zoya.

— O să ți se facă mai frig decât ți-a fost vreodată. Pune pe tine toate hainele pe care le-ai luat în rucsac. Acum!

Mai meraseră vreo două ore în tăcere. Zoyei i se ascuți auzul, astfel că, după o vreme, percepu urletul îndepărtat al lupilor de parcă s-ar fi aflat lângă ea. La un moment dat, i se păru chiar că aude pași în urma lor, dar nu spuse nimic, iar sunetul nu se mai repetă.

Când se opriră în cele din urmă, Zoya își instalează cortul pe o ridicătură aflată taman lângă poteca principală, astfel încât să poată privi drumul pe care deja îl parcurseseră. În depărtare se zăreau luminile pâlpâitoare din Moonfall, apoi, ceva mai aproape,

pădurea întunecată. Cu picioarele bine înfipite în pământ, Zoya trebui să-și repete că, de fapt, se aflau pe o insulă plutitoare la mii de kilometri deasupra solului.

Zoya găsi o pătură groasă în rucsac și și-o puse pe după umeri. Vaspine și Beebee se instalară și ei în preajmă, făcură un foc și fripseră niște carne de porc. Toți erau morți de oboseală, așa că abia dacă scoaseră vreo vorbă tot restul serii. Mâncară, adunați în jurul focului de tabără, și se străduiră să se încălzească.

Căpitanul era deja treaz, scurmând cenușa cu bastonul, atunci când Zoya ieși din cortul ei a doua zi dimineață. Zărind-o pe Zoya, lăsa bastonul și-i aruncă o bucată de pâine.

— Ai dormit bine?

— Cam cât de bine poți dormi când ai senzația că stai pe gheață.

Zoya miji ochii în lumina soarelui și dădu la o parte cu bocancii niște pietriș.

— Crezi că situația *asta*-i nasoală? Îmi amintesc primii ani petrecuți alături de tatăl tău. Ne aducea aici fără corturi și dormeam sub cerul înstelat. *Aia* însemna să dormi pe gheață.

Vaspine se ridică și se duse la cortul lui Beebee. Scutură materialul, scurgând o băltoacă adunată în timpul nopții.

— Și în plus, reluă Vaspine, ce pirați am fi noi dacă n-am avea parte de nicio provocare?

Beebee dormise bine și se trezi mai binedispus decât în ziua precedentă. Vaspine le împărți bucățile de carne rămase de cu seară. În orice altă zi, resturile ar fi constituit un mic dejun deloc apetisant, dar în acea dimineață aveau cel mai bun gust din lume.

După ce terminară de mâncat, își împachetară corturile, își puseră rucsacurile pe umeri, apoi se ocupară să-și șteargă urmele, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că fuseseră pe-acolo.

— Niciodată nu poți fi prea precaut, spuse Beebee.

Vaspine spusese că seiful lui Jupiter nu era departe, așa că, deși o dureau picioarele, Zoya nu se simți chiar atât de rău când își reluară călătoria. Dinaintea lor, poteca ocolea muntele și se îngusta, ajungând doar o fâșie flancată de prăpăstii. Pe măsură ce dimineața înainta spre prânz, vremea începu să se strice. O ceață densă se lăsă peste vale, devenind tot mai deasă cu cât urcau mai mult. După vreo oră, ceața era atât de compactă, încât Zoya nu mai avea siguranța că următorul ei pas avea să fie pe pământ.

Vaspine hotărî că era cazul să se oprească până când ceața avea să se risipească. Se lipiră unii de alții în mijlocul potecii și tremurară de frig vreo oră până când Vaspine conchise că situația nu avea să se îmbunătățească.

— Ne putem întoarce, spuse el, sau putem merge înainte. Ce nu putem face însă e să stăm locului.

Zoya se uită în josul muntelui. Gândul că ar fi trebuit să-l urce din nou îi făcu stomacul ghem.

— Haideți să mergem înainte.

Beebee dădu din cap în semn că era de acord.

Înainte să-și reia urcușul, Vaspine scoase o bucată de sfoară din rucsac și o legă de brâul lui Beebee, apoi de al Zoyei și într-un final, de-al său.

— Asta ar trebui să ne țină laolaltă.

Beebee chicoti.

— Dacă pică unul dintre noi, picăm toți.

Cei trei înfruntară ceața încă vreo oră, apoi Zoya observă că poteca aceea cotea undeva înaintea lor.

— Bun, spuse căpitanul, asta înseamnă că aproape am ajuns.

Aproape de cotitură, poteca se deschise într-o lespede uriașă de piatră care ieșea din munte. Restul culmii se înălța în spatele ei. În umbra peretelui uriaș, vremea era mai puțin rea. Câteva șuvițe de ceață persistau, dar în rest atmosfera era liniștită.

Zoya își trânti rucsacul pe jos și se uită în jurul ei. Fu surprinsă să constate că poteca se termina brusc în stâncă. Se frecă la ochi și clipi, ca să fie sigură că nu avea vedenii.

— De ce-ar face cineva o cărare care se termină într-o stâncă? îl întrebă pe căpitan.

— Chiar așa, de ce? fu de acord Vaspine.

Se duse în pas alert până acolo, își puse palmele pe stâncă, apoi se întoarse către Zoya și Beebee.

— Știți gluma aceea cu căpitanul care dispare?

— Nu, spuse Zoya.

— Acum îl vezi — Vaspine sări puțin spre stânga —, acum nu-l mai vezi!

Abia după o clipă Zoya realizează că Vaspine se făcuse nevăzut. Când conștientiză ce se întâmplase, creierul aproape că-i implodă. Ea și Beebee își aruncară o privire, amândoi uluiți, apoi alergară într-un suflet până la stâncă să investigheze ce se petrecuse. Cercetară atent locul în care căpitanul dispăruse, dar nici urmă de el. Zoya ridică din umeri nedumerită.

— Va trebui să-ți dai mai mult silința, se auzi vocea lui Vaspine.

Zoya se întoarse și se îndreptă către locul din care părea să vină.

— Mai aproape, zise Vaspine.

Zoya se plimbă înainte și-napoi pe lângă locul cu pricina, dar nu zări nimic. Apoi, ceva de pe suprafața stâncii îi atrase atenția. În locul în care ea văzuse o singură bucată de stâncă se aflau, de fapt, două, înclinate în așa fel încât să pară că era doar una. Zoya se duse țintă într-acolo și observă că între ele era o crăpătură suficient de lată pentru ca prin ea

să poată pătrunde un om. Întinse o mână înăuntru, iar acolo, chicotind, dădu peste căpitan..

Vaspine ieși anevoie prin deschizătură.

— Mișto, nu?

— Incredibil, spuse Beebee. Acolo-i seiful?

Căpitanul dădu din cap în semn că nu.

— Nu, dar așa reușea Jupiter să-l țină ascuns de mâinile lacome de pe insula asta.

Se strecură înapoi prin deschizătură.

— Haideți să vedeți!

Zoya îl urmă prima, strecurându-se într-o parte. Beebee veni și el apoi, cu rucsacul ridicat deasupra capului pentru a putea încăpea înăuntru. Deschizătura se lărgi în scurt timp, permițându-le celor trei să înainteze. Zoya auzea ecoul pașilor făcuți de căpitan, deși pe el nu-l vedea.

— Încă puțin, îl auzi spunând.

Tunelul deveni atât de întunecat, încât abia dacă mai vedeau pe unde pășeau. Firișoare de apă se scurgeau pe pereți, iar șipotele lor erau asurzitoare în acel spațiu închis. Ceva mai în față, Zoya zări o fantă luminoasă, în mijlocul căreia se profila silueta căpitanului. Când ajunse acolo, Zoya se văzu nevoită să se oprească un moment pentru a pricepe ce vedea. Ajunseseră la buza unei văi verzi luxuriante. Câmpiile uscate și întinderile banale fuseseră înlocuite de un șes bogat, flancat de două stânci abrupte. De-a lungul său erau presărate formațiuni stâncoase înalte, acoperite cu mușchi verde gros, cascade

ropotitoare, crânguri de copaci, flori de toate culorile și formele și un mic lac.

— Cum de *există* așa ceva? întrebă Zoya.

— E o vale adăpostită, îi explică Vaspine. Iar faptul că e protejată de acești pereți înalți mai înseamnă și că are propriul climat. Aerul rece nu ajunge până aici, iar razele soarelui bat fix deasupra ei. Adaugă și un strop de ploaie și tocmai ai descris Paradisul.

— Unde-i seiful? întrebă Beebee.

Vaspine arată înspre peretele estic al văii, către un loc aflat pe la jumătatea lui: un cerc alb, la care puteai ajunge — din câte-și dădea Zoya seama — doar urcând treptele unei scări săpate în piatră. Zoya aprecie că prin cercul alb puteau trece dintr-odată trei oameni. Își fixă binoclul asupra cercului și constată că era ușa seifului. Niturile sale erau cât capul Zoyei și păreau să fie făcute din același metal ca al pandantivului ei, doar părând albe în lumina soarelui.

— Să mergem, spuse Zoya.

Urmară poteca până în vale, apoi traversară pășunea și urcară treptele. Ușa era chiar mai mare decât apreciasse Zoya — era lată, poate, cât cinci oameni.

— Trebuie să fie un seif uriaș.

Își lăsară rucsacurile, apoi Vaspine și Beebee îi făcură semn Zoyei să se apropie.

— Ce trebuie să fac?

— Încearcă pandantivul, spuse Vaspine.

Zoya își desfăcu medalionul de la gât. Simți cum îi vibrează în palmă. Iar culoarea i se preschimbase din negrul obișnuit într-un albastru-deschis, vibrant.

— E un început bun, interveni Vaspine.

Zoya se îndreptă spre ușă. Cu fiecare pas, medalionul lumina tot mai puternic, până când începu să strălucească de-a dreptul. Când mai avea vreo cinci pași până la ușă, vibrațiile deveniră violente, emițând un sunet atât de puternic, încât Zoya fu tentată să-și astupe urechile. Cu fiecare pas, senzația se intensifica, iar Zoyei îi venea tot mai greu să-l țină în mână.

— O să-i dau drumul!

— Ba nu, spuse Vaspine.

Zoya îl strânse și mai tare în pumn. Făcu încă un pas și, din nou, vibrațiile deveniră și mai puternice. Dar în acel moment Zoya realizează că, de fapt, medalionul nu mai vibra, ci era tras înspre ușă. Mai făcu un pas — aproape că ajunsese —, iar vibrațiile continuă să se intensifice. Fără să mai ezite, lipi medalionul de ușă. În secunda în care pandantivul atinse metalul se auzi un șuierat puternic, iar ușa glisă spre peretele din dreapta Zoyei. În fața ei se afla o deschizătură. Vaspine și Beebee veniră în fugă la ea și aruncară o privire înăuntru.

Seiful era cât puntea *Libelulei*, iar pereții erau sculptați într-o formă alungită perfectă și la fel de netezi ca porțelanul. Un șir de plinte, înalte cât Zoya, se întindeau de-o parte și de alta. Pe fiecare dintre ele ședea câte un cufăr ornat din lemn, cu capacul deschis, care lăsa la vedere mormane de nestemate și aur. Zoya păși în încăpere, învârtindu-se ca să o poată cuprinde pe toată. Se duse la cel mai apropiat cufăr, apucă un pumn de monede și le lăsă să i se scurgă printre degete înapoi în grămadă.

— Doamne Dumnezeu, făcu ea, întorcându-se spre ceilalți.

Vaspine zâmbi.

— Cred că sunt... Zoya se uită de jur împrejur... mii de cufere aici.

— Cel puțin, zise căpitanul.

— Unde se află cristalul?

Vaspine ridică din umeri.

— Va trebui să-l căutăm.

Zoya dădu din cap, amuzată că tatăl ei ascunsese ceva atât de prețios între atâtea flecușete. Vaspine și Beebee se apucară și ei să caute, scotocind printre monede și nestemate, fără să știe sigur ce anume căutau, dar sperând că aveau să-și dea seama atunci când îl găseau. La un moment dat, Zoya dădu peste un cristal neted, albastru, descoperire care-o entuziasma peste poate. Îl trase din grămada de monede,

pe care le dădu la o parte de parc-ar fi fost niște simple pietricele, dar constată dezamăgită că era bătut într-o tiară de argint.

— De ce-a adunat *atâția* bani? îl întrebă pe căpitan. De ce nu i-a dăruit?

Vaspine se duse la un alt cufăr, iar din morman scoase un ghiul de aur. Și-l puse pe deget.

— Poliță de asigurare. Pirateria e periculoasă. Tatăl tău a strâns toate astea în caz că s-ar fi văzut nevoit s-o ia de la capăt.

Zoya își țuguie buzele.

— Și asta vrea Kane? Mi-a ucis părinții pentru toate *astea*?

— Pentru toate astea și pentru cristal, răspunse Vaspine.

În cele din urmă, Zoya dădu peste cristalul Algrod fixat în lateralul unui cufăr, îngropat sub o lupă din aur și un compas din argint. Zoya desprinsе nestemată cu grijă, apoi o ridică în bătaia luminii. Sigur era cristalul pe care-l căutau.

— L-am găsit!

Cristalul era ceva mai mare decât palma ei — o nestemată grea, diformă, de culoarea chihlimbarului, mai lungă într-o parte, chestie care-o făcea să arate ca un cartof. Laturile îi erau dungate, era pe jumătate strălucitor, pe jumătate opac, în funcție de poziția din care-l privea și de felul în care picau razele

de lumină care pătrundeau prin ușă pe suprafața sa. Căpitanul și Beebee se apropiară și ei și se aplecară să vadă cristalul. Căpitanul încuviință din cap.

— Bingo.

Își trecu un deget peste marginea cristalului, iar vârful îi fu acoperit de o pudră fină.

— Cred că tatăl tău nu cunoștea adevărata valoare a cristalului ăstuia.

— Nu, spuse Zoya, uitându-se la cufăr. Nici eu n-am știut.

Zoya se uită la Beebee. Vlăjganul nu spuse nimic, dar îi zâmbi. Când îi surprinse privirea, îi făcu semn cu ochiul.

— Haideți să ne umplem rucsacurile și s-o ștergem până nu se lasă seara!

Își goliră rucsacurile de toate lucrurile de care era puțin probabil să mai aibă nevoie la întoarcere și le ticsiră cu aur. Zoya puse cristalul Algrond în buzunarul cămășii sale, înfășurându-l atent într-o batistă. Odată ce fură pline, puseră rucsacurile grămadă în fața ușii. Zoya se uită la tot aurul care rămăsese, aproape trei sferturi din cantitatea inițială.

— Ce vom face cu comoara asta?

— O vom lăsa aici, spuse Vaspine. Noi am venit să luăm cristalul.

— Dar dacă o găsește cineva?

— N-au fost în stare să o găsească timp de zece ani, răspunse Vaspine. De ce-ar face-o acum? După ce vom fi scăpat de Kane, ne vom întoarce, vom lua ce a mai rămas și le-o vom da celor care au nevoie de ea.

— Așa cum și-ar fi dorit tata, spuse Zoya.

Vaspine o bătu pe spate.

— Așa cum și-ar fi dorit tatăl tău.

Zoya nu spuse nimic, dar se simți inundată de o căldură plăcută. Vaspine îi conduse afară și împreună cărară rucsacurile pline cu aur pe trepte în jos. Când fură toți cu picioarele pe pământ, ușa glisă din nou și se închise. Sunetul îi luă prin surprindere, așa că toți se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Când realizară ce se întâmplase, începură să râdă.

— Bună treabă, spuse Zoya.

— Perfect de acord, se-auzi o voce din spatele lor. De fapt, aș îndrăzni să spun chiar că ați fost păcăliți bine de tot.

Zoya, Vaspine și Beebee se întoarseră. La câțiva pași de ei se afla Lendon Kane cu doi dintre oamenii lui. Toți aveau în mână câte o armă, fiecare îndreptată către Zoya.

Vaspine se puse în fața ei. În clipa în care făcu asta, Kane își îndreptă arma spre el.

— Puneți alea aici, spuse el arătând înspre rucsacuri. Vaspine se uită la ei, apoi se aplecă să le ridice. I le aruncă pe primele două, dar când îl luă pe-al treilea, Zoya observă că Vaspine apucă și un pumn de pietriș. Îl strecură în buzunar, apoi azvârli și cel de-al treilea rucsac la picioarele lui Kane.

— Mulțumesc, spuse Kane. Dacă ați fi fost atât de cooperanți și mai devreme, toată situația asta neplăcută ar fi putut fi evitată.

— Nu e nevoie să creăm nicio situație neplăcută, spuse Vaspine, cu ochii scăpărându-i. În stânga lui, Beebee păși înainte, dar căpitanul îi făcu semn să se oprească.

— Te înșeli, răspunse Kane. Am fost răbdător până acum, dar răbdarea mea a luat sfârșit.

— Și a mea, mârâi Beebee.

Obosit, Kane își mută privirea asupra vlăjganului.

— Spune-i pitbullului tău să șadă cuminte, spuse el, adresându-i-se lui Vaspine, sau îi voi găuri craniul cu un glonț.

Vaspine îi făcu semn lui Beebee să nu mai scoată o vorbă.

— Chiar credeți că veți putea fugi de mine? continuă Kane. Chiar credeți că mica voastră excursie prin Trecătoarea Dalmațiană va fi sfârșitul? Tot ce-ați reușit să faceți, cu toate schemele voastre, a fost să-mi aduceți pandantivul, exact unde aveam nevoie de el. Iar acum, după zece ani, cristalul e în sfârșit al meu.

Kane rânji.

— Ar trebui să vă mulțumesc.

Vaspine continuă să-l privească fix, deși Zoya observă că începuse să-și miște mâna în buzunarul în care avea pietrișul.

— N-am bătut atâta drum ca să te-auzim pe tine vorbind. Dă-te la o parte!

Kane trase un foc în aer.

— Ajunge! urlă el.

Trase încă un foc, apoi își îndreaptă arma spre Vaspine.

— Îmi vei da pandantivul, după care tu și prietenii tăi veți muri.

Vaspine își strânse pumnii, apoi îi șopti lui Beebe din colțul gurii.

— Kane e al meu. Ceilalți sunt ai tăi, din stânga și din dreapta. Doboară-i!

— Carlos, nu pricepi? mârâi Kane amenințător. N-aveți cum să scăpați. Ați fost învinși. Toate planurile voastre sunt inutile acum.

Vaspine o privi pe Zoya.

— Îți vei da seama când trebuie s-o iei la fugă. Nu te opri până nu ajungi la corabie. Nu te uita înapoi. Spune-i lui Rosie să plece. Bine?

Zoya dădu din cap că da.

Kane făcu un pas înainte și aținți arma între ochii lui Vaspine.

— O să mori, urlă el.

Vaspine zâmbi, apoi trase aer adânc în piept și-i răspunse calm.

— Nu azi.

Și spunând acestea, scoase pumnul de pietriș din buzunar și-l aruncă în ochii lui Kane și ai oame-

nilor lui. Pirații își lăsară imediat armele, iar Vaspine și Beebee se năpustiră asupra lor, vlăjganul pocnindu-l pe piratul din stânga lui Kane, iar căpitanul prinzându-l cu putere pe Kane de mijloc.

Zoya îi văzu pe cei cinci prăvălindu-se la pământ. Fără să ezite, o luă la goană către un crâng aflat în apropiere, tâșni printre copaci și continuă să alerge la deal spre intrarea în vale. Când ajunse acolo, ignorând instrucțiunile lui Vaspine, privi în urma ei. Îi zări pe căpitan și pe Beebee luptându-se în iarbă și se chinui să-și înăbușe impulsul de-a se întoarce.

Când ajunse la poteca dintre prăpăstii, ceața se risipise aproape de tot, iar vântul se potolise și el. De acolo, sub ochi i se derula muntele întreg, până la pădurea de la poalele lui. Cu destinația în minte, își dublă efortul, gonind în jos pe cărare, de-a lungul stâncilor. De fiecare dată când piciorul ei atinge pământul, o durere puternică îi străfulgera genunchii, dar continuă să fugă. Alergă vreo oră, până când simți că fiecare mușchi din trupul ei ardea și că n-ar mai fi fost în stare să mai facă nici măcar un singur pas, așa că se prăbuși pe un bolovan. Rămase acolo nemișcată până-și recăpătă suflul, strângând la piept cristalul Algrond și numărând de la zece la unu, în încercarea de a-și liniști inima care bătea să-i spargă pieptul.

În timp ce-și croia drum prin pădure, soarele cobora spre apus după dealuri. Aruncă o privire în urma ei, vrând să vadă dacă nu cumva cineva se afla pe urmele ei. Tot ce putu distinge fură câteva contururi diforme, dar era mult prea întuneric ca să-și dea seama dacă erau ale unor oameni și, oricum, nu avea de gând să zăbovească pentru a afla.

Când încercă să alerge din nou, constată ca abia dacă se mai putea mișca, așa că ultimii kilometri până la corabie îi parcurse mai mult mergând decât fugind. Primul pe care-l zări fu Doctorul. Când îl văzu, Zoya se prăbuși în genunchi pe iarbă. Următoarele minute fură învăluite în ceață. Își aminti cum cineva o ridicase și o urcase pe corabie, apoi o acoperise cu o pătură. Își mai aminti chipul zâmbitor al lui Bucker și vocea Doctorului care-l trimitea după Rosie.

Apoi totul se întunecă.

Ceva mai târziu, se trezi într-o cameră slab luminată. Lângă ea distinsese siluetele câtorva oameni. Treptat, obișnuindu-se cu întunericul, îi recunoscă pe Bucker, Rosie, Cid și pe Doctor. Rucsacul Zoyei zăcea lângă Rosie, iar conținutul îi fusese răsturnat pe masă. În mână, Rosie ținea cristalul Algrond. I-l oferi Doctorului, care o zbughi imediat spre

laborator. Apoi Rosie se întoarse spre Zoya. Fata încercă să se ridice, dar Rosie o opri.

— Odihnește-te, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Zoya reuși să îngaime două cuvinte.

— Ambuscadă. Kane.

Cid sări de pe scaun.

— Știam eu! Știam că n-ar fi trebuit să-i lăsăm să plece singuri!

Rosie îi făcu un semn să se calmeze.

— Nu. Povestea asta a fost o greșeală. N-ar fi trebuit să se ducă după cristal. Beebee avea dreptate.

— Poate, spuse Rosie, conducându-l pe Cid înapoi la scaunul lui. Dar acum trebuie să vedem ce-i de făcut în situația actuală. Așa că propun s-o ascultăm pe Zoya.

Cid se așeză.

— Îmi pare rău, puștoaico.

Zoya clipi, în continuare amețită. Când fu pregătită, își dresе glasul.

— Ne-au prins lângă seif. Tocmai ce umpluserăm rucsacurile și ne pregăteam să ne întoarcem...

Tuși.

— ...când și-au făcut apariția din spatele nostru.

— Câți erau? întrebă Rosie.

Zoya și-i imaginează.

— Kane și încă doi.

— Înarmați? întrebă Cid.

Zoya dădu din cap că da.

— Așa cred. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e căpitanul spunându-mi să fug.

— Știi ce s-a întâmplat cu Beebee și căpitanul?

Zoya își aminti siluetele care se profilau la orizont.

— Era cineva pe munte când eu ajunsesem deja la poalele lui. Cred.

— Pentru mine-i suficient, spuse Rosie, întorcându-se spre Cid. Trebuie să ne ducem după ei.

— Nu! strigă Zoya, ridicându-se.

Rosie o mângâie pe cap.

— E în regulă, ne-ai spus destule.

— Nu! spuse Zoya din nou.

— Care-i problema?

— Căpitanul a spus să nu faceți asta. Ia-ne de aici, zise fata cu vocea sugrumată. A zis să fugim.

Zoya începu să tușească. Bucker sări de la locul lui și-i oferă un pahar de apă.

Cid se uită la Rosie.

— Neghiobul ăla vrea să fugim!

— Iar noi n-o vom face, răspunse Rosie, cu vocea tremurândă. Trebuia să merg și eu de la bun început. Acum clar nu-i las aici!

Cid fu de acord.

— Mă duc să adun oamenii.

Rosie rămase cu Zoya cât Cid se duse să organizeze echipa care avea să-i caute pe Vaspine și Beebee. Repetă detaliile traseului până la seif, apoi plecă, spunându-i lui Bucker să stea de pază. Zoya așteptă câteva minute după ce Rosie plecă, apoi se ridică în picioare, clătinându-se. Se dezechilibra un moment, apoi se redresă sprijinindu-se de tăblia patului. Bucker încercă s-o facă să se așeze din nou pe pat, dar fata îl flitui.

— Suntem în situația asta din cauza mea, spuse ea. Mă duc să ajut cum pot.

O găsiră pe Rosie în vârful pasarelei, stând cu ochii pe oamenii lui Cid, aliniați pe iarbă dedesubt. Echipa număra cei mai buni spadasi ai ei, cât și cei mai buni pugiliști ai lui Beebee. Fiecare avea câte un rucsac și o armă. Tocmai când se pregătea să coboare și să le spună câteva cuvinte, cineva de pe punte strigă:

— E un bărbat rănit acolo jos!

Rosie alergă în cealaltă parte a corabiei și sări pe bord. Văzu jos silueta unui bărbat răvășit, bătut măr. Chinându-se să nu se prăbușească, rămase drept, sprijinindu-se de mânerul sabiei sale și ținându-se de plăcile desprinse ale carenei. Rosie zâmbi când îl zări, fiindcă îl recunoscuse imediat — chiar și așa, plin de tăieturi și de vânătăi și cu chipul însângerat.

— Căpitane! strigă ea.

Zoyei îi veni să plângă de ușurare. Îl urmări pe Vaspine, care se îndrepta către pasarelă, ignorându-i pe cei de pe iarbă când trecu pe lângă ei, dar și pe Rosie, care alergase în întâmpinarea lui. Rosie se întoarse, iar pe chipul ei se putea citi nedumerirea. Mișcările căpitanului erau încete, așa că în scurt timp femeia îl ajunsese din urmă.

— Carlos, mă bucur mult că ești teafăr!

— Zoya e aici? o întrebă.

Rosie îi făcu semn înspre fata care se afla pe punte. Căpitanul se opri, ca să o vadă cu ochii lui, apoi își reluă mersul.

— Avea cristalul la ea?

Rosie dădu din cap că da.

— Ce s-a întâmplat?

Vaspine nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Beebee?

Dar căpitanul nu se opri. Ajuns pe punte, își lăsă sabia cu lama pătată de sânge să cadă pe podeaua de lemn. Mâna îi era presărată cu tăieturi adânci și se umflase în locul în care se sprijinise de mânerul sabiei. Brațele și gâtul îi erau și ele pline de tăieturi. Șchiopătă până la puntea de comandă.

— Cid?

Pilotul îi aruncă o privire bărbatului bătut măr.

— Căpitane, tu ești?

— Cid, ia-ne de aici!

O singură privire fu de ajuns ca Cid să-și dea seama că Vaspine vorbea serios, așa că învârti timona, urlându-le instrucțiuni ajutoarelor sale. Mulțumit, Vaspine coborî înapoi pe punte și o luă șontâc-șontâc către cabina sa. Rosie i se alătură în preajma peretelui de lăzi.

— Carlos, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Suntem în siguranță? Unde-i Beebee?

Vaspine se opri. Pentru prima dată, Zoya reuși să-i vadă și ochii — injectați, încadrați de chipul plin de tăieturi și vânătăi. Căpitanul se uită la Rosie cu o privire atât de sfâșietoare, încât Zoya știu ce avea să spună înainte ca el să apuce să o facă. Brusc i se tăie răsufarea.

— Beebee a murit, Rosie. Beebee a murit.

Căpitanul se îndepărtă. Zoya vru să strige după el, să ție că nu era adevărat, că Beebee nu pățise nimic, dar știa că Vaspine spusese adevărul.

Abia după un minut Zoya simți că se putea ține pe picioare pentru a-l urma. Merse împleticindu-se în josul punții, până când se pomeni dinaintea ușii cabinei lui Vaspine. Căpitanul și Rosie erau înăuntru, iar Vaspine se afla în fața oglinzii, ștergându-și sângele de pe față cu un prosop.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rosie.

— Kane, răspunse Vaspine. Chipul i se încruntă. Se prăbuși apoi pe scaunul de lângă harta văzduhurilor.

— Asta voia de la bun început. Voia să mergem cu pandantivul la seif, iar eu am picat fix în capcana lui.

Lovi cu pumnul în hartă, împrăștiind indicatorii pe podea.

— M-a învins.

— Ne-a învins pe toți, spuse Rosie.

— Dar el *cu mine* se juca.

Zoya intră în cabină, ridică unul dintre prosoapele aruncate de căpitan, îl clăti în chiuveta din colț și i-l dădu lui Vaspine. Cu ochii roșii și umflați, îl ținu întins până când căpitanul i-l luă din mână. Vaspine încercă să zâmbească și începu să-și tamponeze tăieturile.

— Spune-mi cum, ceru ea. Trebuie să știi.

Vaspine oftă. Când vorbi, vocea lui era calmă.

— După ce-ai plecat, ne-am luptat. Beebee a reușit să-l doboare imediat pe unul dintre ei. L-a aruncat de pe trepte. Mai rămăseseră Kane și încă unul. Beebee s-a dus după el, iar eu am rămas cu Kane. Îl dezarmasem de la prima lovitură. Am văzut că-și ridică arma, așa că m-am năpustit din nou asupra lui și l-am doborât la pământ. Am reușit să-i smulg arma din mână și s-o arunc, dar apoi el și-a scos pumnul, așa că a trebuit să mă retrag. Am sărit în picioare și m-am dat în spate. Știam că am și eu un pumnal îndesat în bocancul drept, dar n-am avut timp să-l scot. S-a aruncat imediat asupra mea. Aproape că-l împinsesem într-o parte, dar m-a nimerit...

Vaspine își ridică brațul drept, dezvăluind o tăietură de la cot până la încheietură.

— Nu e chiar așa de nasoală pe cât pare, dar nu mi-am mai putut folosi brațul. Pumnalul era în bocancul drept, iar asta însemna că trebuia să-l apuc

cu mâna stângă. Am așteptat să mă atace din nou, apoi m-am ferit. Asta era șansa mea. Am încercat să-l scot, dar era blocat. A trebuit să trag de el cu putere. Când l-am scos, m-am întors, dar Kane se pregătea deja să atace, așa că m-am așezat în poziție...

Făcu o pauză.

— Niciunul nu l-a văzut venind.

— Beebee, spuse Rosie.

Căpitanul încuviință.

— A sărit în fața lui Kane. N-am văzut pumnul străpungându-l, dar am văzut sângele. A căzut în genunchi dinaintea mea. Era alb ca varul.

— Și Kane?

— M-am dus după el, spuse Vaspine. Dar a fugit. Beebee era rănit în zona pieptului. Probabil că pumnul i-a străpuns inima.

Rosie își puse mâna pe mâna lui Vaspine.

— N-a fost vina ta, Carlos.

— Ba da! răbufni căpitanul. Eu am fost cel care a insistat să mergem la seif. Beebee știa că-i o idee proastă și a avut curajul să mi-o și spună în față. Iar acum e mort!

— Carlos...

— Nu! țipă Vaspine. N-ar fi trebuit să ne ducem acolo.

Ieșirea căpitanului o făcu pe Zoya să tresară. Rosie se duse la ea și își puse o mână pe după umerii

ei. În răstimp, Zoya se uită la chipul căpitanului. Arăta bizar, de parcă n-ar fi fost acolo.

— Ce ne facem acum? întrebă în cele din urmă.

Vaspine își frecă fruntea.

— Zburăm cât mai departe de insula asta.

— Abia dacă mai avem bani, spuse Rosie. Și nici cu hrana nu stăm mai bine.

— Nu vom mai avea de *niciunele* dacă ne prinde Kane aici!

Rosie îl privi cu atenție.

— Vei fi bine, Carlos?

— Nu cred că voi mai fi bine vreodată.

Zoya se îndepărtă de cabina lui Vaspine împletindu-se. Era palidă. Se aplecă, tremurând, în soarele după-amiezii.

— Nu, se trezi spunând în timp ce mergea. Nu, nu, nu!

Alergă spre cabina ei și se prăbuși pe pat, cu fața îngropată în pernă, plângând în hohote. Timp de o jumătate de oră, se legănă înainte și înapoi până când suspinele i se transformară în scâncete. Se ascunse cu totul sub o pătură și rămase așa, în timp ce gândurile îi zburau neîncetat la Beebee.

Fiindcă îi era rău, hotărî să iasă din cabină. Fără să se gândească prea mult, se duse ținută spre gabia lui Bucker. Îl găsi ghemuit într-un colț, cu ochii roșii și umflați. Când o observă, își șterse repede lacrimile.

— Ești OK?

— Tu ești? îl întreabă Zoya.

Bucker dădu din cap că nu.

— Nici eu, zise Zoya.

— Nu-mi vine să cred. Mă tot aștept să-l aud strigând.

Zoya sfredeli podeaua cu piciorul și se uită în zare, evitându-i privirea lui Bucker.

— Știi că el nici măcar n-a vrut să meargă? Pe insulă. A fost decizia mea. Eu i-am obligat. E vina mea.

Bucker clătină din cap.

— Nu, e vina lui Kane. El e ăla care ne urmărește. El e cel care l-a ucis pe Beebee. Kane e de vină. Dar trebuie să facem ceva sau chiar va fi vina *noastră*. Asta și-ar fi dorit Beebee.

Bucker o prinse brusc pe Zoya de braț.

— Mereu zicea că trebuie să te lupți cu cei mai răi, chiar și atunci când nu vrei s-o faci. Pentru că, dacă n-o faci tu, nimeni n-o va face.

Își șterse chipul.

— Trebuie să mergem după el, Zoya. Să-l facem să plătească.

— Ne vor distruge, spuse Zoya.

— Ar putea distruge orice corabie.

— S-ar putea să ne lase în pace acum.

— S-ar putea duce după alții.

Bucker avea dreptate. Beebee avusese dreptate. Kane n-avea să renunțe. Avea să-i urmărească până-i prindea, apoi avea să-i nimicească. După care avea să găsească altceva de distrus. Și-avea să

hărțuiască văzduhurile până când cineva avea să distrugă *Umbra* sau chiar pe el.

Zoya tocmai se pregătea să-i spună toate astea lui Bucker când se pomeni trântită într-o margine a gabiei. Corabia coborî brusc, înclinându-se spre dreapta. Când se opri, Zoya se ridică și se uită în jos peste margine. Un grup de oameni se adunase la puntea de comandă. La timonă se aflau Cid și căpitanul.

— Ce se petrece? întrebă Bucker.

— Cred, spuse Zoya, privind norii preschim-bându-se deasupra ei, că avem o nouă destinație.

Zoya traversase greementul deja de atâtea ori, încât de data asta îl întrecu pe Bucker și ajunse pe punte înaintea lui. Când ateriză și el în urma ei, îi aruncă o privire.

— Promit că e ultima oară.

De la arborele mare se duseră către puntea de comandă. Pe drum auzi pași rapizi în urma lor, iar Rosie, mergând cu pumnii strânși, îi întrecu o clipă mai târziu.

— Pare furioasă, spuse Zoya.

Lui Bucker părea să-i fie teamă.

— Mai bine ne-am grăbi să ajungem acolo.

Căpitanul și Cid erau tot la timonă când ajunseră și ei la puntea de comandă. La baza scărilor se afla Doctorul, cu privirea asupra bucății de pânză solară din poala sa. Rosie se urcase pe margine la tribord și cerceta împrejurimile. Îi strigă căpitanului peste umăr:

— Ce se petrece? Încotro ne îndreptăm?

Vaspine se uită la ea, apoi coborî treptele punții de comandă.

— Plecăm de-aici.

— Încotro?

— Oriunde.

Rosie dădu din cap nemulțumită.

— Nu vom ajunge la timp. N-am reparat corabia.

Doctore, ai făcut-o cumva?

Doctorul își ridică privirea.

— Pare că am reparat-o?

Rosie întinse o mână, în semn că tocmai își demonstrase punctul de vedere.

Căpitanul oftă.

— Trebuie să plecăm.

Rosie îl fixă cu privirea în timp ce corabia scârțâia din toate balamalele. În cele din urmă, rupse tăcerea.

— Ți-e teamă.

Ochii lui Vaspine scăpărară.

— Ce vrei de la mine? Să rămânem aici și să murim cu toții? Fiindcă asta o să se întâmple dacă nu plecăm. Mai devreme sau mai târziu, ne va găsi.

Se uită în ochii ei până când Rosie își mută privirea, apoi adună restul echipajului.

— Ascultați-mă cu toții! Nu există om pe corabia asta care să-și dorească să-l distrugă pe Kane mai mult decât mine. Dar nu-mi surâde ideea sinuciderii și bănuiesc că nici vouă.

Zoya îl privi cu ochi goi. Pe dinăuntru, începea să clocotească de furie. Văzu negru în fața ochilor și se văzu nevoită să se scuture ca să-și revină. Era tristă. Era obosită. Dar mai mult decât atât, era furioasă. Un junghi o străbătu gândindu-se la tot ce făcuse Kane — anii pe care și i-ar fi putut petrece alături de părinții ei, acum doar o iluzie din cauza lăcomiei lui Kane. Se gândi la toți oamenii buni care avuseseră grijă de ea și care fuseseră uciși, iar furia ei nu făcu decât să crească. Dintr-odată, pur și simplu explodează.

— Opriți-vă!

Zoya se duse în mijlocul grupului și-l privi pe căpitan.

— Trebuie să ne oprim. Am fugit, a venit după noi. Am fugit din nou, Beebee a murit. L-a ucis și pe dl Whycherley, mi-a omorât și părinții. Cine urmează? Tu? Rosie? Cid? Bucker? Ajunge!

Zoya lovi cu pumnul în lateralul punții de comandă.

— Beebee avea dreptate. Tata avea dreptate. Trebuie să ne luptăm cu Kane. Spui că a vânat cristalul toți anii ăștia, că nu va renunța. Trebuie să-l distrugem o dată pentru totdeauna. Dacă nu ne ridicăm noi împotriva lui, cine o va face? Câți oameni va mai ucide până când îl va opri cineva? Trebuie să fim noi aceia!

Zoya începu să respire greu pe măsură ce tensiunea dinăuntru ei se risipea. Pentru prima oară de zile bune, se simțea liniștită. Surprinse zâmbetul lui Bucker cu colțul ochiului în timp ce căpitanul se apropia de ea.

— Zoya, spuse Vaspine, coborând privirea, noi doi am fost norocoși că ne-am întors în viață de la seif. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atât de norocoși.

— Nu-mi pasă, răspunse Zoya. Într-un fel sau altul, Kane i-a rănit pe toți oamenii importanți pentru mine. Imporanți pentru noi toți. Trebuie să plătească.

Vaspine se întoarse către restul echipajului său.

— Sunteți de acord?

Pirații începură să murmure. Apoi capetele începură să se plece aprobator.

— Da!

— Da, m-am săturat de tipul ăsta.

— Nimeni nu omoară un membru al *Libelulei* și scapă nepedepsit!

Vaspine lăsă capul în jos în semn că înțelesese. Se uită înspre Rosie și Cid, amândoi fiind de acord.

— Foarte bine, în acest caz, spuse el. La răsărit, vom lua urma *Umbrei* și nu ne vom opri până când nu vom pune capăt terorii pe care a instituit-o. Cu orice preț.

Cu bruma de hrană care le mai rămăsese, echipajul petrecu până târziu în noapte. Vaspine declarase participarea obligatorie (mai puțin pentru Doctor) — *trebuiau* să-i celebreze viața lui Beebee.

— Deci, în timp ce eu îmi petrec seara lucrând la bila aia de lumină, voi vă distrați?

Doctorul părăsi în trombă puntea, bombănind.

— Foarte corect.

Zoya se duse însă la petrecere. Beebee devenise foarte important pentru ea în scurta perioadă în care apucase să-l cunoască. Așa că-și dorea să își ia la revedere cum se cuvine.

Spre sfârșitul serii, se trezi singură cu Cid la pupă. Pilotul își pusese o halbă de bere pe margine și își trecea mâna de-a lungul lemnului, fumându-și pipa. Îi aruncă o privire Zoyei când observă că se apropia.

— Mă gândeam să-i facem o plăcuță lui Beebee. S-o punem aici.

Zoyei îi sclipiră ochii.

— E o idee bună.

— Și ție ar trebui să-ți facem una, că tot ești de viță nobilă în lumea piraților.

Zoya roși, apoi își lăsă privirea în jos.

— Nu-s decât o puștoaică oarecare.

— Nici vorbă! spuse Cid, suflând un vălătuc de fum. Mi-am dat seama că nu ești o oarecare din clipa în care te-am zărit.

Zoya zâmbi. Cid își termină pipa, scoase din ea scrumul rămas, apoi o puse la loc în buzunar. Își luă berea de pe bord și o sărută pe Zoya pe frunte.

— Dar nu-ți face griji, pentru mine vei fi mereu o novice.

Și spunând acestea, îi făcu cu ochiul și se îndepărtă.

*

Puntea era aproape pustie când Zoya ieși din cabina ei în dimineța următoare. Mai erau doar trei oameni — Cid, care-și ocupase deja locul la puntea de comandă și arăta de parcă n-ar fi pus vreodată gura pe alcool, plus Rosie și Charlie, care luau micul dejun. Zoya se duse la ei.

— ‘Neața!

— Unde suntem? întrebă Zoya.

— Undeva la vest de Munții Dalmațieni, răspunse Rosie. Ne întoarcem la Insula din Ceruri.

— Dar credeam că suntem pe urmele lui Kane acum.

— Așa e. Dar trebuie să ne dăm seama mai întâi unde a dispărut. Charlie se va duce să întrebe.

— Cândva am lucrat în Moonfall, îi explică Charlie când zări expresia uluită de pe chipul Zoyei. Mai am niște prieteni pe-acolo.

Zoya înțelese.

— Charlie o să sară, reluu Rosie, va cumpăra niște provizii cu ce ne-a mai rămas din raidul de pe croazieră și va recurge la niște favoruri restante pentru a obține informații. Între timp, Doctorul va aprinde noul soare în miniatură.

— Și pe urmă?

— La asta se gândește căpitanul acum, spuse Rosie. Acum du-te și mănâncă ceva! Trebuie să fii în formă maximă azi.

— Dar...

— Du-te!

Zoya cedă și se îndreptă către popotă. Abia dacă mai găsi ceva de mâncare, dar, chiar și-așa, reuși să mănânce câteva felii de pâine prăjită. Când termină, *Libelula* spinteca deja atmosfera pe care o traversase cu câteva zile în urmă, apropiindu-se de Insula din Ceruri dinspre sud. Își aminti după-amiaza aceea în care stătuse pe umerii lui Beebee.

Se opriă deasupra lanului unui fermier la vreo 1,5 kilometri depărtare de oraș. Charlie era deja prins de o coardă aproape de bord. Rosie îi făcu apoi vânt peste bord și îl coborî cu ajutorul unui troliu, apoi, când Charlie fu pe pământ, Cid îi ridică înapoi în aer.

— Bun, spuse Rosie, iar acum să pregătim corabia de luptă.

Bucătarul se întoarse seara. Îl preluară de unde îl lăsaseră și-l ridicară pe corabie cu troliul. În spate avea patru rucsacuri cu provizii, pe care le trânti de îndată pe punte.

— În sfârșit, spuse el, frecându-și umerii.

Căpitanul venise în întâmpinarea lui, la fel și Cid, Rosie, Zoya, Bucker și majoritatea echipajului. Cu toate acestea, Charlie voia să discute în special cu Vaspine și cu Rosie, așa că îi trase deoparte de îndată ce se desprinsese de troliu. Zoya îi urmă, prefăcându-se că studiază cerul.

— Unde? întrebă Vaspine fără nicio altă introducere.

— În Trecătoarea Dalmațiană, răspunse Charlie.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă s-a gândit că noi într-acolo vom fugi.

— Sursele tale, spuse Vaspine, sunt de încredere?

— Ca toți cei care își fac veacul pe-acolo.

Vaspine se uită la Rosie.

— Ce părere ai?

Rosie ridică din umeri.

— Altceva mai bun n-avem.

— Bun atunci, zise Vaspine.

Îi făcu semn lui Charlie că poate să plece, apoi îl chemă pe Cid.

— Cât facem până la Trecătoarea Dalmațiană?

— De aici?

Cid își înclină capul, calculând mișcările Insulei din Ceruri față de Trecătoare. Chipul i se luminează.

— Patru ore.

— Să mergem atunci!

Cid dădu din cap și se duse la puntea de comandă, aruncând indicații de navigare, în stânga și-n dreapta, ajutoarelor sale. După ce pilotul se îndepărtă, Vaspine oftă.

— Vom fi într-adevăr la Trecătoare, dar nu cu coada între picioare, așa cum își închipuie Kane, îi spuse el lui Rosie, ci cu săbiile pregătite de luptă.

Apoi își aranjă vesta și se îndepărtă. Dar abia făcuse câțiva pași când se opri și strigă peste umăr.

— Rosie?

— Căpitane!

Vaspine aruncă un ochi spre rucsacurile cu provizii pe care le adusese Charlie.

— Spune-i să dubleze rațiile pentru toată lumea.

Prânzul fu tăcut. Nimeni nu ținu discursuri. Nu răsunară strigăte de luptă. De fapt, nimeni nu scoase o vorbă despre lupta care urma să aibă loc. Atmosfera o făcea pe Zoya să se simtă încordată, așa că se scuză de la masă și se duse pe punte. Trecuseră deja câteva ore de când Charlie se întorsese, ceea ce însemna că se apropiau de Trecătoarea Dalmațiană. Fără să vrea neapărat, nimeri în acel loc de la pupă unde-l învățase pe Beebee să ademenească păsările. Găsi doi grauri zburând de colo-colo când ajunse. Se opri să-i privească.

— Îmi lipsește deja, spuse o voce din spatele ei.

Zoya se întoarse și îl zări pe Bucker la puntea de comandă, cu câte un biscuit în fiecare mână. Îi aruncă ei unul.

— Nu puteam să te las să ratezi desertul.

Zoya zâmbi.

— Mersi.

Spre stânga, un stol de păsări zburau în rând cu corabia, iar lumina felinarelor se reflecta în penele lor lucioase.

— Ești OK? o întreabă Bucker.

— Da, sunt OK, răspunse Zoya. În mod surprinzător. Când a murit dl Whycherley, am fost furioasă. La fel și când a murit Beebee. Dar acum nu mai sunt.

— Foarte bine, spuse Bucker. Se urcă pe marginea bordului.

— Ți-e teamă? îl întreabă Zoya dintr-odată.

Bucker pufni.

— Mie? Teamă?

Zoya ridică o sprânceană.

Bucker zâmbi.

— Normal că mi-e. Toți oamenii pe care-i iubesc se pregătesc să se lupte cu cel mai înfricoșător om din lume. Nu vreau să mai moară nimeni.

Bucker lovi carena cu picioarele în timp ce Zoya se urca și ea lângă el.

— Știi, spuse ea, dl Whycherley obișnuia să-mi spună că am un cuvânt de zis asupra felului în care-mi trăiesc viața. Îmi spunea că pot să fac ceva cu ea. Aici, pe corabie, pentru prima oară, chiar fac ceva care contează. Cele mai multe lucruri care merită să fie îndeplinite nu sunt ușoare, iar să scăpăm de Kane e unul dintre ele. Dar am realizat că, atunci când există rău în lume, cineva trebuie să-l înfrunte, chiar dacă îi este teamă. Asta a făcut tata, asta voi face și eu.

Bucker o bătu pe spate.

— Sunt mândru de tine, Zo.

Zoya rânji. Lumina era mai slabă acum, iar Zoya aruncă o privire spre ceasul de la mâna lui Bucker.

— Cât e ceasul?

— Poftim?

— Se întunecă devreme, nu-i așa?

Bucker se încruntă.

— Ciudat...

Se uită în jur.

— Mă întreb...

Apoi împietri, cu privirea îndreptată către cer. Chipul îi deveni brusc mai palid decât al unei fantome.

— Ce-i? întrebă Zoya, întorcându-se și ea.

Mult mai sus, deasupra *Libelulei*, așezată printre nori de furtună, plutea o chestie enormă, de forma unui monolit. Fiind atât de mare, bloca lumina soarelui, aruncând în penumbră întreaga corabie de dedesubt. Zoya și Bucker rămaseră privind-o cu gurile căscate, apoi chestia începu, aproape imperceptibil, să coboare.

— E *Umbra*! spuse Bucker.

Dintre adulți, primul care reacționează fu Cid. Se aplecă peste puntea de comandă și strigă la ei.

— Hei, voi doi, jos, acum!

Zoya îl ajută pe Bucker să coboare, pe când Vaspine și Rosie își făceau apariția pe punte din cabina căpitanului. Vaspine îl prinse de guler pe un pirat care tocmai trecea pe lângă el.

— Du-te și adu-l pe Doctor.

— E... el? întrebă piratul.

— Doctorul, acum!

Vaspine se holbă la corabia uriașă, cu chipul încordat. Zăbovi încă o clipă, apoi rânji.

— Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.¹

Ceva din tonul vocii lui Vaspine — ceva din hotărârea cu care rostise cuvintele — o înveseli pe Zoya. Îl văzu cum își ia ochii de pe *Umbra* și se mobilizează.

— Pune o armură pe tine! urlă la un pirat aflat în apropiere.

1. *Noul Testament*, Matei 26: 52 (n. trad.).

— Ia-ți o armă!

Și Rosie dădea ordine în stânga și în dreapta.

— Ia-le! îi spuse unui pirat în timp ce-i înmâna câteva săbii. Asigură-te că toată lumea primește una.

— Nu sunt suficiente, spuse piratul cu vocea tremurândă.

— Spune-le celor care n-au să găsească ceva cu care să se apere.

Piratul dădu din cap și se îndepărtă, dând câte o sabie tuturor celor pe care-i întâlnea pe punte. Zoya îl luă pe Bucker și îl trase după ea la Rosie.

— Ce-i cu voi doi aici? Trebuie să vă duceți sub punte!

— Eu nu plec nicăieri, spuse Zoya. Kane vrea cristalul tatălui meu. Nu vă pot lăsa să luptați pentru mine.

Rosie o privi fix pe Zoya.

— Zoya...

— Vorbesc serios!

Rosie îi aruncă o privire lui Bucker.

— Bănuiesc că-mi vei spune același lucru.

— Cineva trebuie să aibă grijă de ea, zise el.

Rosie oftă.

— OK, aveți la dispoziție... — privi înspre *Umbra*, care parcursese deja jumătate din distanța care o despărțea de *Libelula* — cam cinci minute până când corabia va roi de oamenii lui Kane.

Zoya alergă într-un suflet până la cabina ei, de unde o luă pe Furtuna. Și-o prinse la brâu, se asigură ca era atașată bine, apoi ieși din nou. Puntea era acum plină de pirați care alergau să-și ocupe pozițiile, pregătindu-se de luptă. În mijlocul lor, Vaspine îl interoga pe Doctor.

— Tot ce vreau să știu, spuse Vaspine, este dacă ai reușit să reaprinzi soarele în miniatură.

Doctorul se foi.

— E în flăcări. Dar noi tot o singură pânză avem.

— Da sau nu?

Doctorul oftă.

— Nu vom fi la fel de rapizi ca odinioară, dar vom fi totuși pe-aproape.

— E suficient, zise Vaspine.

Apoi îl dădu pe Doctor la o parte și se duse la Cid. Pilotul se sprijinea de timonă, la fel de calm ca întotdeauna. La gât îi atârnau ochelarii săi norocoși și în mână avea o monedă. Când îl zări pe căpitan, aruncă sus în aer moneda și-o prinse în pumn.

— Dacă-i cap, ieșim cu bine din povestea asta, zise el.

— Dacă-i pajură, nu scapă ei cu viață, completă căpitanul zâmbind. Cid, prietene, să știi că lupta asta e a ta. Dacă nu zbori cum n-ai mai zburat nicicând până acum, n-avem nicio șansă în fața lor.

Cid zâmbi și puse moneda în buzunar.

— Asta numesc eu provocare.

Își luă poziția la timonă.

— Cid, îl opri căpitanul. Fă tot ce trebuie să faci!

Cid încuviință. Vaspine se întoarse la Rosie, care era înconjurată de spadasinii ei. Când îl auzi pe Vaspine strigând-o, le făcu semn să plece.

— Căpitane?

— Planul e să-i aducem aici, spuse el. Când ajung aici, du-te la cel mai mare și doboară-l.

Vaspine miji ochii.

— Iar după el?

— Ia-l pe următorul, răspunse Vaspine. Și tot așa, până când pe corabie vor rămâne doar ai noștri. S-a-nțeles?

— Da.

Vaspine se întoarse din nou, de data asta zăbovind cu privirea asupra întregii corăbii în timp ce bifa pe lista din capul lui tot ce aveau de făcut. După ce mai împărți vreo câteva ordine, păru mulțumit că totul era în regulă. Apoi dădu din cap și se îndreptă spre cabina lui. Rosie fu pe fază.

— Ce faci?

Vaspine o privi o clipă fără să scoată un cuvânt.

— Cea mai mare prostie din viața mea.

Apoi se făcu nevăzut.

Zoya și Bucker rămăseseră singuri. Zoya își căuta ceva de făcut, în timp ce restul echipajului era ocupat cu propriile îndatoriri. O căută pe punte pe Rosie și o găsi înfigând țepușe în exteriorul carenei.

— Rosie, strigă ea, te putem ajuta?

Rosie înfipse ultima țepușă și se îndepărtă.

— Veniți cu mine.

Zoya și Bucker o urmară la pupă, unde Cid și câteva dintre ajutoarele sale se adunaseră în jurul unei hărți.

— O să încerce să termine treaba asta înainte ca noi să fim gata, așa că trebuie să-l oprim. O să coborâm mult, spuse el. Lui îi va fi dificil să țină pasul cu noi. Vreau ca voi să fiți ochii mei. Trebuie să știu tot ce vedeți. Trebuie să-mi raportați tot — dealuri, turnuri, copaci, cascade, bolovani, munți. Până și vaci, dacă-mi stau în drum!

Cid le făcu semn să plece și le arată unde să se poziționeze, cât mai aproape de puntea de comandă.

O trimise pe Zoya într-un loc la tribord, iar pe Bucker, în același loc, dar la babord. Toți își ocupară pozițiile. Mulțumit, Cid se duse la timonă, își fixă ochelarii, își aprinse pipa și prinse cârma.

— Baftă!

Porni motoarele. Trecuseră câteva zile bune de când Zoya nu mai simțise adevărata forță a *Libellei* — mișcarea îi aruncă la podea pe ea și pe mulți dintre cei așezați în punctele de observație. Doctorul zâmbi prinzându-se de-un catarg, bucuros că putuse să fie de folos, chiar dacă n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dintre toți, doar Cid rămăsese în picioare, cu mâinile bine înfipite în timonă și spatele mai drept decât al unui trunchi de copac. Zoya se ridică de jos și-și reluă poziția, la timp pentru a simți o nouă smucitură — corabia începuse să coboare cu repeziciune. Reuși să se prindă de marginea bordului și să privească peste ea. Corabia străbătea cerul la vreo 30 m altitudine.

Cid balansa corabia în stânga și-n dreapta, o lăsa în jos, apoi o ridica din nou, totul în funcție de ce-i transmiteau ajutoarele sale. Rosie li se alătură celor de la observație, repetându-i lui Cid tot ce i se părea că pilotul nu auzea din cauza huruitului motoarelor. Când avu o clipă de răgaz, Zoya se uită după *Umbra*, care se afla acum la aproximativ 1,5 kilometri în urma lor, mai jos decât fusese înainte. Așteptându-l

pe căpitan, Cid încercă niște manevre de evitare. Dar fără folos. Ori de câte ori își zicea că a găsit o gaură prea mică pentru *Umbra*, Kane trecea prin ea oricum, făcând-o țândări.

— Tipul ăsta e maniac! strigă Cid, după ce *Umbra* mai distruse încă un pod.

— Pe asta ne și bazăm!

Zoya se întoarce și-l zări pe căpitan. Pe unul dintre brațe avea înfășurată o coardă elastică, iar în cealaltă mână ținea o clemă. Trânti echipamentul pe podea și sări pe puntea de comandă.

— Cum ne descurcăm? întrebă el.

— Cum ți se pare? spuse Cid.

Vaspine scrută orizontul.

— Încă te îndrepti către Trecătoarea Dalmațiană, nu-i așa?

— Da, asta aș face, spuse Cid, dacă nu m-ar mai întrerupe toată lumea!

Căpitanul începu să râdă.

— Du corabia spre est, e un canion în spatele acelei stânci. O scurtătură. Du-ne acolo, apoi permite-le să se apropie.

— Știu scurtătura, răbufni pilotul. Dar de ce naiba ai vrea să o luăm pe acolo? Vom fi ținte sigure!

— Ai încredere în mine, spuse Vaspine. Dacă n-o facem, s-a terminat oricum.

Cid bombăni, dar trase cârma spre tribord, așa cum i se ordonase. Corabia îl ascultă, tăind o vale adâncă prin pădurea de dedesubt. Un minut mai târziu, se avântară prin scurtătură chiar în clipa în care Zoya se aplecă să vadă mai bine. Goneau printr-un pasaj flancat de pereți colosali din granit care urcau până la cer. Din pereți se ițeau ici-colo case izolate, săpate în platforme bombate, ai căror proprietari îi priveau de după ferestre. Sub ei, un râu de sticlă serpuia de-a lungul canionului, croindu-și drum printre stânci. Câteva vase care alunecau la vale fuseseră date în lături de curentul puternic de aer creat de corabie.

— N-are cum să-i evite pe acei oameni, spuse Zoya.

— Nu lui Cid ar trebui să-i porți de grijă, replică Rosie. Ar putea cârmi și o cadă într-o tornadă. Pe tine ar trebui să te preocupe Kane. Lui chiar nu-i va păsa.

Zoya privi în urmă în momentul în care *Umbra* pătrunse cu o bubuitură prin deschizătura canionului. Trecătoarea era mai îngustă la capăt, lărgindu-se apoi spre mijloc, așa că pereții din granit îi răzuiră corabia lui Kane când năvăli printre ei. Odată ajunsă în canion, *Umbra* încetini o clipă ca să se redreseze, apoi accelerează din nou ca s-o prindă pe *Libelula* din urmă. În dreapta ei, căpitanul țipă de bucurie și-și ridică pumnul în aer.

— Au mușcat momeala!

— Cum adică? întrebă Zoya, dar căpitanul trecuse deja la altceva.

— Rosie?

— Căpitane!

— Avem o singură șansă. Vreau să pregătești echipajul de luptă. Oamenii lui Kane vor ajunge în câteva minute.

Rosie încuviință. Vaspine zâmbi, apoi se întoarse să plece. Însă, înainte de a apuca să facă vreun pas, fu trântit la podea de o zdruncinătură care zgudui întreaga corabie. Aproape toată lumea căzu, inclusiv Zoya, care se lovi cu capul de colțul unui felinar. Câteva momente nu mai văzu nimic, apoi își reveni și se pomeni că zăcea întinsă pe punte. Își frecă fruntea și încercă să se ridice, dar o durere puternică îi traversă fruntea și se prăbuși din nou. Singurul care rămăsese în picioare era Cid.

— Ce-a fost asta? întrebă Zoya, deși știa răspunsul. Deasupra lui Cid, spre dreapta, se profila amenințătoare carena roșu cu negru a *Umbrei*, cu o adâncitură în metal în partea cu care lovise *Libelula*. Din partea din față a corabiei se ițea bompresul, sculptat în forma unui pumnal imens. Cocoțat pe vârful lamei, cu vântul suflându-i prin plete și cu un rânjel maniacal pe chip, se afla Lendon Kane.

— Dac-aș fi știut că vă pot răsturna pe toți dintr-o singură lovitură, nu m-aș mai fi obosit să-mi pregătesc oamenii, spuse el.

Vaspine se ridică în picioare. Zoya făcu și ea la fel.

— Ah, deci ești acolo, rânji Kane disprețuitor.

— S-a terminat, zise Vaspine. Totul se va încheia aici.

— Se va încheia aici? râse Kane. Pe epava asta? Nu prea cred.

— Până aici, Lendon, țipă Vaspine.

Lui Kane îi pieri zâmbetul de pe buze, sări în picioare și se balansă de capătul siluetei sculptate din fața corabiei. Își scoase sabia din teacă și o îndreptă spre *Libelula*.

— Dacă bătrânul nu m-a putut opri, ce te face să crezi că tu vei reuși?

Kane își răsuci capătul mustății.

— Știi, Carlos, spuse el, plimbându-se nerăbdător, până când nu a fugit de mine mica ta mascotă,

acolo, la seif, plănuiam să-ți las echipajul în viață. Chiar asta intenționez.

Rânji.

— Dar n-am de gând s-o mai fac. Pentru că m-ați insultat și m-ați făcut să mă deplasez până aici, veți muri cu toții.

Kane făcu un semn cu mâna deasupra capului, arătând înspre *Libelula*.

— Faceți-i una cu pământul!

Și spunând acestea, dispăru înăuntrul *Umbrei*.

Vaspine se întoarse spre Cid.

— Acum e momentul, prietene. Poți să ajungi deasupra lui?

— Deasupra? Cid trase din pipă. La naiba, căpitane, nu mai bine o izbesc în canion și punem capăt poveștii?

— Poți sau nu poți?

— Probabil, spuse Cid. Nu, de fapt, se corectă el, pot dacă avem noroc. Știi ceva? La naiba! Dacă reușesc, sunt un erou, dacă nu, oricum o să murim cu toții și n-o să afle nimeni. Deci, bineînțeles că pot!

Vaspine zâmbi.

— Știam că mă pot baza pe tine.

— Iar eu știu că încerci să mă omori! zise pilotul și își aruncă mâinile în aer. Hai, du-te! O să te aduc deasupra ei, dar planul ăsta al tău ar face bine să meargă!

— Va merge.

Vaspine se întoarse spre ajutoarele lui Cid, care observau în continuare traseul ca să-l ghideze.

— Am nevoie de un voluntar.

Bucker ieși în față.

— Ne ocupăm noi. Zoya și cu mine.

Vaspine o privi pe Zoya, care dădu din cap că da, apoi pe Rosie.

— Că vin cu tine sau că rămân pe corabie, riscul e același, spuse ea.

Vaspine strânse coarda și clema pe care le lăsase pe punte.

— Voi doi, spuse el arătând înspre copii, veniți cu mine!

Îl urmară pe Vaspine într-un loc liniștit la tribord, unde căpitanul trânti echipamentul și se aplecă peste bord ca să-i mai arunce o privire *Umbrei*. Corabia era încă în urma lor, dar se apropia vertiginos pe măsură ce Cid încetinea pregătind *Libelula* de manevră.

— Care-i planul? întrebă Zoya.

— Kane nu va risca să-și trimită oamenii la bord câtă vreme poate să ne distrugă pur și simplu. Iar noi ne vom asigura că nu va mai putea face asta.

— Dar de ce încetinem?

— Uneori trebuie să pierdem puțin pentru a câștiga mai mult, spuse Vaspine.

Se lăsă pe vine, alergă până în cealaltă parte a corabiei, se urcă pe bord, se uită din nou la *Umbra*, apoi se întoarse în fugă la Zoya și Bucker.

— Uitați ce e, n-avem timp să discutăm despre asta.

Strânse coarda și clema și le atașă de o placă de metal aflată în apropiere.

— Vreau să stați cu ochii pe astea.

— Dar tu unde mergi? îl întrebă Bucker.

— Pe *Umbra*.

Zoya și Bucker fură șocați.

— De unul singur? întrebă Zoya.

— E o treabă pentru un singur om, răspunse căpitanul.

Arată apoi într-o zonă din carena *Umbrei*. Corabia se poziționa pentru a izbi *Libelula*.

— Vedeți pompa aia?

Zoya dădu din cap că da.

— Se numește Injektor. Datorită lui stă în aer o corabie atât de mare. Mă duc să-l distrug. Și când nu vor mai putea zbura, Kane își va trimite oamenii la bord și...

— Și-atunci vom lupta, completă Zoya.

Căpitanul trase de clemă, asigurându-se că era prinsă bine. Apoi, mulțumit, își trecu coarda în jurul taliei.

— Cum arăt?

— Grozav! spuse Bucker.

— Voi sări, le voi distruge Injektorul, apoi voi doi mă veți trage înapoi. Are sens ce spun?

Zoya și Bucker dădură din cap că înțeleseseră.

Vaspine se urcă pe marginea bordului pregătit să sară, apoi își făcu palmele pâlnie și strigă.

— Cid?

— Căpitane?

— Acum!

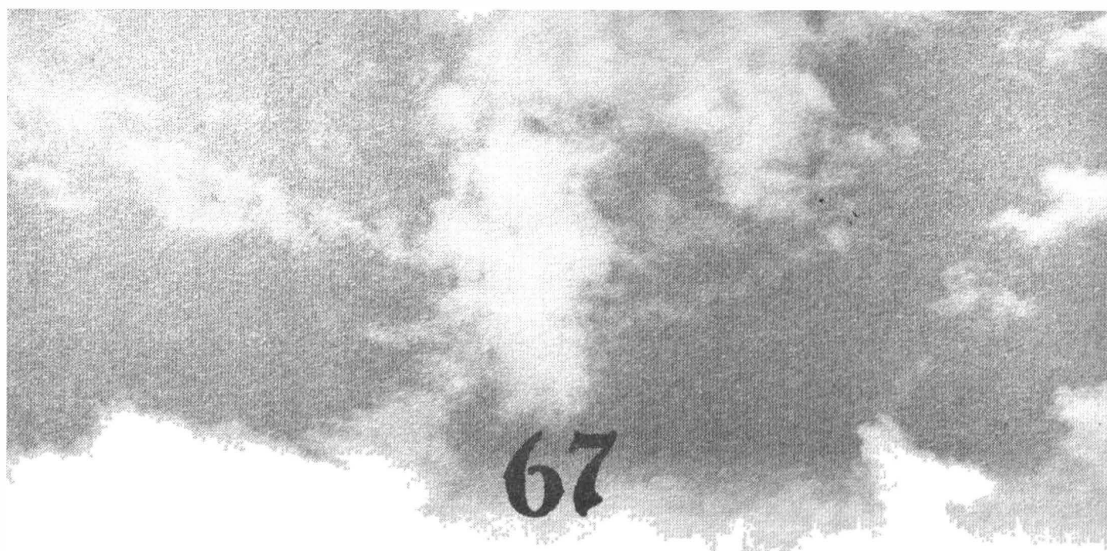
Zoya simți o smucitură puternică în momentul în care *Libelula* încetini brusc. În timp ce corabia încetinea, Cid o cârmi în sus, spre babord, către *Umbra*.

— Fix deasupra lor, Cid! țipă Vaspine.

— Într-un minut vei fi deasupra lor!

Căpitanul începu să râdă în timp ce pilotul se lupta cu timona, străduindu-se să controleze corabia care urca. Preț de o clipă, *Libelula* se apropie periculos de mult de peretele canionului, iar Cid fu nevoit să o îndepărteze imediat, apoi își continuă drumul în sus până când ajunse deasupra *Umbrei*. Apucă timona cât de tare putu, ca să stabilizeze corabia, apoi strigă la căpitan.

— Ai un minut la dispoziție. După care o să se prindă ce vrei să faci.



Vaspine se aruncă în gol cu spatele. Zoya și Bucker alergară să vadă unde nimerise. Îl zăriră o clipă mai târziu, izbindu-se de carena *Umbrei*. Săltă de vreo două ori, apoi nu-l mai văzură, pierdut pe fundalul întunecat al corabiei. După care reapăru aproape de Injektor. Se agăță de carenă, ca să nu cadă, apoi se apucă să-l forțeze, vârându-și pumnalul între metal și carenă și trăgând cu toată puterea.

Zoya se uită spre puntea *Umbrei*, unde Kane părea să se fi prins că ceva era în neregulă. Umbla de colo-colo pe puntea corabiei sale, aplecându-se peste bord, străduindu-se să-și dea seama unde anume atacase Vaspine. Când într-un final îl zări pe căpitan, își azvârli mâinile în aer și făcu semn înspre doi dintre oamenii săi să meargă să se ocupe de el.

Cei doi aruncară o sfoară peste bordul *Umbrei* și începură să coboare spre el. Alții apucară obiecte și începură să le arunce în direcția lui Vaspine,

care se străduia să le evite în timp ce se lupta să desprindă Injektorul.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Bucker.

Zoya privi în jurul lor. Sprijinit de bord era un sac cu bucăți de lemn pe care le folosiseră la reparațiile carenei.

— Uite, zise și îi aruncă lui Bucker câteva. Folosește-le pe astea!

Zoya luă și ea câteva bucăți de lemn și începu să le azvârle către pirații care coborau spre Vaspine. Cele mai multe nu-și atinseră ținta, dar, din când în când, câte o bucată nimerea un umăr sau le şuiera pe la ureche, încetinindu-i sau forțându-i să-și schimbe poziția.

— Grăbește-te, căpitane! murmură ea.

Sub carenă, Vaspine încă se lupta cu Injektorul. Cu fiecare secundă care se scurgea, cei doi pirați erau tot mai aproape.

— N-o să reușească! strigă Zoya.

Dar, în clipa următoare, Vaspine reuși să desprindă carcasa Injektorului, care se învârti spre pământ. Cu o mână îi lovi pe pirații care încercau să-l doboare, iar cu cealaltă izbi Injektorul, din care începuseră să iasă scânteii ce se transformară în flăcări și-apoi într-o explozie în toată regula, care înghiți cea mai mare parte a dedesubtului *Umbrei*.

— Nu! urlă Zoya, în timp ce Bucker privea scena cu gura deschisă.

Văzură cum globul de foc al exploziei se întinde de-a lungul chilei, cuprinzându-i și părțile laterale. Nori groși de fum ieșeau din locul în care fusese Injektorul. Zoya simți că i se face rău.

— Nu!

— Trage-l înapoi! strigă Bucker.

Zoya alergă într-un suflet la clemă și activă troliul. Coarda se înfășura la loc metru cu metru, dar căpitanul nu era nicăieri.

— Haide, te rog, scânci Zoya.

Apoi, dintr-o gaură de fum, tâșni capătul corzii elastice a căpitanului. Atașat de ea, tușind și scui-pând, era Vaspine.

Când fu suficient de aproape, copiii îl prinseră și îl traseră peste bord. Se prăbuși pe spate, inspirând aer adânc în piept. Zoya și Bucker îi desfăcură coarda fumegândă de la brâu. După ce mai trase câteva guri de aer, căpitanul se ridică anevoie în picioare și-și scutură capul de pânzele de păianjen.

— Și-acum? întrebă Zoya.

— Acum? spuse căpitanul rânjind. Acum luptăm!

Umbra era acum suficient de aproape de *Libelula*, încât să poată fi deslușită silueta fiecărui om aflat la bord. Zoya înșfăcă un binoclu și îl îndreptă către corabie. Pe punte roiau o mulțime de oameni, fiecare pregătindu-și echipamentul pentru a se îmbarca pe corabia rivală.

Vaspine îi duse pe Zoya și pe Bucker înapoi la puntea de comandă, unde Rosie aliniase restul echipajului, fiecare înarmat și îmbrăcat în ce armură găsisese. Îi oferii lui Vaspine echipamentul, pe care acesta și-l puse pe umeri înainte de a li se alătura celorlalți. În spatele ei, Zoya auzi un zăngănit puternic. Când se întoarse, văzu un cârlig de metal cât brațul ei care tocmai se atașase de capătul opus al corabiei. Alergă într-acolo, observând că era legat de un cablu care ducea până la *Umbra*. Pe cablu se aflau deja doi dintre oamenii lui Kane, coborând înspre *Libelula*.

— Vin.

Zoya se întoarse la restul echipajului, în timp ce Rosie se plimba printre ei făcându-le semn să-și pregătească armele. Zoya și Bucker rămaseră în față alături de Vaspine. După încă vreo treizeci de secunde, un bubuit puternic răsună dinspre carenă, în apropierea cârligelor, urmat de un scrijelit, semn că oamenii lui Kane urcau spre punte. Zoya aruncă un ochi către *Umbra*, unde Kane stătea cu brațele încrucișate, capul ușor înclinat și privirea ațintită asupra *Libelulei*. Zoya apucă strâns mânerul Furtunii.

Când se înapoie, Rosie îi duse pe Zoya și pe Bucker în spatele celorlalți pirați.

— Stați aici!

Zoya își scoase sabia. I se părea ciudat fie și numai să se gândească la faptul că, dintr-o clipă într-alta, urma să o folosească împotriva altui om. O mână care se ivi la marginea vasului o trezi din reverie. Își dădu seama că-și ținuse respirația și încercă să expire, dar aerul i se opri în gât. Așteptă. În timp ce oamenii lui Kane urcau la bord în număr tot mai mare, Vaspine schimbă o privire cu Rosie, apoi amândoi dădură din cap.

— Așa începe, șopti el, mutându-și atenția asupra echipajului.

Își ridică sabia.

— Pentru Beebee!

Pirații văzduhurilor strigară și ei la unison.

— Pentru Beebee!

Ca un întreg, echipajul *Libelulei* o luă la fugă, cu săbiile înainte, tăind tot ce-i ieșea în cale. Oamenii lui Kane fură într-atât de uimiți de ferocitatea atacului, încât se dădură înapoi, ezitând. Vaspine și Rosie conduceau atacul, iar Zoya alerga în urma lor, străduindu-se să-i ajungă, simțind cum toată furia strânsă se detonase dintr-odată. Cel mai masiv dintre oamenii lui Kane — un pirat hidos, musculos și chel, cu un lanț în nas — scoase un strigăt de luptă, un răget profund, ca un tunet, care îi străpunse Zoyei fiecare fibră. Matahala se apucă să-și împingă în lături camarazii, îndreptându-se către pirații *Libelulei*.

Vaspine continua să înainteze, făcându-i unui pirat aflat în calea lui o tăietură de-a lungul antebrațului. Piratul își scăpă arma și se prăbuși la podea, ținându-se de încheietură, în timp ce Vaspine se lupta deja cu un altul. Se năpusti asupra lui, cu pumnalul în aer, și, dintr-o mișcare, îi creștă umărul, propulsându-l într-o balustradă de metal. Rosie și Zoya i se alăturară căpitanului și, rând pe rând, reușiră să scape de invadatori, mai puțin de piratul cu lanțul în nas și de încă unul, mai tânăr. Rosie se apropie de ei, dar Vaspine îi făcu semn să rămână în urma lui. Se duse la piratul cu lanț.

— Nu vrem să rănim și mai mulți oameni. Predați-vă!

Piratul scui pă.

— Dacă mă predau, oricum mă ucid e Kane. Așa că mai bine mor aici.

Se năpusti asupra căpitanului, care-și coborâse între timp pumnalul. Vaspine încercă să-l ridice ca să blocheze lovitura, dar Zoya își dădu seama că nu avea să apuce s-o facă, așa că sări spre el cu Furtuna în aer, țintind pieptul piratului. Matahala realizează în ultima clipă ce urma să se petreacă, încercă să-și schimbe direcția în aer, dar era prea târziu. Ateriză în sabie, iar pe chipul lui se putu citi nedumerirea. Apoi se prăbuși pe punte.

Zoya era amețită. Încercă să înghită, dar gâtul îi era uscat. Înainte să-și dea seama ce ar fi trebuit să gândească despre ce se petrecuse, Rosie o bătu pe spate.

— Bravo!

Vaspine dădu și el din cap, apoi se uită la ultimul pirat.

— Oferta mea e încă valabilă.

— Mă p-p-p-predau, îngăimă piratul, aruncându-și pumnalul pe podea.

Vaspine lăsă privirea în jos, iar Rosie se apucă să-l lege pe piratul cel tânăr. În timp ce ea făcea asta, căpitanul cercetă situația corabiei sale și constată că echipajul său se descurcase bine.

— A fost ușor, spuse Zoya apropiindu-se de el.

— Țsta n-a fost decât primul val, răspunse Vaspine, sugând sângele care-i șiroia dintr-un pumn. Vor mai veni.

De pe cealaltă corabie răsunară niște aplauze lente. În mijlocul punții *Umbrei*, cât se poate de calm, se afla Kane. Continuă să aplaude până când tot echipajul *Libelulei* fu cu ochii ațintiți asupra lui.

— Felicitări! spuse el, fixându-l pe Vaspine. Dar să vedem cum vă descurcați de data asta.

Iritat, se întoarse către oamenii lui.

— Toți care-ați mai rămas, vă vreau la bordul *Libelulei*. Primul care-mi aduce pandantivul și cristallul primește jumătate din aur!

Într-o clipă, pirații lui Kane năvăliră pe cabluri. Kane își îndreptă din nou atenția asupra *Libelulei*, de data asta uitându-se la Zoya.

— Ne vedem curând.

Rosie își scoase sabia.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Vreo două minute, spuse Vaspine. Hai să profităm de ele la maximum. Ne înarmăm din nou și îi așteptăm cum se cuvine.

Rosie dispăru să alerteze echipajul. Vaspine se întoarse.

— Unde-i Zoya?

— Aici, răspunse ea.

— Pe tine te vrea în mod special. Nu te putem și proteja, și lupta. Așa că trebuie să te ascunzi...

— Vreau să mă duc pe *Umbra*, spuse Zoya.

Vaspine se opri la jumătatea frazei.

— Nu vorbi prostii.

— Vorbesc serios, zise Zoya. Dacă mă duc acolo și îl omor, pun capăt poveștii și nu mai moare nimeni.

Căpitanul dădu din cap în semn că nu era de acord.

— E prea periculos. Ne ocupăm de cel de-al doilea val, apoi mergem împreună pe *Umbra*.

Vru să plece, apoi îi spuse Zoyei.

— Zoya, du-te în cabina mea.

Zoya dădu să protesteze, dar Bucker o prinse de braț. Ceva din privirea lui o făcu să nu mai scoată un cuvânt.

— Te conduc acolo, spuse el.

— Grăbiți-vă, zise Vaspine.

Bucker o prinse pe Zoya de mână și o trase după el înspre cabinele echipajului. Când fură suficient de departe pentru a nu mai fi auziți, Zoya se opri brusc.

— Ce se petrece?

Bucker se uită peste umăr.

— Câteodată trebuie să zbori împotriva curentului, spuse el. Hai să vedem cum ajungem pe *Umbra*.

— Nu, tu nu trebuie să vii, replică Zoya. E prea periculos!

— Ți-ai găsit! zise Bucker. Crezi că te las să mergi singură?

— Asta e treaba mea, răspunse Zoya. Tu trebuie să rămâi aici.

— Fie vin cu tine, fie mă duc acum direct la căpitan și îi spun ce vrei să faci.

Zoya îl privi pe Vaspine, care împărțea ordine în stânga și-n dreapta. N-avea de ales.

— Bine, vino! Am o idee.

Zoya îl conduse pe Bucker de pe puntea principală spre cabina căpitanului, apoi până la proră. Odată ajunși acolo, deschise trapa care dădea spre punțile inferioare și sări înăuntru. Bucker o urmă. Zoya își croi drum prin întuneric, cu Bucker pe urmele ei, până când se pomeniră în sectorul carenei pe care-l reparaseră cu câteva zile înainte. Raze de soare subțiri pătrundeau prin cele câteva găuri pe care le rataseră. Bucker își țuguie buzele.

— Ăsta-i planul tău măreț?

Zoya îl ignoră și-și scoase sabia. Lovi cu mânerul una dintre găurile rămase, până când din ea începură să cadă așchii, apoi bucăți întregi de lemn. După vreun minut, reușise să o mărească suficient de mult cât să încapă prin ea.

— Uite.

Bucker se uită prin ea. La vreo doi metri distanță se afla carena de metal a *Umbrei*. La același nivel cu ei erau un șir de hublouri din sticlă, care se întindeau de-a lungul întregii corăbii. Când le zări, Bucker lovi cu pumnul în lemn de bucurie.

— Acum pricep.

O clipă păru că stă și se gândește, apoi ridică brusc o mână.

— Așteaptă-mă aici!

Bucker se făcu nevăzut, apoi se întoarse trăgând după el una dintre băncile de antrenament ale mamei

sale. Cum o văzu, Zoya se prinse ce voia Bucker să facă și se duse să-l ajute. Traseră banca până lângă gaură, iar Bucker se așeză la capătul opus față de deschizătură.

— Dă-mi o mână de-ajutor.

Zoya ridică și ea de bancă și, cu o smucitură, trecură capătul liber prin gaură, acoperind golul dintre cele două corăbii. Cum amândoi o țineau de același capăt, banca se dovedi foarte grea. Așa că Zoya se apropie și mai mult de mijlocul ei, dar fără rezultat. Și trebuiau să se grăbească.

Bucker trase aer în piept.

— Trei, doi, unu...

Izbiră banca de cel mai apropiat hublou. Lemnul pătrunse din prima prin sticla hubloului, intră cam 30 de centimetri, apoi rămase fixat de rama acestuia.

— Bingo, spuse Bucker.

Zoya zgâlțâi podul ca să vadă dacă era sigur, apoi se apucă să-l traverseze, evitând să se uite în hăul care se căsca dedesubt. Cu grijă, se târâră peste golul dintre corăbii, apoi se strecurară pe sub cioburile de sticlă care atârnavă de rama hubloului și se pomeniră în *Umbra*. Ajunseră într-o sală mare, bine luminată, presărată cu sticle goale de bere și cu munți de mâncare. Apoi Zoya se întoarse spre Bucker.

— Mă descurc singură. Te rog, întoarce-te.

— Dacă tot am ajuns până aici, spuse Bucker, doar n-o să plec acum.

Zoya oftă. Părăsiră sala și își croiră drum prin corabie — la început prudenți, mergând pe vârfuri și trăgând cu ochiul după fiecare colț, ca nu cumva să-i audă vreun pirat. După o vreme însă, când străbătuseră deja câteva coridoare, constatară că erau doar ei — Kane chiar își trimisese tot echipajul pe *Libelula* —, așa că nu se mai sinchisiră să se ascundă. Niște scări în spirală duceau către punțile superioare. Zoya și Bucker le urcară și nimeriră în popota corabiei. Printr-o fereastră, Zoya zări puntea principală. Alergă într-acolo, apoi se piti sub ea.

— Grozav, spuse Bucker. Și-acum ce facem?

Zoya privi pe fereastră.

— E timpul să punem punct acestei povești.

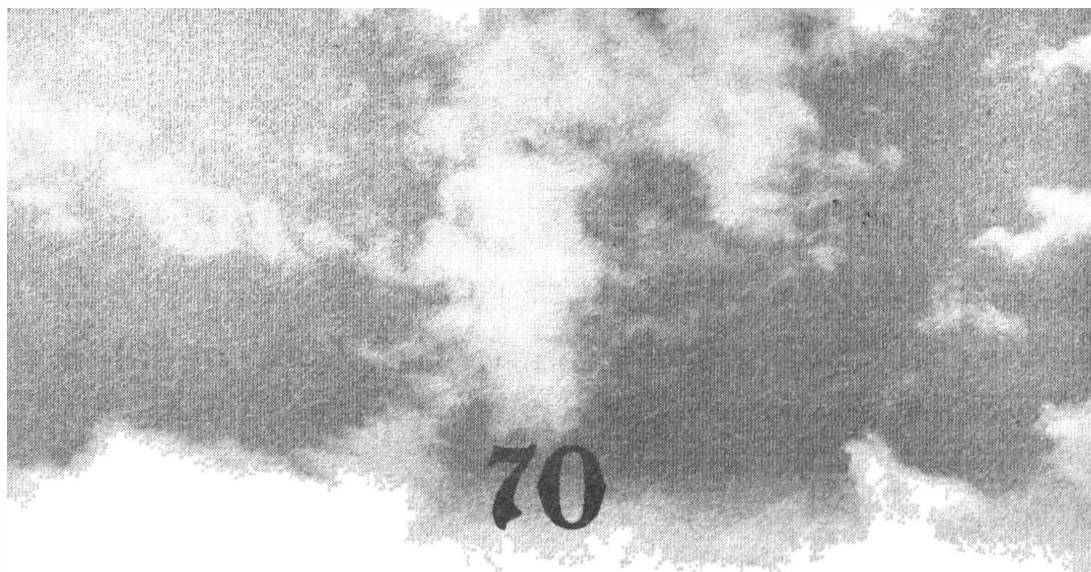
Scrută încăperea în căutarea unei ieșiri și găsi o ușă în partea dreaptă. Se târî până acolo, se ridică, se uită să vadă dacă Bucker o urmase, apoi ieși. Lumina soarelui, care se reflecta în metalul corabiei, o orbi odată ajunsă pe punte. Singurul lucru pe care-l putea distinge clar era puntea *Libelulei*, pe care se aflau Vaspine, Cid și Rosie. Printre ei erau oamenii lui Kane, adunați în grupuri și legați cu sfoară. Erau și câteva trupuri neînsuflețite — câteva dintre-ai lui Kane, câteva dintre-ai lui Vaspine. Zoya se cutremură zărindu-le și vru să se năpustească asupra lui Kane.

Dar nu, nu era momentul.

Trebuia să facă lucrurile bine.

Trase aer adânc în piept și se îndreptă către mijlocul punții. După o clipă, ochii i se acomodară și reuși să distingă o siluetă familiară înaintea ei. Înalt, subțire, cu un joben pe cap, Zoya îl recunoscuse pe Kane de la distanță. Își scoase sabia și o îndreptă către siluetă.

— Kane, spuse ea, pășind cu încredere înspre el, te-am prins.



Un ți-păt răsună de pe *Libelula*. Rosie se prăbuși în genunchi. Vaspine alergă să vadă ce se întâmplase și-i zări pe Zoya și pe Bucker pe *Umbra*. Murmură un „nu“ doar pentru el.

Kane se folosi de acel moment ca să acționeze. Abia dacă se mișcă; și totuși, fu suficient cât să apuce un mic mâner aflat lângă mâinile lui. Zoya îi observă mișcarea cu colțul ochiului, dar nu mai avu timp să reacționeze. Corabia fu învăluită într-o lumină albastră, acoperind-o ca o pătură. Apoi dispăru undeva deasupra lor, lăsând în urma sa sclipiri luminoase care se întindeau de la carenă până la vreo zece metri deasupra punții.

— Ba dimpotrivă, spuse Kane, întorcându-se spre Zoya, eu te-am prins pe tine.

Zoya privi din nou ceața luminoasă care învăluia corabia, apoi își îndreptă privirea către Kane.

— Ăsta-i un scut, îi explică el. E folosit rar, fiindcă arareori se întâmplă să fim atacați. Iar cei care o fac au obiceiul prost de a muri.

Pe *Libelula*, Vaspine își revenise din șocul inițial de a-i fi zărit pe Zoya și pe Bucker la bordul *Umbrei*.

— Trage de timp, Zoya, strigă el. Vin acum!

— Nu prea cred, zise Kane. Ar fi nevoie de toată energia din Dalmația să penetrezi scutul ăsta. Nu, fata e pe cont propriu.

Îi aruncă o privire lui Rosie, care se ridicase între timp și strânsese pumnii la piept.

— Și puștiul tău.

— Nu-l asculta, strigă Vaspine. Doar trage de timp!

Vaspine scotoci puntea în căutarea unui obiect greu pe care să-l arunce. Zări un morman de butoaie de bere undeva în apropiere și se îndreptă spre ele, luându-i pe doi dintre-ai săi cu el. Împreună, apucară un butoi și îl azvârliră cu toată puterea înspre ceața care învăluia *Umbra*. Butoiul se izbi de câmpul de forță cu un pocnet, împrăștiind scântei care cuprinseră butoaiele ca niște plante cățărătoare care îmbracă un copac. Câmpul se îndoi spre interior în urma izbiturii, îi absorbi energia cinetică, ținut butoiul suspendat preț de-o clipă, după care-l azvârli înapoi pe *Libelula* de parcă ar fi fost o pietricică. Vaspine îl urmări cum cade în apropierea carenei și apoi se duce în viteză spre pământ.

— După cum spuneam, oftă Kane, ar fi nevoie de toată energia din Dalmația la un loc.

Vaspine îl ignoră și începu să caute ceva și mai greu. Pe *Umbra*, Kane își mută atenția asupra Zoyei și lui Bucker. Își dădu jos jobenul și sacoul și le puse pe un tun aflat în apropiere. Apoi își descheie nasturii manșetelor de la cămașă și își suflecă mânecile până la cot. Ceva din felul calm, metodic, în care Kane făcea toate astea îi dădu Zoyei fiori reci pe șira spinării.

— Cum-necum, spuse Kane, apropiindu-se de Zoya și scoțându-și sabia, tu și tovarășii tăi pirați m-ați făcut să muncesc pentru pandantivul ăsta.

Continuă să se apropie, forțându-i pe Zoya și pe Bucker să se retragă înspre popotă.

— Și pentru cristal. Nu mulți au reușit să mă împiedice să obțin ce mi-am dorit. Dar mă tem că aici vi s-a sfârșit norocul.

Îi aruncă o privire lui Bucker.

— Amândurora. Îmi vei da pandantivul — și lipi ascuțișul sabiei de gâtul Zoyei —, după care tu și prietenii tăi veți muri.

Un zgomot undeva în dreapta ei o făcu pe Zoya să tresară — un alt obiect de pe *Libelula* tocmai se izbise de câmpul de forță. Vaspine se încruntă când obiectul căzu fără să fi produs vreo pagubă. Își ridică mâinile în aer exasperat, cerându-i Doctorului să vină cu un plan salvator. Dar bărbatul dădu din cap neputincios.

Zoya se strădui din răputeri să-i ignore și să rămână cu privirea ațintită asupra lui Kane.

— În ultimele săptămâni, spuse ea tremurând, tu și oamenii tăi i-ați omorât pe doi dintre cei mai importanți oameni din viața mea.

Zoya începuse să meargă spre Kane, care dădu înapoi.

— Și înainte de asta, mi-ai omorât părinții. Ascultă-mă bine: voi disturge *Umbra* o dată pentru totdeauna!

Kane scoase un șuierat și se năpusti cu sabia ațintită spre Zoya, dezvăluindu-și dinții într-o grimasă amenințătoare. Zoya se dădu la o parte, iar Kane alunecă pe lângă umărul ei drept, izbindu-se într-un perete. Se prăbuși apoi ca un sac cu făină, dar cu sabia în continuare îndreptată către Zoya. Ea profită de ocazie ca să fugă, blocându-i și sabia lui Kane. Însă piratul era agil, așa că fu de îndată în picioare și o luă pe urmele fetei. Își rotea rapid sabia, în sus și-n jos. Zoya se feri de lovituri cât de bine putu, aplecându-se când într-o parte, când într-alta, când rostogolindu-se pe sub sabie. De pe *Libelula* răsunau zgomotele produse de obiectele pe care Vaspine le azvârlea în câmpul de forță, care însă rezista în continuare. În spatele lui Kane, Bucker stătea nemișcat aproape de popotă.

Kane avansa tot mai mult, cu lovituri și împunsături mai rapide decât îi arătase Rosie Zoyei

vreodată în timpul antrenamentelor. Zoya pară loviturile cu Furtuna și încercă și ea vreo câteva, dar Kane era mult prea puternic și prea mare pentru ca Zoyei să-i iasă vreuna. Își adunase toate forțele doar ca să le blocheze pe ale lui. Continuă să se retragă, împingând o masă între ei, iar Kane, care tocmai împungea cu sabia, se împiedică. Zoya aruncă o privire peste umăr. În spatele ei era un perete de plase. Într-o fracțiune de secundă, se hotărî să o ia la goană spre el, cât Kane n-apucase să se ridice de pe jos. Sări și se prinse de greementul de deasupra. Fiecare bară pe care o apuca scotea scânteii, dar Zoya ignoră senzația de arsură din palme și urcă până când ajunse în vârf. Când se așează pe bârna transversală, Kane tocmai ce ajunsese la bază. Zoya îl privi, apoi se uită la punte și se-aruncă în gol.

Se prăbuși ca o ghiulea și ateriză pe punte cu o bufnitură. O durere puternică îi cuprinse glezna stângă, dar o ignoră și începu să se retragă din nou. Kane se uită la împletitura de plase, începu să râdă, apoi o tăie cu sabia. Zoya păli. În doar câteva secunde, Kane reușise să facă o gaură suficient de mare prin care să poată trece.

— Nu poți să scapi, Zoya. Așa că mai bine renunți.

Kane se strecură prin plasă, apoi își ridică din nou sabia. Zoya gemu și o ridică pe Furtuna, care-i păru grea ca o halteră, trăgând-o în jos. Se dădu

înapoi șchiopătând, dărâmând intenționat diverse obiecte în calea ei — orice l-ar fi putut încetini pe Kane. Pirajul rânji batjocoritor, dând la o parte cu nepăsare toate obiectele.

În spatele Zoyei se aflau treptele care duceau la puntea de comandă. Le urcă mai repede decât se așteptase și simți cum călcâiul i se agață de ultima treaptă înainte să apuce să se redreseze. Căzu pe spate și rămase întinsă. Pe chipul lui Kane apăru un rânjet când își dădu seama că Zoya nu mai avea cum să fugă și își ridică, victorios, sabia. Zoya pipăi în spatele capului căutând ceva de aruncat. Pe la jumătatea treptelor cineva uitase o cană. Se aplecă să o ia, o roti în aer, apoi o aruncă spre fluierul piciorului lui Kane. Cana se izbi cu putere de piciorul lui, iar el se prăbuși gemând de durere.

Zoya profită de ocazia ivită. Lovi cu Furtuna sabia lui Kane, nimerind fix lângă mâner. Izbitura o zdruncină pe Zoya, dar reuși să desprindă sabia din strânsoarea lui Kane și s-o prăvălească pe trepte spre greement. La început nedumerit, Kane deveni de-a dreptul furibund când realizează ce se întâmplase. Din buzunarul vestei scoase un pumnal cât antebrațul Zoyei. Cu un rânjet disprețuitor, se năpusti asupra Zoyei, care se dădu din calea lui, lovindu-se de timonă. Gâfâind, se agață de ea și se trase în sus până când timona ajunse între ei.

Kane încercă să înconjoare timona ca să ajungă la Zoya, dar, cumva, fata reuși să rămână suficient de departe de el. Kane se îndepărtă, apoi se aruncă din nou asupra timonei, de data asta înfigând pumnalul printre spițe. Zoya nu realizează la timp ce se petrecea, iar una dintre primele împunsături o nimeri, îi despică vesta și pătrunse în zona coastelor. Tresări și își duse mâna acolo. Un firicel de sânge i se scurgea din rană, dar tăietura nu era adâncă, așa că se scutură încercând să alunge durerea. Kane lovi din nou, dar Zoya era pe fază — se feri și se lăsă în jos așa cum o învățase Rosie. În cele din urmă, Kane deveni atât de frustrat, că sări de-a dreptul pe timonă ca s-o înjunghie de sus. Din reflex, Zoya se dădu la o parte, dar făcu un pas prea mare și căzu peste marginea platformei, prăbușindu-se trei metri în gol și aterizând pe spate.

Zoya se pomeni fără suflu pentru a doua oară într-un singur minut. Rămase întinsă pe spate, tușind și chinuindu-se să-și recapete răsuflarea. Când căzuse, îi dăduse drumul Furtunii, care zăcea acum aruncată cât colo, prea departe de ea. Deasupra ei, în penumbră, se afla Kane. Se aplecă peste margine, o zări pe Zoya, apoi sări cu pumnalul în mână. Odată ajuns jos, traversă agale puntea, ajungând între Zoya și sabia ei. Mulțumit de situație, începu să-și aranjeze hainele și părul.

— Ți-a povestit careva cum au murit părinții tăi?
Cum m-au implorat să nu-iucid?

Kane așteaptă un răspuns, dar Zoya rămase tăcută.

— Și tu vei face la fel, spuse el.

Se apropie de ea.

— O să-mi facă plăcere.

Dintr-odată, Zoya observă o mișcare în spatele lui Kane. Își întinse gâtul să vadă despre ce era vorba, iar Kane făcu la fel. În spatele lui, alergând cât de repede putea, era Bucker, cu un pumnal în mână. Se izbi de Kane și se prăbușiră pe podea, Bucker deasupra, lovindu-l pe pirat cu pumnii și tăind aerul cu pumnalul. Una dintre împunsături nimeri adânc în brațul lui drept, sfâșiindu-i cămașa.

Kane scoase un urlet. Se ridică în picioare cu Bucker încă agățat de el și-l izbi cu putere de marginea corabiei. Bucker se lovi la cap și se prăbuși pe punte, nemișcat.

— Nu! strigă Zoya.

Se năpusti spre Furtuna, dar Kane ajunse înaintea ei, forțând-o să se suie pe marginea vasului. Kane o urmă, cu sabia îndreptată spre gâtul ei.

Zoya abia dacă-și putea ține echilibrul. Aruncă o privire peste umăr la hăul de sub ea și simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Închise ochii și încercă să respire. Pe când făcea asta, Kane lovi cu sabia înspre ea, obligând-o să dea înapoi. În spatele ei se

afla o platformă care ieșea din zona bordului, întinzându-se deasupra golului, abia suficient de lată cât să poată sta pe ea în picioare.

Kane o urmă pe Zoya pe platformă, împingând-o în câmpul de forță care înconjura corabia. Zoya mai că se-aștepta să fie electrocutată, așa cum se întâmplase cu butoiul aruncat de Vaspine, dar trecu prin el de parcă n-ar fi fost decât aer. Era la jumătate de metru de capătul platformei, alături doar de Kane și de nori.

— Nu mai ai unde să fugi. Doar în jos, spuse Kane.

Zoya se uită în jos încă o dată, apoi ridică privirea spre Kane. De pe *Libelula*, o auzi pe Rosie strigându-i: „Acum!“ Îi luă o clipă să realizeze ce voia să spună femeia, apoi se prinse. Gândul îi zbură la antrenamentul din sala de sport — acele ore lungi și obositoare — și-și aduse aminte ce-i spusese Rosie: că într-o luptă, trebuie să te folosești de toate direcțiile — stânga, dreapta, sus și jos.

Zoya zâmbi.

— Pe asta mă și bazez.

Făcu un pas spre stânga, apoi pică de pe platformă, doar pentru a se prinde imediat de marginea ei cu mâna stângă. Se folosi de avântul pe care și-l luase pentru a se balansa pe sub platformă până în cealaltă parte, exact așa cum îi arătase Rosie. Folosindu-și

mâna dreaptă, ajunse în ghemuit înapoi pe platformă. Imediat după, se împinse în picioarele lui Kane, care îngenunche, apoi căzu de pe platformă. Fără să-și dea seama ce face, Zoya îi întinse o mână. Kane o apucă, greutatea lui trântind-o la pământ. Ținându-se bine cu mâna liberă, Zoya reuși să evite prăbușirea amândurora.

— Ține-mă bine, micuțo, șuieră Kane. Dacă-mi dai drumul, cazi și tu cu mine.

Degetele lui Kane erau înfipite în încheietura Zoyei. Pieptul ei era lipit atât de strâns de platformă din cauza greutății, încât Zoya se chinuia să respire. Își schimbă poziția, încercând să elimine o parte din greutate. Dar mișcarea îi dezvălui pandantivul ascuns sub cămașă. Medalionul se balansă fix în fața lui Kane.

Ochii îi scăpărară. Îi dădu drumul Zoyei și se balansă pe sub platformă până în cealaltă parte, exact așa cum făcuse Zoya cu câteva clipe înainte. Se prinse de platformă cu mâna dreaptă, iar pe stânga o întinse spre pandantiv, ratându-l la mustață.

Preț de o clipă, se priviră în ochi în tăcere, fiecare la un capăt al platformei.

Apoi se auzi un trosnet. Greutatea săriturii lui Kane făcuse lemnul platformei să se îndoaie și să crape, iar o mică fisură se lărgea încet, dar sigur, în mijloc. Kane își dădu seama ce se petrece înaintea

Zoyei și încercă să sară într-un loc sigur, dar mișcarea făcu ultimele bucăți de lemn care mai țineau platforma să cadă. Iar Kane se prăbuși în gol.

Zoya rămase întinsă, respirând anevoie, cu pandativul în siguranță la gâtul ei. Cu fărâma de energie pe care o mai avea, se ridică pe marginea platformei și scrută cerul în căutarea lui Kane. Îl zări la câțiva kilometri sub ea și-l privi făcându-se tot mai mic și mai mic, până când nu mai fu decât un punct.



Zoya reuși să se târască înapoi pe *Umbra*. Când fu în stare să se ridice, se împletici până la mânerul pe care Kane îl folosise ca să activeze câmpul de forță și-l trase, iar vâlul albastru dispăru. Apoi se prăbuși, epuizată. Vaspine și Rosie fură pe corabie într-o secundă, plasând un transportor aproape de locul în care Zoya și Kane se luptaseră. Îl ridicară pe Bucker, care era în continuare inconștient, apoi pe Zoya și-i duseră de îndată înapoi pe *Libelula*.

În orele care urmară, Vaspine, Rosie și Cid și o bună parte a echipajului nu se desprinseră de lângă ei. Erau îngrijiți în camere separate — Zoya, în cabina ei, iar Bucker, în cea a căpitanului, pe un pat improvizat. Rosie stătea cu ochii pe amândoi, la fel și Doctorul, încercând toate leacurile pe care le aveau.

Zoya se trezi prima, deschizând ochii la câteva ore după ce fusese luată de pe *Umbra*. Se trezi încet, în aplauzele celor aflați la patul ei. Vaspine le ordonase să nu-i spună despre Bucker, așa că-i dădură să

mănânce pe săturate și o numiră „eroina lor“. Zoya îi întreba însă mereu unde era Bucker. Iar ei îi spuseră că și el își revenea.

Iar Bucker chiar își reveni o zi mai târziu. Primul chip pe care-l zări fu al mamei lui. Îi permisese și Zoyei să-l vadă când Doctorul hotărî că Bucker era într-adevăr bine. Păși tiptil în încăpere, rușinată că-l băgase și pe el în toată povestea aia, dar mândră în același timp de tot ce făcuseră împreună. Se duse la patul lui și vru să spună ceva, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gât. Ce-ar fi putut să-i spună băiatului care-și riscase viața ca s-o salveze pe a ei? Ce i-ar fi putut spune oricărui dintre ei? Toți făcuseră atât de multe... Așa că, în schimb, se aplecă, îl sărută pe Bucker pe obraz și șopti:

— Mulțumesc.

Apoi ieși din cameră fără vreun alt cuvânt.

★

În săptămânile care urmară, corabia fu pusă pe picioare. Vaspine trimise vreo doi pirați la bordul *Um-brei* după provizii și orice altceva li s-ar fi părut util, apoi tractară corabia până deasupra unui deșert, unde o lăsară să se prăbușească. Toți o priviră gonind către pământ, așa cum făcuse și căpitanul ei, iar impactul dădu naștere unei explozii uriașe, a cărei căldură fu resimțită la sute de metri înălțime.

În acel moment, pirații de pe *Libelula* izbucniră în urale și aplauze.

Câteva zile mai târziu, o aeronavă a aviației militare, aflată într-o patrulă de rutină, dădu peste un mic transportor care zbura ciudat. Căpitanul aeronavei opri transportorul și se urcă la bordul său, alături de alți cinci oameni. Înăuntru descoperi un grup de pirați ai văzduhurilor — jumătate dintre ei fiind unii dintre cei mai căutați din lume — legați fedeleș în cerc. Înainte să le ofere apă sau hrană, îi întrebă cum ajunseseră în acea situație. Iar ei îi povestiră despre *Libelula*, despre atac și despre curajoasa Zoya DeLarose, despre sfârșitul *Umbrei* și despre moartea celui mai periculos pirat al văzduhurilor care existase vreodată.

În timp, viața pe *Libelula* își relua cursul firesc. Pirații se plictisiră să mai vorbească despre Zoya și Kane și despre atac și despre Dalmația și își mutară atenția asupra vremii sau asupra cui câștigase ultima partidă de cărți sau asupra oribilei creme de ou a bucătarului-șef. Vaspine ordonă o ședere ceva mai lungă în Insula din Ceruri, unde corabia fu reaprovizionată cu suficiente mărfuri cât să-i ajungă jumătate de an („Ceva îmi spune că ar trebui să fim discreți o vreme“, fu de părere Cid). De asemenea, căpitanul angajă oameni care să repare distrugerile provocate *Libelulei* în timpul luptei cu Kane și toți

profitară de șansa de a se relaxa în aerul răcoros al lacului. Când își luară din nou zborul, nu fu ca să-l urmărească pe Kane sau pe oricine altcineva, ci ca să se întoarcă la ce făcuseră dintotdeauna: să-i jefuiască pe bogați și să le dăruiască prada celor care aveau nevoie de ea.

Săptămânile trecură — unele mai bune, altele mai puțin. Acum că temutul Kane nu mai era, mai mulți pirați ieșiră la lumină pentru a-i lua locul. Niciunul nu era malefic precum piratul cu joben, dar erau suficient de răi pentru ca văzduhurile să rămână la fel de periculoase. Un zvon se răspândi despre o nouă amenințare la sol, o fantomă palidă, zdrențăroasă, îmbrăcată în haine negre, ponosite, care jefuia căruțe și îi omora pe proprietarii acestora pe drumurile singuratice de țară. Divizia de la sol a aviației militare făcuse o investigație, dar nimeni nu găsi vreo urmă a acelui individ, astfel că zvonurile fură curând puse pe seama superstițiilor fermierilor și a prea multor halbe de bere.

Zoyei nu-i păsa de nimic din toate astea și-și petrecea aproape tot timpul cu Bucker, băgându-se amândoi în belele ori de câte ori aveau ocazia. Se simțea ca atunci când stătea la orfelinat, copil din nou, în grija adulților, fără vreo altă preocupare decât cea a următoarei mese. Rana i se vindeca

frumos, iar acum avea și ea o cicatrice pe care să le-o arate celorlalți pirați când și le comparau. Și Bucker își reveni cu timpul. Rosie îl declară și mai tupeist decât fusese înainte să se lovească la cap, dar Bucker nu fu de acord și o zbughi în cealaltă parte a corabiei în căutare de noi belele.

Când nu era cu Bucker, Zoyei îi plăcea să-și petreacă timpul la pupă, șezând pe o platformă similară celei pe care se luptase cu Kane. Stătea acolo, cu cina în brațe, privind soarele cum se cufunda după linia orizontului și gândindu-se la ale sale. Câteodată se gândea la dl Whycherley, care-i oferise un start minunat în viață și care-i fusese luat cu atâta cruzime. Alteori se gândea la Beebee, un prieten de nădejde și cel mai curajos om pe care-l cunoscuse vreodată. Dar de cele mai multe ori, pur și simplu stătea și nu se gândea la nimic, ținându-se de platformă ca să vadă cât de sus putea să sară înainte să aibă din nou acel sentiment oribil că urma să cadă. Era fericită că se afla acolo, că era în viață, că respira aerul proaspăt al văzduhurilor și că mânca hrana delicioasă de pe *Libelula*.

Într-o seară, Vaspine se apropie de ea pe când stătea pe platformă.

— Într-o bună zi o să cazi, spuse el.

Zoya chicoti.

— Poate. Ar fi o căzătură strașnică.

Îi făcu loc și căpitanului pe platformă. Vaspine se așeză, luă un sendviș de pe farfuria Zoyei și începu să mănânce.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse Zoya.

— Mă bucur, zise Vaspine. Am discutat cu Rosie și Cid. Ei mi-au spus să vin să vorbesc cu tine.

— Ah, da?

— Au trecut șase săptămâni de la povestea cu *Umbra*, continuă el. Am vrut să-ți ofer răgaz să te odihnești, să-ți revii. Dar sunt conștient că nu mai ești obligată să fii aici. Kane nu mai e. Poți să te întorci și să duci o viață normală. Nimeni nu te va mai deranja. Te poți întoarce la sol, înapoi la școală și pe urmă îți poți găsi o slujbă normală.

— Știu, spuse Zoya.

— Nu trebuie să simți că ne datorezi ceva, continuă căpitanul. Ceea ce am făcut pentru tine am fi făcut pentru oricine. Nu e cazul să simți că trebuie să ne răsplătești cumva.

— Nu, nu simt asta, spuse Zoya.

Vaspine zâmbi.

— În regulă atunci, zise el. Te putem lăsa oriunde dorești. Înțeleg dacă nu vrei să te întorci la orfelinat. Ai trecut prin multe. Un nou început e probabil o idee bună. Cunoscut mulți oameni care ar primi cu brațele deschise o fată ca tine...

— Vreau să rămân, îl întrerupse Zoya.

— ...și sunt convins că ai fi de un real ajutor...

Vaspine se opri brusc.

— Ce-ai spus?

— Vreau să rămân.

Un zâmbet larg se ivi pe chipul căpitanului.

— Știam eu, le-am spus-o și lor! exclamă el. Ești sigură?

— N-am fost nicicând mai sigură de ceva, răspunse Zoya.

Vaspine întinse brațul ca să dea mâna cu Zoya, dar când fata făcu același lucru, îi dădu mâna la o parte și o îmbrățișă strâns.

— Iar noi ne-am bucura teribil să rămâi cu noi.

Apoi o depărtă pe Zoya la o distanță de un braț și o privi ca un tată mândru de fiica lui.

— Știi, pe zi ce trece, îmi amintești tot mai mult de Jupiter și de Dominika. Ar fi mândri de tine.

Zoya zâmbi.

— Ar fi mândri și de tine, căpitane!

Vaspine zâmbi și el.

— Bun-venit la bordul *Libelulei*, DeLarose.

— Mă bucur să fiu aici, căpitane.

Spunând acestea, Vaspine luă farfuria Zoyei, se dădu jos de pe platformă și se îndreptă către popotă. Zoya rămase acolo însă, gândindu-se la ceea ce tocmai făcuse. Viața unui pirat al văzduhurilor — o viață

plină de intrigi, de pericole, aflată sub permanenta amenințare a aviației militare. O parte din ea simțea că face o greșeală, dar o alta, mai mare, știa că face exact ce trebuie. Până și la orfelinat simțise că locul ei nu era acolo. Pe corabia piraților, plutind printre nori, la sute de kilometri distanță de pământ, cu pletele în vânt și cu o sarcină de îndeplinit, cu atâtea lucruri de învățat, cu prieteni și oameni buni în jurul ei, Zoya realizează că nimic nu i se părea... nela-locul lui. Era, în sfârșit, acasă.



Evadează în și mai multe aventuri
alături de îndrăgitele personaje
din cărțile Corint Junior!

VÂNĂTORII DE COMORI



ADDISON COOKE



HANUL PUNGAȘILOR



CASA DE PE COLINA COLECȚIONARULUI



ÎN ROȘU MĂRȚIAN



Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CÔRINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.corintjunior.ro

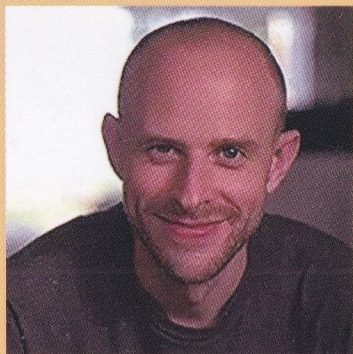


Format: 16/54x84

Coli tipo: 22

Tipar executat la:





DAN WALKER

este autor de cărți pentru copii, creatorul aventurilor fantastice *Pirații văzduburilor*, *Desert Thieves* și *The Light Hunters*. Romanele sale au fost nominalizate la *Brilliant Book Award*, *Reading Rampage Award*, *RED Book Award*, *Salford Children's Book Award* și *Derbyshire Schools Book Award* și au fost traduse în mai multe limbi din întreaga lume.

Dan locuiește în apropiere de orașul Nottingham, unde și-a petrecut copilăria alergând pe dealurile din Peak District, tastând frenetic la jocuri pe computer și făcând raiduri în biblioteca vărului său, căutând orice cu o copertă colorată.

Poți afla mai multe despre
Dan Walker și cărțile lui aici:

www.danwalkerauthor.com

PIRATII VĂZDUHURILOR



Zoya DeLarose se pomenește, în toiul nopții, pe o corabie care scârțâie din toate încheieturile și care plutește printre nori. Nu are nici cea mai vagă idee de ce membrii echipajului au răpit-o și au adus-o la bord. Și nici nu știe că viața sa urmează să se schimbe o dată pentru totdeauna.

Călătorind prin văzduh, Zoya descoperă o lume din care fac parte furtunile de meteoriți, luptele cu sabia, raidurile în miez de noapte, insulele plutitoare, comorile de mult pierdute și, poate cel mai surprinzător, prietenia, onoarea și încrederea. Dar cei mai periculoși dușmani sunt prin preajmă! Va reuși Zoya să prindă aripi sau se va prăbuși din înaltul cerurilor și nimic nu-i va opri căderea?

Bun venit la bord, bun venit
în lumea piratilor văzduhurilor!

9+

ISBN: 978-973-128-785-0



www.corintjunior.ro